COLECTIA ROMANTIC

780

Debra Dixon

UN SĂRUT FURAT

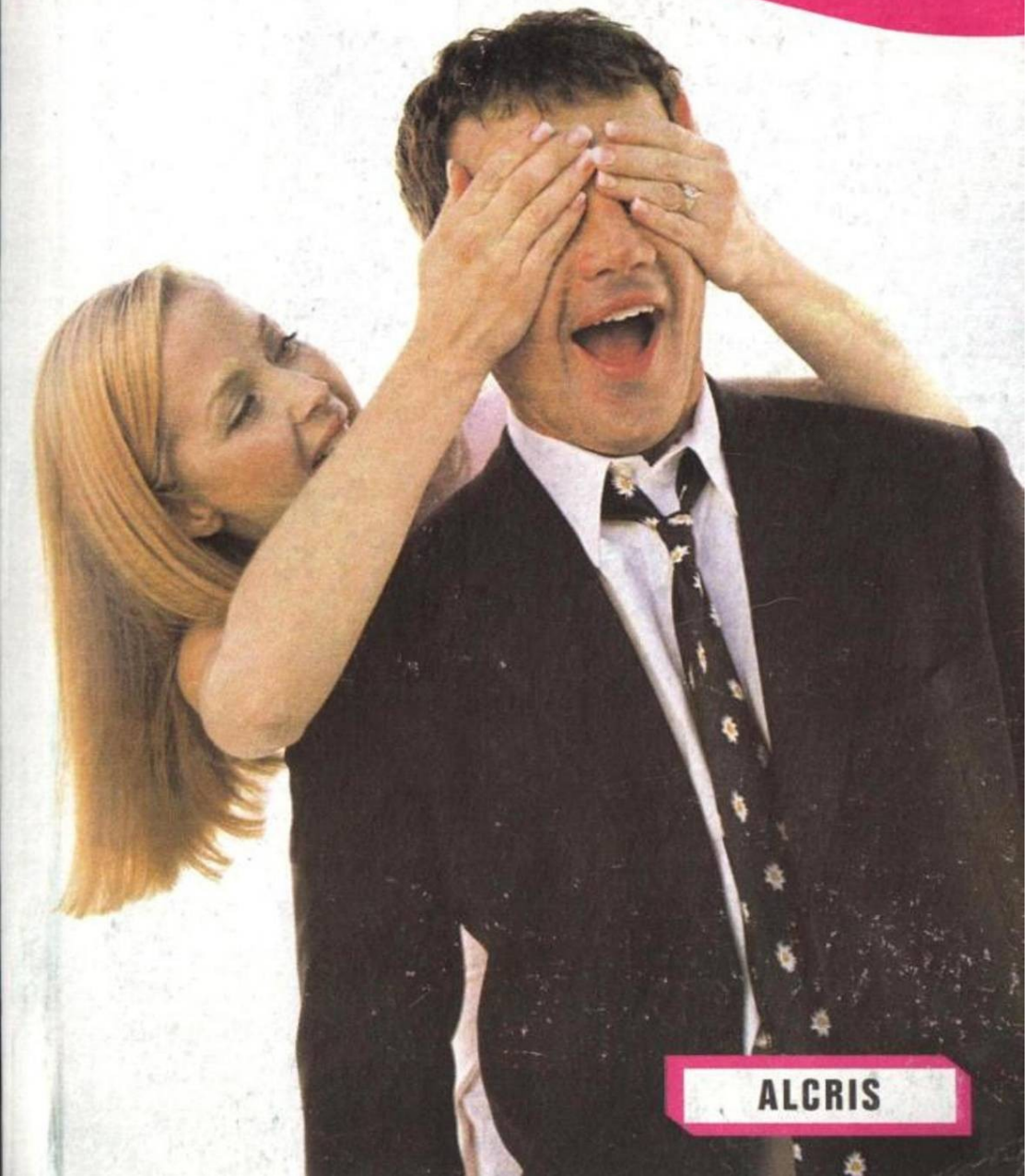

ALCRIS

La nouăsprezece ani, Ruan era timidă şi pusă în umbră de sora ei vitregă, strălucitoare şi sigură pe ea, dar care nu se bucură de atenţiile lui Tarquin Powers, celebrul şi chipeşul actor. Era firesc ca Ruan să se simtă flatată şi foarte fericită când Tarquin s-a îndrăgostit de ea. Când legătura lor se termină însă trist, Ruan se retrage din nou în cochilia ei, convinsă că nu va mai întâlni încă o dată iubirea. Aşadar, nu era cel mai potrivit moment pentru a se îndrăgosti de un alt bărbat, cu atât mai puţin de Eduard Talgarth. Dar temerile ei erau oare întemeiate?

Titlu original (eng.): The Wild Violet

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
DIXON, DEBRA
Un sărut furat / Debra Dixon
Traducător: Anca Morărescu
Bucureşti: Alcris, 2010.
ISBN 978-973-580-428-2
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
III. Ioan Drăghici (Lector)
821.111. 31 = 135.1

Colecţia „ROMANTIC “

DEBRA DIXON

Un sărut furat

Traducerea şi adaptarea în limba română de:
ANCA MORĂRESCU

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

A fost doar vina lui Taffy. Acesta fugise în teatru printr-o uşă deschisă şi Ruan se văzuse. Nevoită să-l urmeze. Îl chemă să se întoarcă la ea, dar pudelul alerga ca un nebun, cu urechile fluturând în aer. Taffy avea în el un spirit de aventurier şi Ruan aproape îl prinsese, dar îl scăpă printre degete când urcă pe scenă, trecu de câteva piese de decor şi apăru în faţa auditoriului, exact când cineva spunea:

”Îngeri şi apărători ai divinităţii, aveţi grijă de noi!

Fiți spirite ale…”

Atunci, minunata voce se opri şi, când Ruan călca pe nişte cabluri, ajunse în fața scenei şi văzu un bărbat înalt ce se holba la ghemotocul de blăniță de la picioarele lui, care îndrăznise să întrerupă repetiția piesei „Hamlet”, în faimosul teatru.

— Ei, e chiar un pudel! râse o femeie, dar ochii Ruanei erau fixați pe actorul îmbrăcat într-un pulover negru pe gât şi pantaloni mulați, închişi la culoare, care îi făceau picioarele să pară mai lungi şi mai zvelte. Dar bărbatul nu se uita la cățeluş, ci o fixa pe Ruan cu privirea.

Ochii celor doi se întâlniră şi rămaseră aşa câteva clipe. Ruan simți instantaneu grația, puterea şi vraja unui om născut să fie actor şi un fior îi traversă tot trupul. Ştia că e Tarquin Powers şi era ceva parcă neomenesc în părul lui negru şi în felul în care îngenunchease ca s-o privească mai bine.

— Cățelul tău, înțeleg?

— Al surorii mele vitrege, îl lămuri ea. Privindu-l cu timiditate, luă cățelul în brațe. Lui Taffy îi place să fie lăsat liber când ajungem la râu şi mereu e curios în privința uşilor pe care le găseşte deschise.

— Nu aşa suntem cu toții? întrebă actorul, cu o voce pătrunzătoare, incitantă. Cred că portarul e ocupat cu altceva, de nu v-a văzut intrând. Prezența voastră aici încalcă o regulă de bază a noastră, a actorilor: fără vizitatori la repetiții!

— Îmi pare nespus de rău…

— Nu-ți bate capul cu asta! o linişti el. Zâmbetul lui era parcă magic şi Ruanei i se părea incredibil că vorbea personal cu actorul pe care, cu doar câteva seri în urmă, îl văzuse într-o dramă.

— Ai fost minunat alaltăieri seară, domnule Powers. Te-am văzut în Othello şi mi-a plăcut fiecare moment din piesă.

— Trebuie să continuăm, colega, interveni o femeie înaltă, cu tunsoare bărbătească şi glas grav. Spune-i fetei să plece acasă şi să nu se mai joace pe aici când uşa e deschisă.

Ruan îi simți pe toți privind-o amuzați, de parcă ar fi fost un copil. Cu siguranță, nu era unul, în ciuda feței cu trăsături delicate şi a privirii inocente. Părul îi era răvăşit doar pentru că alergase după Taffy.

— Regizorul nostru mă cheamă şi trebuie să-l ascult, spuse bărbatul, dar privind-o pe Ruan, o făcu să înțeleagă că i-ar fi plăcut să se plimbe cu ea de-a lungul râului Avon.

Tarquin Powers privi spre femeia înaltă, care era o faimoasă regizoare venită tocmai din Rusia pentru această piesă. Ea era cea care le făcea pe actrițe să plângă şi pe bărbați să înjure, pentru că voia doar perfecțiune.

— O să-mi iau la revedere de la această tânără, draga mea. S-ar putea să n-o mai văd niciodată.

— Oh, eşti incorigibil, spuse Valentinovna şi din sală se auzi un râs cristalin, aproape forţat, de femeie, glas care-i aminti Ruanei de sora ei vitregă, Charme.

— Voi pleca, acum… spuse Ruan şi, întorcându-se, fu surprinsă când Tarquin Powers sări agil de pe scenă şi i se alătură. O conduse pe hol şi apoi afară din teatru, în lumina soarelui care aproape îi orbi câteva secunde pe amândoi.

— Parcă e o scenă din Lacul lebedelor, spuse el. În orice clipă, o lebădă se va ridica şi va dansa pentru noi.

Ruan îl privi curioasă, pentru că nimeni din familia ei nu vorbea ca el. Niciuna dintre cunoştinţele surorii sale vitrege nu vorbea atât de frumos şi nici asociaţii tatălui său vitreg nu discutau altceva decât despre bani.

— Râul şi lebedele sunt minunate în perioada asta a anului, spuse ea, simţindu-se plictisitoare şi ştearsă pe lângă oamenii inteligenţi şi carismatici care-l aşteptau în teatru pe bărbatul care o însoţea.

— Multe lucruri sunt minunate, un copac, un turn, o faţă care străluceşte într-o mulţime de oameni.

Ochii lui îi priviră din nou pe ai ei şi-i zâmbi. Ruan îi răspunse la zâmbet.

— Doar o gropiţă în obraz? întrebă el. Ce-ai făcut cu a doua?

Ruan era şi amuzată, şi confuză. Nimeni nu se mai deranjase să-i spună astfel de lucruri, mai ales cineva de calibrul lui Tarquin Powers!

— Te intimidez? întrebă el, cu seriozitate.

— Eşti un actor faimos. Îmi pare rău că ţi-am întrerupt repetiţia.

— Ai văzut vreodată spectacolul ăsta?

Fata încuviinţă din cap.

— Locuieşti aici, în Avendon-upon-Avon, sau eşti în vizită?

— Locuiesc aici. E un oraş minunat şi mi-e foarte drag.

— Da, spuse el, cuprinzând cu privirea priveliştea. Ce bine ar fi dacă am putea da timpul înapoi, ca să vedem cum era aici în secolul al şaisprezecelea. Ţi-ar plăcea?

— Asta se întâmplă, domnule Powers, când oameni ca tine transformă scena, cu gesturile şi cuvintele lui Shakespeare.

— Aşa e, spuse el privind-o. Tu ai vrut vreodată să devii actriţă?

— Eu? râse ea. Am pistrui şi sunt timidă.

— Majoritatea actorilor sunt timizi, domnişoară.

— Serios? întrebă ea, surprinsă. Tu pari foarte sigur pe tine.

— Ah, dar nu m-ai văzut fără mască.

— Eu… spuse ea dintr-o dată, încercând să nu se piardă cu totul în privirile lui întunecate, nu trebuie să te mai reţin.

— Înainte de a pleca, trebuie să-mi spui cum te numeşti. Şi înainte să-şi dea seama ce i se întâmplă, bărbatul îi luă bărbia în mână şi-i privi ochii în soare. Ah, spuse el, sunt violeţi. Şi ai trăsături de celt. Sau poate mă înşel?

— Mă… numesc Ruan Perry, spuse ea repede, simţind cum inima îi bate cu putere în piept.

— Pierrette, spuse el, dintr-o dată. Hm, nu ţi se poate spune altfel. Mă întreb, Pierrette, dacă ne-am mai putea vedea, ca să vorbim de lebede şi turnuri. Ce crezi?

— O să te văd în Hamlet, spuse ea, încet.

— Da, vino să mă vezi cu masca pe faţă, Pierrette.

Îşi luară rămas-bun şi bărbatul se întoarse în teatru, iar ea, lăsând căţelul jos din braţe, merse spre casa cu terasă, cochetă, pe care o împărţea cu tatăl ei vitreg şi cu fiica acestuia, Charme. Era o casă luxoasă, cu un salon mare, care găzduia petreceri grandioase, aşa cum îi plăcea Charmei.

Peste o săptămână avea să se ţină acolo o altă petrecere, un bal mascat, pentru care avea să plătească Stephen St. Cyr.

În timp ce se apropia de casă, Ruan întoarse capul spre teatru. Era real. Fusese reală acea conversaţie dintre ea şi Tarquin Powers. Îl întâlnise cu adevărat pe actorul sofisticat care-l jucase cu atâta măiestrie pe Othello.

Era ciudat cum se credea că actorii sunt altfel decât oamenii. Pe scenă, erau zei. Dar în afara ei erau vulnerabili şi se confruntau cu probleme cotidiene. Şi, mai mult decât atât, cu singurătate, aşa cum citise şi în ochii lui Tarquin Powers.

Casa familiei St. Cyr era situată de-a lungul drumului mărginit de arbori de liliac violet, oarecum detaşată de restul celor din jur, având o alee proprie, care ducea până în faţa scărilor şi a uşii strălucitoare. La geamuri atârnau perdele grele şi scumpe şi un aer de confort şi strălucire forţată domina peste tot. Ruan nu se simţise niciodată acolo ca acasă. Nici măcar când mama ei trăia nu se putuse obişnui cu lucruri atât de luxoase. Locuitorii casei parcă făceau tot ce le stătea în putere ca să se evidenţieze printre ceilalţi oameni bogaţi din cartier.

Exact când Ruan urca scările din faţă, o maşină luxoasă opri în stradă şi un bărbat coborî şi deschise repede uşa pasagerului. Ruan privi cum Charme ieşi cu un aer de eleganţă şi rafinament, zâmbind celui din faţa ei, cu zâmbetul pe care-l adresa doar bărbaţilor bine.

— Nu vrei să intri să bei ceva, Simon, după ce ai fost atât de drăguţ,

încât să mă însoțești la cumpărături?

— Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere, dar trebuie să apar la fabrică, sau tata mă va dezmoșteni.

Charme râse, un sunet vesel și cristalin care se potrivea de minune cu înfățișarea ei.

— Atunci, o să ne vedem la petrecerea din seara asta la familia Castle?

— Vin să te iau, Charme, spuse tânărul și se aplecă galant și-i sărută mâna.

Simon intră apoi în mașină și demară în trombă. Charme porni încet spre Ruan și pudelul o salută cu un lătrat.

— Bună, cățelușule, i se adresă ea lui Taffy. O privi cu răceală pe Ruan și părul ei răvășit. Arăți de parcă ai avea șaisprezece ani, Ruan. De ce nu încerci să arăți și tu mai șic, astfel încât să atragi bărbați chipeși ca Simon?

Ruan zâmbi larg. Oare ce ar spune sora ei vitregă dacă i-ar povesti că-l cunoscuse pe Tarquin Powers?

Ruan deschise ușa și Charme intră prima. Holul era zugrăvit în culori pale, covorașul de la intrare era de culoarea safirului, iar imprimeurile moderne se potriveau de minune cu înfățișarea exotică a Charmei. Aceasta lăsă jos pachetele pe care le căra și merse la bar, în spatele căruia își turnă o băutură. Își scoase de pe ea haina de leopard și rămase într-o rochie de culoarea piersicii.

N-o invitase pe Ruan să bea ceva cu ea, lucru care evidenția și mai mult neplăcerea pe care o simțea fiind nevoită să împartă casa cu ea.

— Știu că este după-amiaza ta liberă de la magazin, spuse ea, înțepată, dar eu și tata avem un renume în acest oraș. Nu poți să umbli de colo-colo arătând ca o orfană. Câștigi destul de bine la magazinul acela de antichități, iar tata a fost dintotdeauna foarte generos cu tine. Insist, Ruan, să te aranjezi și să-ți coafezi părul. Prietenii mei cred că ești o caricatură.

— Mă bucur că îi amuz, spuse Ruan, cu răceală. Am observat cât de plictisiți sunt uneori.

— Diavoliță impertinentă! strigă Charme, aruncând flăcări din ochi. Dacă n-ar fi tata așa de bun la inimă, ai locui acum într-o casă de copii!

— Eu vreau să mă mut și nu m-ar deranja deloc treaba asta. Tatăl tău nu e de acord cu această idee. De fiecare dată când am adus vorba despre asta, și-a adus aminte de mama și de cât de supărată ar fi ea. Îi e teamă că oamenii vor înțelege că nu ține la mine… de parcă lor le-ar păsa de asta! Iar biata mea mamă e moartă de cinci ani!

— Iată o dovadă a generozității tatălui meu, care s-a căsătorit cu mama ta și a avut grijă și de tine, copilul ei iubit.

Cuvintele fură spuse cu răutate şi erau arma preferată a Charmei, care descoperise că mama Ruanei se căsătorise din disperare cu tatăl ei, atunci când descoperise că avea o boală gravă de inimă, boală care a şi răpus-o, în cele din urmă. Fusese atât de veselă şi de curajoasă! St. Cyr îşi pierduse capul după ea. El o salvase de la munca din farmacie şi ea, ca mulţumire, răbdase să trăiască alături de el, la vilă, încercând din răsputeri s-o suporte pe enervanta Charme.

Charme era o fiinţă care nu înţelegea cum o persoană îşi doreşte să fie liberă, să alerge nestingherită prin pădure, să se plimbe de-a lungul râului, fără a căuta permanenta admiraţie a oamenilor, în special a bărbaţilor.

Privirile celor două surori vitrege se întâlniră şi, când cea a Ruanei nu ezită, Charme ridică nepăsătoare din umeri şi-şi termină băutura.

— Sper să faci un efort şi să arăţi atrăgătoare la balul mascat de ziua mea. Am invitat toată. Lumea importantă din oraş şi va veni şi un asociat de-al tatei, din Cornwall. Mi-ar fi plăcut să rămână aici, la vilă, dar şi-a rezervat cameră la Hotelul Bard&Harp. E un bărbat foarte hotărât, din câte se vede.

Ruan nu prea o mai asculta. N-o interesau deloc cunoştinţele tatălui ei vitreg, pentru că nu erau genul de persoane care să-i fie ei pe plac.

În acel moment, telefonul sună şi se simţi uşurată când sora ei vitregă se duse să răspundă. Îi putea auzi vocea de pe hol, din nou veselă şi fermecătoare, când vorbea unui domn pe nume Talgarth.

— Deci, ai ajuns mai devreme? Ce drăguţ! Da, orăşelul nostru e foarte frumos şi teatrul atrage oameni dintre cei mai distinşi. Oh, sunt sigură că îţi va face plăcere să te duci… Tata are o lojă rezervată pentru tot sezonul, aşa că ai putea să ne însoţeşti! Te rog să vii vineri seară, să iei cina cu noi, şi după aceea vom merge direct la teatru. Da, se joacă o piesă de Shakespeare. Îţi place Bard? Oh, bineînţeles că şi mie, domnule Talgarth. Cui nu-i place?

Ruan zâmbi când auzi conversaţia lor. Ştia prea bine că Charmei îi plăceau doar piesele uşoare, care nu cereau mare atenţie. Îi plăcea să stea în loja ei, ca un porţelan decorativ, care se putea pierde într-o lume pe care o înţelegea cu uşurinţă. Avendon era un oraş plin de viaţă şi tocmai din cauză că din aprilie până în septembrie se dădeau numeroase reprezentaţii la teatru, pentru Ruan Perry era uşor de suportat să stea în casa familiei St. Cyr.

Era în drum spre camera ei, când Charme o strigă:

— O să ieşi, vineri seară?

— Pot mânca la Old Mill Loft, dacă vrei, spuse ea, cu nepăsare.

— Oh, asta ar simplifica mult lucrurile. L-am invitat pe asociatul tatei să mănânce cu noi şi va veni şi Simon Fox. Aşa că, împreună cu tata, va fi perfect toţi patru.

— Trei bărbați la o femeie, spuse Ruan, amuzată.

— Ne-ai sta în drum, replică Charme.

— O stare cu care sunt foarte obişnuită. O să ies şi o să mănânc în oraş. Oricum, abia aşteptam să fac asta, vineri seara.

— Dintr-un motiv anume? râse Charme. Să nu-mi spui că ai o întâlnire!

— Da, am întâlnire, îi aruncă Ruan peste umăr. Şi apoi, înainte ca Charme s-o întrebe cu cine – pentru că îi cunoştea pe toți din oraş – Ruan fugi pe scări în camera ei, un refugiu plin de cărți şi de discuri vechi.

Îşi puse unul cu Chopin şi se aşeză la fereastră, ca să mai viseze puțin. Nu era o ființă căreia să-i placă foarte mult ideile romantice, dar nu se putea abține să nu zâmbească gândului că l-a întâlnit şi a vorbit cu marele Tarquin Powers…

Ruan avu o zi grea la magazin, vineri. Începea sezonul turistic şi oamenii veneau în Warwickshire. Nu veneau doar pentru piesele şi pentru actorii pe care-i puteau vedea la Stratford şi la teatrul din Aven. Don, dar şi pentru minunatul castel care se afla între ele. Oraşul Avendon era poziționat între castel şi Stratford, aşa că devenise un loc obişnuit pentru turiştii care voiau să vină, ea să mănânce şi să se plimbe pe malul râului.

Americanilor le plăcea să cumpere tot felul de suvenire şi să se fotografieze cu vedetele. Magazinul de antichități în care lucra Ruan făcea parte dintr-un complex cu restaurant, cunoscut sub numele de Lemon House şi celebru pentru produsele lui de patiserie. Astfel se făcea că Ruan se amuza ascultând conversațiile turiştilor şi le şi vindea din obiectele antice din magazin, care erau chiar foarte drăguțe.

Lângă oraş era râul Avon, cunoscut pentru Podul Weir. Ruanei îi plăcea să se plimbe de-a lungul lui şi mai ales îi plăcea drumul pitoresc spre restaurantul Old Mill Loft, unde cina deseori singură, privind cu plăcere apa clipocind.

Când intră în local, i se dădu o masă la fereastră, aşa cum îi plăcea ei. Când consulta meniul, ca să vadă cu ce avea să se ospăteze, fu surprinsă de râsul a trei persoane, aşezate la o masă vecină. Ridică privirea şi simți cum inima începe să-i bată mai repede.

— Oh! spuse ea, şi chelnerul îi zâmbi, gândind că probabil era o fană înfocată a celebrului Tarquin Powers, actorul care avea să joace tot sezonul la Avendon şi care mai apoi avea să zboare în Italia să facă un film şi apoi în Statele Unite, ca să joace pe Broadway.

— Încearcă stridiile noastre, spuse chelnerul, cu referire la actor. Sper să se ridice la aşteptările lui.

Ruan îi zâmbi bărbatului vorbăreț şi comandă pentru ea o friptură şi

cartofi prăjiți, urmați de o bere slabă.

Chelnerul plecă şi, de la masa ei oarecum retrasă, Ruan îi urmări pe cei trei actori. Tarquin Powers era însoțit de fata cu râs cristalin şi ochi de pisică, ce nu părea să-l piardă cu privirea, şi de încă o femeie care se părea că le dădea o lecție în privința servirii stridiilor. Tarquin privea amuzat şi oarecum plictisit.

Oh, se gândi Ruan. Oare cum era să fii adorat de un om atât de binecuvântat de zei? Oare cum…

Blonda se ridică şi o urmară şi ceilalți doi comeseni. Probabil trebuia să se pregătească pentru reprezentația din acea seară, îşi spuse Ruan. Exact în clipa în care era gata de ieşire, Tarquin Powers roti privirea prin restaurant şi o zări acolo, într-un colț, pe jumătate ascunsă la masă, îmbrăcată într-o jachetă parcă de şcolăriță, cu un guler de lână şi o beretă pusă ştrengăreşte pe cap.

Bărbatul o recunoscu şi, zâmbindu-i, veni spre ea.

— Ei, dar e chiar Pierrette, fata cu pudelul!

— Da, spuse ea timid, simțindu-se expusă fără cățelușul pe care atunci îl ținuse în brațe, ca pe un scut împotriva lui.

— Mănânci singură? întrebă el, surprins. Îți place compania ta?

— M-am obişnuit cu ea, spuse ea. E mai indicat să stai de unul singur, decât înconjurat. De oameni în jurul cărora să te simți singur.

— Da, ştiu la ce te referi, spuse el.

Fata îl privi şi observă că cele două femei îi aşteptau.

— Grăbeşte-te, Quin! strigă fata blondă şi se uită la Ruan, recunoscând-o.

— Mai bine ai pleca. Nu vreau să întârzii din cauza mea, zâmbi Ruan, dându-şi seama că mereu va fi cineva care-l va lua pe Tarquin Powers de lângă ea.

— Vii la piesa din seara asta?

— Bineînțeles. N-aş vrea să-ți pierd rolul în Petrucchio.

— Ei bine, sper să-ți placă. Acum trebuie să plec, sau colega mea de scenă, Kate, va arunca după mine cu ceva. La revedere, Pierrette!

— La revedere, domnule Powers!

Bărbatul se îndepărtă şi Ruan rămase în urma lui, privindu-l, parcă vrând să-l mai rețină lângă ea. Dar nu se putea una ca asta. El trebuia să plece să joace, iar ea trebuia să rămână colo, de una singură, cu mâncarea ei. Oftă. Se simțea foarte singură, în seara aceea, îşi termină mâncarea şi plăti nota. Îşi zâmbi sieşi când îşi dădu seama cât de drăguț era Tarquin Powers ca om. De obicei, actorii trăiau într-o lume a lor şi când coborau de pe scenă, păreau

altfel de persoane. Dar nu, Tarquin Powers era un om drăguț, căruia părea să-i facă plăcere compania ei.

Se îndreptă spre teatru, de unde străluceau de la distanță numele celor care vor juca în piesa din acea seară – „Îmblânzirea scorpiei".

Ruan urcă entuziasmată scările teatrului. Era o plăcere s-o vezi în jacheta ei de școlăriță, în fustița scurtă, de unde picioarele zvelte și lungi, alergau repede în cizmulițele roșii.

Oamenii coborau din mașini și se îndreptau spre intrarea în teatru. Unii dintre ei se opreau să admire tablourile expuse afară, cu actorii principali.

Ruan intră în holul vesel, unde lumea se oprea să ia bilete sau să-și aștepte însoțitorii. Tânăra tocmai își scotea biletul ei, când zări un grup de patru persoane dintre care o recunoscu pe blonda care gesticula aprins și pe bărbatul frumos, care-i sorbea trăsăturile delicate. Lângă ei, se afla și tatăl ei, care părea să mai participe din când în când la conversație. Ruan însă nu-l recunoștea pe bărbatul distins, care se remarca dintre ei prin înălțime și prestanță. Purta un costum elegant, care se potrivea de minune cu trăsăturile lui întunecate. Dintr-o dată, deveni conștientă că grupul o observase și bărbatul cu ochii ca cerul o privi intens.

— Ruan! vorbi tatăl ei vitreg și tânăra sesiză iritarea din vocea lui, atunci când îi privi ținuta. O chemă spre el și tânăra nu avu cum să refuze să se ducă.

— Copilă! o chemă el din nou, forțând-o să se apropie, și totodată măsurând din ochi indiferența costumației sale. Era un bărbat care punea mare preț pe aparență. De aceea, era foarte mulțumit de fiica lui, care întotdeauna se îmbrăca foarte bine.

— Eduard, vreau s-o cunoști pe cealaltă fiică a mea, cea pe a cărei mamă am iubit-o atât de mult și care a murit atât de tragic. A fost așa o tristețe că i-am putut oferi doar câțiva ani de bucurie… Era irlandeză și cred că ne-a fost predestinat să ne întâlnim. Și tu ești celt, crezi în destin, nu-i așa?

— Cred, dar nu sunt devotat complet acestei idei, spuse bărbatul, cu ochii la Ruan, care era nerăbdătoare să intre în sală, să se lase vrăjită de piesa care trebuia să înceapă din clipă în clipă.

— Mă bucur să te cunosc, domnișoară Perry, spuse bărbatul, cu o voce atrăgătoare.

— De asemenea, domnule, zise ea, scuturând mâna bărbatului, după care, aruncând o privire tatălui ei, spuse, alergând spre intrare: nu vreau să pierd nimic. Poate ne întâlnim după piesă!

— Serios? o auzi pe Charme spunând și Ruan își dădu seama că acasă va avea parte de o mustrare din partea ei. Poate exagerase. Nu voise să fie

nepoliticoasă, dar chiar nu voia să piardă nicio secundă din piesă. Şi oricum, ei rareori se sinchiseau de prezența ei.

Îşi ocupă nerăbdătoare locul în sală şi aşteptă ridicarea cortinei. Peste tot domnea o agitație ca înaintea unui meci jucat de sportivi de performanță. Toată lumea venise să-l vadă pe Tarquin Powers jucând. Roti privirea prin sală şi observă că la balcon, tatăl ei vitreg, Charme şi ceilalți doi bărbați, îşi ocupaseră locurile.

Era ciudat că St. Cyr avea un prieten atât de distins ca Eduard Talgarth. Probabil s-au cunoscut în călătoria pe care o făcuse la Penzance, în urmă cu câteva săptămâni.

Eduard Talgarth privea prin sală, interesat de tot ce putea vedea. Charme părea să-i spună ceva, dar el îi răspunse zâmbind uşor, vag plictisit.

Chiar era foarte ciudată această prietenie între tatăl ei vitreg şi acest bărbat, care parcă nu se încadra deloc în cercul lor superficial. Tatăl ei se ocupa cu afaceri imobiliare şi călătorea foarte mult. La începutul anului, câştigase foarte mulți bani dintr-o afacere şi-şi cumpărase un iaht. Oare de la acest bărbat îl cumpărase?

Avea aspectul unui marinar, din cauza ochilor săi albaştri, care aminteau de mare şi de imensitatea ei.

Exact în acea clipă, ochii lui o găsiră pe ea, parcă fulgerători, recunoscând-o ca fiind fata care se purtase nepoliticos cu el. Ruan spera să nu se întâlnească prea des cu el la vilă, sau prin Avendon. Nu părea deloc din împrejurimi, ci mai degrabă din locuri stâncoase, primejdioase.

Ruan o privi apoi pe Charme, atât de sofisticată şi de glacială în rochia ei nouă. Oare îi făcea avansuri acestui bărbat? Ar surprinde-o treaba asta, fiindcă sora ei căuta de obicei bărbați uşor de dominat, iar acesta nu se număra printre ei.

Nu mai avu timp să facă alte speculații, pentru că se ridică cortina şi începu piesa.

Dacă Ruan credea că în seara aceea avea să-l întâlnească din nou pe Tarquin Powers, în particular, se înşelase. Când piesa se termină, actorii fură asaltați de fani şi ea zâmbi trist către locul în care se afla bărbatul şi, cu fularul înfăşurat în jurul gâtului, porni spre casă pe o ploaie uşoară.

În fața vilei era o Lancia elegantă, cu siguranță a prietenului tatălui ei. Intră prin spate şi, când era gata să urce scările, auzi clinchet de pahare ciocnite, şi râsul cristalin şi forțat al Charmei.

Cu siguranță, domnul Eduard Talgarth era foarte bine primit la vilă, ba chiar Charme încerca să-l facă să se simtă ca acasă!

Capitolul 2

Era seara petrecerii aniversare a Charmei şi totul în casa familiei St. Cyr strălucea. Beculeţele erau aprinse în curte şi totul era decorat cu fast, iar orchestra îşi acorda instrumentele. Bufetul fusese aranjat în salon, acolo unde aveau să se servească şi băuturile, iar din sufragerie se scosese toată mobila, pentru a face loc unui ring de dans. Uşile erau larg deschise spre grădină, unde alte beculeţe ornau frumos arborii de liliac.

Charme era încântată de felul în care fusese aranjată casa şi de rochia ei, frumos croită, copie după un model din secolul al optsprezecelea. La ea asortase o mască încrustată cu bijuterii, pe care i-o adusese prietenul misterios al tatălui ei, care venise tocmai din Cornwall ca să participe la această petrecere. Fiecărui oaspete i s-a cerut să vină în costum frumos, iar Ruan ajutase la trimiterea invitaţiilor, dar câteva mai fuseseră trimise şi sâmbătă iar Charme păstrase misterul în privinţa acelora.

Ruan îşi ridică masca la ochi şi o privi prin ea pe sora ei vitregă. Se întrebă din nou unde se încadra Eduard Talgarth în planurile ei.

— Arăţi cam ciudat! îi spuse Charme, luându-i masca de la ochi. Fii drăguţă şi scoate-l tu pe Taffy la plimbare. Eu am fost prea ocupată şi n-am avut timp de el.

Ruan găsi pudelul lângă pian, lătrând la băieţii din orchestră.

— Căţelul nu e un iubitor al muzicii, remarcă unul dintre ei.

Ruan ar fi vrut să le spună că Taffy e un mare admirator al lui Chopin şi al lui Ivor Novello. Tăcu însă şi când îl luă în braţe, se întâlni cu tatăl ei vitreg.

— Unde te duci, Ruan?

— Charme m-a rugat să-l scot afară pe Taffy. Ea n-are timp…

— Oh, e încântată? întrebă el, arborând un zâmbet larg. Îi place cum am aranjat totul?

— Da, e foarte drăguţ.

— Aşa e. Îl mângâie pe Taffy cu o mână. Tarquin va fi la petrecerea din seara asta şi vreau să ştii că este un om de vază în ţinut. N-aş vrea să te porţi la fel de nepoliticoasă cu el cum ai făcut în seara aceea, la teatru, bine? Nu trebuie să te sperii de bărbaţi, şi mai ales nu trebuie să faci greşeala mamei tale.

Şi, Doamne fereşte, sper să nu rămâi fată bătrână. Râse. Să ştii că eşti atrăgătoare. Ai un soi de farmec care place unor bărbaţi.

Ruan rămase surprinsă de această conversație. Tatăl ei vitreg nu-i spusese niciodată că ar avea vreo valoare decorativă.

— Îți promit să nu-ți creez probleme, spuse ea. O să mă dau din cale dacă o să fie nevoie.

— Ruan, nu așa trebuie să-mi vorbești! Am cele mai bune intenții în ceea ce te privește!

— Mă duc să-l plimb pe Taffy la râu, după care o să mă întorc la petrecere, promise ea.

Din câte se părea, tatăl ei vitreg voia ca Eduard Talgarth să fie foarte bine primit la vilă. Era clar că era un om bogat și un partener de încredere. Și, poate, cine știe, chiar un potențial ginere. Ruan nu credea că sora ei vitregă se va căsători din dragoste. Ea punea foarte mare preț pe aparențe și considera iubirea ca un gest necivilizat și vulgar.

Ajunsă la râu, Ruan zări luminile de la teatru și se întrebă dacă va mai avea vreodată șansa de a vorbi cu Tarquin Powers. Acum, probabil se pregătea pentru rolul pe care avea să-l joace în seara aceea, într-o piesă a lui Shaw. Ruanei i-ar fi plăcut foarte mult să meargă să-l vadă, dar nu îndrăznea să lipsească de la petrecerea surorii sale vitrege.

Era un gest nebunesc din partea ei să-și facă idei romantice în privința unui străin. Dar s-a simțit atât de bine când i-a vorbit, i-a zâmbit… va fi ceva de care își va aduce aminte mereu cu drag, atunci când el va părăsi Avendonul.

Zări o mașină sport, strălucitoare, apropiindu-se de ea și, deși nu putea zări șoferul, îi putea distinge privirea tulburătoare. Taffy fusese lăsat să alerge în voie, iar când se duse spre mașină, Ruan, îl strigă înciudată, să se întoarcă. Atunci, îl văzu pe bărbatul înalt care coborî din mașină și vorbea cu Taffy, care îi răspundea dând din coadă prietenos.

— Bună seara, domnișoară Perry. Se pare că teatrul exercită o anumită fascinație asupra ta. Ești oare o fană înrăită?

— Am venit cu Taffy, ca să se mai plimbe. E plăcut aici, pentru că e aproape pășune.

— Oh, ar trebui să vezi Cornwallul. Taffy ar alerga peste tot, nebun de fericire. Mile întregi de pământ acoperite de lanuri de grâu, atât de înalte încât să ascundă o fată, darămite un pudel.

— Mă tem că niciodată nu voi avea plăcerea de a experimenta asta, spuse ea.

— Cine poate ști ce se va întâmpla, Ruan Perry? Cine poate spune că niciodată nu i se va întâmpla ceea ce a visat să i se întâmple? Viața poate juca multe feste oamenilor, dar tu ești prea tânără ca să știi asta.

— Am nouăsprezece ani şi întotdeauna am ştiut că viaţa e tristă, domnule Talgarth.

— Şi tu găseşti o compensare a ceea ce ai pierdut în dragostea de teatru? îţi place foarte mult, nu-i aşa?

— Da, spuse ea scurt. Trebuie să mă grăbesc să ajung acasă. Petrecerea va începe curând şi nici măcar nu m-am îmbrăcat.

— Serios? întrebă el, amuzat şi, deschizând uşa maşinii, lăsă pudelul să urce pe scaunul din spate. Ar fi mai bine să intri şi tu, copilă. Amândoi trebuie să ajungem la petrecere şi vom face asta într-un timp mai scurt dacă ai putea să nu mă mai displaci timp de câteva minute. Haide, încearcă.

Tânăra se îmbujoră, dar nu comentă. Poate în alte împrejurări l-ar fi lăsat să plece singur cu pudelul, dar acum se făcuse târziu şi trebuia să ajungă în timp util la petrecere. Urcă în maşină şi porniră spre casă.

— Nu porţi costum, observă ea. Charme a vrut ca toţi să vină costumaţi pentru un bal mascat.

— Nu sunt genul care să se gătească pentru astfel de petreceri. Sora ta va trebui să mă scuze pentru asta.

— Te va face să porţi mască. Pe toţi ne va obliga s-o facem, până la miezul nopţii.

— O să mă supun acestui sacrificiu, zâmbi el. Oricum, mulţi oameni poartă mască de-a lungul vieţii lor, aşa că e o mare încântare pentru mine să cunosc pe cineva cu adevărat real.

— Dacă oamenii n-ar mai fi atât de secretoşi, poate ar fi mai puţin interesanţi.

— Ce copil înţelept! spuse el, privind-o cu admiraţie.

— Ai trecut de casa noastră! observă ea.

— Oh, aşa este. Întoarse maşina şi parcă în faţa celei mai strălucitoare reşedinţe din zonă. Mai erau şi alte maşini acolo şi se auzea din interior o muzică de calitate. Petrecerea începuse.

— Mai bine aş intra pe uşa din spate, spuse Ruan şi deschise repede portiera. Îl luă pe Taffy în braţe şi, înainte să plece, Eduard Talgarth, care o urmărea cu privirea, întrebă:

— Ce costum o să porţi seara asta?

— Nu trebuie să întrebi, domnule. În asta constă amuzamentul: să ghiceşti cine e fiecare.

— Poate ar fi trebuit să vin cu o eşarfă roşie prinsă la gât, spuse el amuzat. Crezi că ar fi fost adecvat?

— Ai fi trecut drept un pirat bun.

— Piraţii n-au fost oameni buni. Ei au furat ceea ce aparţinea altora.

Imediat, Ruanei îi veni în minte situația în care se afla sora ei vitregă. Simon Fox o curtase de mai bine de un an şi acest bărbat, care ura piraţii, se pare, venise de două zile şi părea că vrea s-o ducă pe Charme în Castelul din St. Avrell. Cu siguranță, era putred de bogat şi Charme, care se considera incredibil de frumoasă, avea să-şi folosească toate farmecele pe el.

— Trebuie să intru! Ruan dispăru pe aleea din spatele casei.

Până la unsprezece şi jumătate, casa era plină de oaspeți. Unii dansau pe ringul improvizat, alții mâncau sandvişuri şi beau cafele, iar alții pur şi simplu vorbeau, cu un pahar în mână. Petrecerea era un adevărat succes şi multe dintre costumații se dovediră a fi foarte inventive.

Un bărbat stătea în cadrul uşilor deschise, care dădeau spre grădină. Era înalt, îmbrăcat ca un cavaler medieval, cu o pelerină lungă şi neagră şi cu o mască ce-i acoperea mare parte din față.

Ruan nu-şi putea lua ochii de la el. Ea era costumată în clovn. Avea părul prins într-o şapcă colorată şi un costum adecvat. Pe obraz avea desenată o semilună argintie şi masca îi ferea fața de privirile celor interesați. Avea în mână o cutie de cola şi o frigăruie din care muşca din când în când. Arăta ca un clovn timid, aşa retrasă cum era şi simți cum inima începe să-i bată nebuneşte când bărbatul respectiv îşi făcu drum şi veni la ea, mai ales că fiecare părticică din trupul ei ştia cine era.

— Şi eu simt la fel ca tine, spuse vocea lui, caldă şi pătrunzătoare. Frigăruile sunt apetisante.

Ruan îi cunoscuse inelul de pe deget şi magia vocii.

— Tu eşti! şopti ea.

— La dispoziția ta, Pierrette. Făcu o reverență galantă. Luă o frigăruie şi muşcă din ea. Hm, excelentă, spuse el. După ce am rostit atâtea replici la teatru, am venit cu Ann Destry, cu logodnicul ei şi cu alți câțiva colegi direct la petrecerea asta.

Am auzit că e un bal mascat, deci eram pregătiți. Nici nu ne-am mai schimbat!

Dintr-o dată, petrecerea i se păru Ruanei un succes formidabil. Nu ştia că sora ei avea de gând să-l invite pe Tarquin Powers şi fusese surprinsă în mod plăcut că o făcuse.

— Sunt sigură că vrei să bei ceva mai tare decât o cutie de cola, aşa că serveşte de aici. Îl conduse la o masă pe care erau aşezate sticle de votcă, whisky şi coniac.

Bărbatul îi zâmbi, i îşi strecură o mână după talia ei subțire şi o luă la dans. Camera era înțesată de oameni, aşa că tot ce au putut face a fost să stea apropiați şi să bată pasul pe loc. Dar şi aşa, pentru Ruan Perry era un lucru

incredibil, să se afle în brațele lui Tarquin Powers, iar acesta să-i şoptească la ureche cuvinte pe care doar. Aşa le putea auzi, din cauza muzicii tari. Toate simțurile îi erau alertate şi îşi dădu seama că nu era orice băiat, ci un bărbat de care nu se putea îndrăgosti.

Dragoste… până şi simplul cuvânt îi făcea inima să vibreze.

O zări pe Charme în grădină şi încercă să nu pară că ştie identitatea partenerului rigid de lângă ea, care se lăsase totuşi mascat. Acesta se uita direct la Ruan şi din sprâncenele lui ridicate, Ruan îşi dădea seama că ştia şi el identitatea partenerului său.

— Hai să scăpăm de mulțimea asta! spuse Tarquin, şi o trase afară în grădină, luând-o de mână şi ducând-o la umbra unui liliac parfumat.

— E o seară minunată de primăvară, Pierrette, spuse el. Şi tu eşti minunată.

— Mă bucur că îți place costumul meu, domnule Powers.

— Nu trebuie să fii formală cu mine, Pierrette. Trebuie să-mi spui Quin, aşa cum prefer să mi se spună de către prieteni.

Ruan îşi aminti că şi blonda care-l însoțise la restaurant în acea seară îl strigase Quin.

— Te-ar deranja dacă ți-aş spune Tarquin? îmi place foarte mult numele ăsta.

— Tu poți să-mi spui oricum doreşti. Lumea teatrului e plină de oameni şi animale, iar mie deseori mi s-a spus că sunt o brută.

— Oh, dar de ce? întrebă Ruan, care nu putea crede că ar face vreodată ceva ca să merite un asemenea apelativ.

— Oh, din diverse motive. Actorii romantici se spune că sunt mari cuceritori şi pe scenă, şi în afara ei.

— Şi tu eşti un cuceritor?

— Nu, Ruan, spuse el şi îşi scoase masca. Un cuplu gălăgios alergă pe lângă ei şi se pierdu printre copaci. Haide să plecăm din casa asta zgomotoasă, propuse el. Unde putem merge?

— Suntem la cinci minute de râu…

— Atunci, haide!

— Putem merge aşa? începu ea să râdă, scoțându-şi pălăria şi părul bogat revărsându-i-se pe umeri.

— Desigur, de ce nu?

Bărbatul o luă de mână şi se îndepărtară grăbiți de casă, parcă dorind să profite de această pauză care aducea împreună viețile lor atât de diferite.

Pe măsură ce se apropiau de râu, pe Ruan o trecu un fior când Tarquin Powers îşi desfăcu pelerina şi o prinse pe umerii ei. Ea nu îndrăznea să-l

privească. Nu îndrăznea să creadă că dorea să facă mai mult decât să vorbească despre lebede şi turnuri…

— Cum e să apari pe o scenă, în faţa a sute de oameni?

— Îngrozitor, spuse el. Întotdeauna, în primele clipe e un fel de Iad, ca într-o zi a. Judecăţii. Chiar şi cel mai experimentat actor se teme că va uita o replică, se va împiedica de ceva sau nu va fi în concordanţă cu colegii lui. Dar uşurarea pe care o simţi când începi să vorbeşti, când începi să primeşti din căldura publicului e tangibilă, aşa cum e sarea din aerul de mare. Un actor simte când a captat atenţia publicului şi atunci nu-şi mai doreşte nimic altceva, pentru că simte că atinge stelele.

— E ca descrierea lui Lawrence despre dragoste, zâmbi ea. „Splendoare, mândrie, presupunere, glorie şi laudă."

— Exact aşa, Ruan.

Se aşternu tăcerea pentru câteva momente şi Ruan privi spre teatrul luminat în depărtare, spre lumea lui în care ea putea pătrunde doar ca spectator. Îl privi apoi în ochi şi-şi dădu seama că nu iubea doar actorul din el, ci şi omul care era. Bărbatul o privi la rândul lui cu seriozitate. Ruan ştia că i s-ar putea dărui unui astfel de om, de aceea o surprinse când îl auzi spunând:

— Nu semeni deloc cu sora ta.

— Ei bine, nu suntem rude. Tatăl ei s-a căsătorit cu mama mea. Dar în afară de asta, nu prea avem multe lucruri în comun. Charme e considerată frumoasa Avendonului şi eu, deşi o admir pentru asta, nu mă înţeleg prea bine cu ea. Ei îi place orice străluceşte, pe când eu mă mulţumesc cu… îşi muşcă limba. Voia să spună afecţiune. Dar se abţinu. De la moartea mamei sale, nu mai avusese nimeni grijă de ea la capitolul ăsta.

Tarquin o asculta cu atenţie şi, fără să-şi dea seama ce face, Ruan începu să i se confeseze.

— St. Cyr nu e un om rău. S-a purtat bine cu mama mea. Ea a spus întotdeauna că el a vrut să se însoare cu ea. Eu nu mi-am cunoscut niciodată tatăl. Ştiu despre el doar că era militar şi că mama l-a iubit mult. Îmi spunea mereu că el a vrut să o ia de soţie, dar până să facă asta, a fost trimis la luptă şi ucis. Era servitoare pe atunci în casa mamei lui şi n-a îndrăznit să spună nimănui secretul ei. A fugit de acolo şi timp de şapte ani am fost sărace şi fericite, până când s-a recăsătorit. Apoi, când eram plecată la colegiu, s-a îmbolnăvit şi a murit… Tarquin, crezi că ar trebui să-mi fie ruşine că părinţii mei n-au fost căsătoriţi? Charme aşa crede. Mă consideră o ruşine.

— Un copil făcut din dragoste e un dar de la Dumnezeu,

Ruan. Iar în viaţă contează nu de unde ai venit, ci ce anume reuşeşti să

faci cu tine.

Cu aceste cuvinte, bărbatul o făcu să nu se mai simtă niciodată jignită de cuvintele surorii sale. Era o noapte ciudată şi incredibil de frumoasă şi ea era singură cu Tarquin Powers, căruia îi destăinuia viaţa ei. Oare era adevărat ce citea în ochii lui? Oare era adevărat că el căuta să redescopere tinereţea pe care o revedea în inocenţa ei?

— De ce zâmbeşti? întrebă el, ridicându-i bărbia şi forţând-o să-l privească.

Un fior plăcut îi traversă trupul.

— Mă întreb dacă sora mea vitregă ştie că am plecat de la petrecere.

— Sper, zise el. O va învăţa că strălucirea nu înseamnă tot şi că „Ruan" înseamnă o apă care curge repede.

— De unde ştii asta? îl întrebă ea, surprinsă.

— Am căutat într-o carte, spuse el. Ştii, când eram mai tânăr, obişnuiam să mă duc în vacanţe în Cornwall, poate cel mai celtic dintre ţinuturile de aici. Era acolo un loc unde stâncile arătau ca nişte cavaleri care vegheau locurile ce amintesc de poveştile romantice ale Camelotului. Exista şi o peşteră unde obişnuiam să-mi ţin colecţia de scoici şi pietre.

Zâmbi şi o luă pe Ruan după umeri.

— Încerc să-mi amintesc cum se numea acel loc, unde se afla şi un castel, sus pe stânci, care arăta destul de ciudat, cu turnuri şi o grădină întortocheată. Nu locuia nimeni acolo, cu toate astea, pe porţile mari din fier era o plăcuţă pe care scria: Interzis vizitatorilor! Cred că treaba asta m-a intrigat cel mai tare. Am intrat bineînţeles în curte şi am găsit geamuri sparte şi cuiburi de corbi. Nu era niciun îngrijitor acolo, de parcă locul era bântuit şi nimeni nu îndrăznea să locuiască în acel loc.

Ruan îşi ţinu respiraţia. O clipă, vru să-i spună cum se numeşte acel loc şi cine este bărbatul care locuieşte acum în castel. Dar se abţinu. Nu voia să-i perturbe amintirile şi ştia că nu l-ar fi interesat informaţia pe care o deţinea ea.

Întrebă, în schimb:

— Te-ai mai întors acolo?

— Nu, spuse el zâmbind. N-am mai avut timp, cu atâta treabă care m-a făcut parcă să uit de mine. Am intrat la Şcoala de dramă, apoi am fost foarte ocupat să intru în graţiile unui regizor care mi-a dat un rol de figurant în prima mea piesă, Julius Cesar… Acum, am rolul principal şi-l joc cu mândrie, pentru că sunt mereu apreciat de critici. Începu să râdă. Te plictisesc, Pierrette?

— Nicidecum, sunt încântată să te ascult.

— Dar eşti foarte tăcută!

— Oh, te rog, continuă.

— Spune-mi, Ruan, ți-ar plăcea să apari pe scenă? Te-ai gândit vreodată să devii actriță?

— Oh, nu, spuse ea, ruşinoasă. Îmi place să privesc şi ador să ascult. Şi cred că actorii foarte buni se nasc aşa, nu sunt făcuți, în timp. Au până şi cele mai potrivite figuri, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Ca nişte zei greci?

— Da.

Râseră împreună.

— Ann Destry e foarte frumoasă. Luminile scenei îi strălucesc în păr. Mi-a plăcut momentul acela din Othello când i-ai dat şuviţe de păr pe gât, pentru a ascunde urmele degetelor tale.

— Ai observat asta? Da, Ann e foarte frumoasă şi e şi o bună actriță. Logdnicul ei, cu care a venit în seara asta la petrecere, e un designer vestit, care ne-a asigurat majoritatea costumelor pentru acest sezon. La sfârşitul verii, se va juca Hamlet. Eu am rolul principal şi sunt foarte emoționat din cauza asta. E pentru prima oară când îl joc.

— O să te descurci bine, îl încurajă ea.

— Trebuie să fie aşa, pentru că vreau să fie un rol memorabil. Vreau ca peste ani, oamenii să spună că îşi amintesc de mine din acel rol. Vezi tu, Ruan, actorii sunt fiinţe superficiale uneori. Vor ca lauda să continue mult după ce cortina a fost coborâtă.

Ceva în vocea lui o emoționă pe Ruan. Tarquin Powers se dovedea un bărbat vulnerabil şi la fel de singur ca şi ea. Ar fi vrut să-l ia în braţe şi să-l liniştească, să-i ofere alinare.

— Te-am speriat? o întrebă el, dintr-o dată. Să te duc acasă?

— Da, cred că trebuie să merg acasă… spuse ea, cu voce tremurătoare.

— Iar eu ar trebui să-ți spun noapte bună şi să înţelegi prin asta adio. Făcu o pauză, după care adăugă, aproape cu sălbăticie: dar eu nu vreau asta! Vreau să te revăd, Ruan, poate duminică. O să mergem pe malul râului şi o să facem un picnic. Ce spui, micuțo? Stabilim aşa?

— Da, oh, da! Unde să ne întâlnim? întrebă ea, cu ochii strălucind de bucurie. Să aduc eu mâncarea?

— O să ne întâlnim la prânz, la restaurantul Mill Loft. O să închiriem de acolo o barcă şi sunt sigur că pot face rost de un coş cu mâncare de la proprietar.

— Oh, îți plac lucrurile cu stil, observă ea, încă nevenindu-i să creadă că ea, Ruan Perry, va ocupa câteva ore din existența marelui Tarquin Powers!

— Sper că nu există vreun iubit. Vreun Romeo gelos!

— Nu, zise ea repede. Nu e nimeni şi mi-ar plăcea tare mult să merg pe râu cu tine.

— Bine, atunci rămâne stabilit, Ruan. O să ne întâlnim şi să se întâmple ceea ce trebuie să se întâmple! Apoi se aplecă spre ea şi-i atinse cu buzele semiluna argintie desenată pe obraz. Ştii asta, nu-i aşa? Şi eşti doar o copilă.

— Ce să ştiu, Tarquin? Inima îi bătea repede, gata să-i iasă din piept. Nu voia să se îndrăgostească de acest bărbat, dar înţelegea că era oarecum imposibil să nu facă asta. Oricum ar fi fost, s-ar fi simţit în al nouălea cer dacă ar fi putut profita de orele pe care el i le-ar oferi în afara vieţii lui din teatru. Ar fi iubit la nebunie acele clipe petrecute cu el şi, chiar dacă atunci când avea să plece, ceva ar fi murit în ea, ar fi simţit că nu trăise până atunci degeaba.

— Că viaţa mea a fost una singuratică, chiar şi în clipele în care n-am fost deloc singur.

— Da, ştiu, spuse ea şi orice altceva i se păru de prisos.

— Trebuie să te duc acasă, spuse el, cu regret. Va începe curând să plouă.

Picăturile îi surprinseră în timp ce alergau râzând spre casă. Toate maşinile din faţa curţii plecaseră, orchestra nu mai cânta şi cineva pusese un disc..

Mâna lui Tarquin o prinse pe cea a Ruanei şi apoi i-o lăsă.

— Să nu uiţi, murmură el.

— Nu, promise ea şi-şi desfăcu pelerina de pe umeri şi i-o dădu exact în momentul în care Ann Destry şi logodnicul ei ieşeau din casă.

— Quin! Aici erai! O să te lăsăm la hotel.

— Vă sunt îndatorat, doamnă, spuse el, tachinând-o. Apoi se înclină spre Ruan şi plecă de lângă ea.

Tânăra observă privirea curioasă a Annei asupra ei, dar n-o lăsă să-i strice plăcerea pe care o simţise în acea seară. Intră veselă în casă şi o întâlni pe Charme, care tocmai îşi lua rămas-bun de la Eduard Talgarth.

— Ruan?

— Oh, minunată petrecere, Charme, spuse ea. Zâmbea cu subînţeles. Şi tu, domnule Talgarth, te-ai distrat, seara asta?

Se întoarse pe jumătate, să-l privească. Părul ei era pe jumătate ud de la ploaie, ochii îi străluceau şi încă mai avea roşeaţă în obraji.

— Tu te-ai distrat, domnişoară Perry? întrebă el, privind-o cu ochi de un albastru glacial.

— Da, a fost distractiv, spuse ea, dându-şi seama că acest bărbat

dezaproba totul la ea. Oare ce credea? Că dacă era fata vitregă a stăpânului casei trebuia să stea singură într-un colț, abandonată de toți? Oh, îl ura pe acest bărbat. N-avea niciun drept s-o privească atât de arogant.

— O să mai rămâi mult la Avendon? întebă ea? Sau vrei să ajungi mai repede la castelul tău?

Ochii lui se îngustară şi pentru câteva clipe rămaseră să converseze singuri, în timp ce Charme se ocupa de câțiva prieteni de-ai tatălui său.

— Sunt două feluri de oameni, spuse el încet. Cei îmblânziți şi cei sălbatici, şi dacă vei veni vreodată la Cornwall, o să te învăț ce fel de om sunt eu.

— Oh, deja te-am citit, spuse ea şi n-am nici cea mai mică intenție să vin să te vizitez pe tine şi pe soția ta.

— N-am nicio soție, domnişoară Perry.

— Dar vei avea, nu-i aşa, domnule Talgarth? spuse ea, după care, întorcându-se pe călcâie, fugi pe scări, ştiind că l-a lăsat privind-o contrariat.

Ea ştia ce fel de om era şi aproape îi era milă de Charme că avea să aibă de-a face cu el. Era genul de om care putea face cadouri, dar nicidecum să fie pe placul unei femei, oricât de mult ar dori-o. O femeie va trebui să facă după voia lui şi Ruan nu şi-o putea imagina pe Charme trăind în Cornwall, stăpână a unui castel vechi.

Ajunse în camera ei şi privi pe fereastră.

Tarquin. Îi şopti numele şi se aşeză pe un scaun. Îşi aminti de sărutul pe care acesta i-l dăduse pe obraz. După aceea, şi-l aminti pe Eduard Talgarth şi ura pe care i-o stârnise purtarea lui.

Dar nu conta. Nimic nu mai conta, căci peste patru zile avea să-l revadă pe Tarquin.

Capitolul 3

Fiecare duminică ce a urmat, au petrecut-o împreună, bucurându-se de fiecare lucru pe care-l descopereau şi care căpăta o însemnătate aparte pentru că-l împărțeau. Lui îi făcea plăcere să vâslească din barca pe care o închiriau şi cu ajutorul căreia traversau râul pe malul celălalt, unde obişnuiau să mănânce la iarbă verde, sau să se plimbe vorbind ore în şir.

Ea învăța cât de mult trebuia un actor să dăruiască teatrului şi câtă nevoie avea Tarquin Powers de un om ca ea, care să-l asculte şi să nu-i ceară nimic în schimb. Obişnuiau să se plimbe pe dealuri şi pe păşuni verzi, să

meargă la ruine şi să descopere diverse lucruri. Deseori, prânzeau la unul din localurile pe care le întâlneau în excursiile lor şi se bucurau unul de compania celuilalt.

Într-o duminică, atunci când se întorceau dintr-o astfel de excursie, Ruan arăta ca un copil, în blugii ei strâmți și tricoul simplu, de culoarea frunzelor.

Tarquin Powers o luă de mână şi i-o sărută uşor.

— Draga mea nimfă, ştii că sunt rupt în două, nu-i aşa?

Ea îi zâmbi şi, cu toate că o apropiere mai mare de atât nu existase între ei, Ruan simțise mereu că ceva stă între ei doi, că el nu e pe deplin mulțumit şi fericit.

O ajută să urce în barcă şi apoi o urmă agil, în pantalonii lui de vară şi tricoul alb. Barca începu să plutească uşor pe râu şi ochii li se întâlniră. În ei Tarquin zări o frumusețe de nedescris.

— Eşti o creatură rară, Ruan. Ți-am spus oare cât de bună a fost natura că ți-a pus flori, în loc de ochi?

Deseori îi făcea complimente de acest gen, cu o grație uimitoare, dar ea încerca să nu le ia în serios. Nu putea crede că el, un om de lume, se îndrăgostise de o fată din provincie, care cunoştea atât de puține lucruri despre oameni. Nu, era un spirit liber şi avea nevoie de ea doar pentru a-i ține companie.

În acea seară, când au ajuns aproape de casa lui St. Cyr, căruia Ruan nu-i spusese nimic de întâlnirile pe care le avea cu Tarquin Powers, bărbatul scoase o cutiuță de catifea albastră şi un inel ieşi la iveală. Avea o piatră albastră în centru şi el îi luă mâna şi-i spuse că e un inel al prieteniei. Însă îl poziționă pe inelar, iar ea nu mai putu îndura. Îl scoase de pe deget şi i-l aruncă la picioare, după care fugi de el cât putu de repede. Nu voia să-l mai vadă niciodată… nu mai era de-ajuns să fie prieteni… nu mai era amuzantă treaba asta.

— Ruan?

Tânăra alergă fără să privească în urmă şi când coborî podul, se împiedică de ultimele trepte şi căzu în iarbă.

— Ruan, micuța mea, spuse el, fiind îndată lângă ea. O ridică cu grijă şi o strânse la pieptul lui.

— Nu, oh, nu, se zbătu ea. Dă-mi drumul. Vreau să plec. Nu mai vreau să fiu amuzamentul tău! voia ea să-i spună.

Dar bărbatul nu-i dădu drumul. O ținu strâns în brațe, aproape s-o sufoce şi când o privi în ochi, îşi aplecă creştetul spre al ei şi o sărută cu pasiune, de parcă toată viața trăise pentru acest moment.

Ruan îi primi săruturile cu afecțiune şi disperare, parcă simțind că din

ele îşi ia seva de viaţă. Era ceva în acel moment care părea magic şi unic. Părea să nu se mai întâmple niciodată şi cei doi aveau tot dreptul să se bucure cât mai mult de el.

Se ţinură apoi strâns în braţe, până când întunericul căzu de tot peste ei şi pe cer stelele îşi făcură apariţia una câte una. Ruan le privi şi simţi o fericire care o făcea parcă să zboare.

— Eşti atât de dulce, murmură el. Ştiam asta de când te-am văzut în faţa scenei, fugărind câinele acela stupid. Am citit în ochii tăi inocenţă şi încredere şi mi-am jurat că nu te voi atinge. Am vrut doar să ne bucurăm împreună de după-amiezile de duminică şi să nu stric cu nimic orele petrecute cu tine.

Ea nu putea vorbi, nu putea întreba de ce sărutul lor era atât de periculos. Stătea pur şi simplu în braţele lui ferme.

— Pierrette, întrebă el, oare nu ştii, nu ghiceşti de ce m-am luptat să nu se întâmple asta? De ce mi-am spus că trebuie să fim doar prieteni şi nimic mai mult? Poate a fost un lucru greşit că ţi-am pus inelul pe degetul care niciodată nu va purta un inel de la mine…

Ea tăcu în continuare, parcă aşteptând să se întâmple ceva incredibil…

— Sunt căsătorit, Ruan. Nu te-ai întrebat niciodată de ce nu te sărut? De ce nu te găsesc suficient de atrăgătoare ca s-o fac?

— Căsătorit? întrebă ea, de parcă auzise o replică din una din piesele lui. Dar… nimeni, niciodată nu pomeneşte de soţia ta…

— Doar prietenii mei cei mai apropiaţi ştiu de ea. Se ridicară amândoi, printr-un consimţământ tacit şi el scoase inelul pe care ea i-l aruncase. I-l dădu. Te rog, Ruan, pe orice deget vrei tu. Ce mai contează? Până la urmă, suntem prieteni nu-i aşa?

— De ce nu vorbeşte nimeni de soţia ta? întrebă ea. Trebuia să întrebe. Sunteţi separaţi?

— Nu mai locuim împreună. Ne-am căsătorit când eram la început de carieră şi după patru ani petrecuţi împreună, ea a trebuit să fie trimisă la o clinică de boli mintale, pentru că era foarte bolnavă. Oftă. E italiancă, foarte frumoasă şi fără nicio şansă de a redeveni ceea ce a fost cândva. Am iubit-o ca un nebun şi când ne-am căsătorit, i-am jurat că nu mă voi despărţi niciodată de ea. Înţelegi ce-ţi spun, Ruan?

— Da, spuse ea, şi acceptă inelul de la el. Îl va purta întotdeauna. Era, poate, singurul lucru pe care avea să-l primească de la acest bărbat. Da, Tarquin, înţeleg ce înseamnă asta. Îmi pare rău pentru tine. Credeam că nu mă potrivesc planurilor tale, că nu mă potrivesc lumii în care eşti obişnuit să trăieşti… că poate sunt prea tânără, prea naivă, prea simplă…

— Draga mea nimfă, spuse el, cuprinzându-i umerii, cum se poate să fii simplă, cu ochi ca ai tăi? Draga mea, cum să crezi că nu m-ai vrăjit cu farmecul tău, cu magia zâmbetului tău atât de sincer, pe care nu-l regăsesc decât pe buzele tale? Cum? Oh, nu voi uita niciodată excursiile făcute cu tine. Niciodată!

— O spui de parcă ai vrea să pleci!

— Eu aparţin unei lumi într-o permanentă mişcare. Sunt ca un gladiator dependent de publicul său. Acum înţelegi de ce aleg să port o altă mască în fiecare seară. Draga mea, Ruan… să nu regreţi nimic…

— Nu regret. Nicio clipă, nicio oră. Îi zâmbi şi-şi dădu seama că nimic, nici chiar despărţirea nu avea să fure din magia de a-l fi cunoscut. Oh, de ce trebuia să urmeze căi diferite? De ce? Mai sunt două săptămâni până la sfârşitul sezonului, încă două duminici pe care le putem petrece împreună, spuse ea. Nu le putem irosi.

— Oh, ar fi periculos. Sunt bărbat şi tu, Pierrette, nu mai eşti de mult o copilă!

— Nu, spuse ea. Şi sunt mai matură şi mai înţeleaptă şi nu-mi permit să pierd nicio clipă din ceea ce ne e dat să petrecem împreună. Ai spus că săptămâna viitoare o să mergem la Stratford. Îţi aminteşti?

— Oh, micuţa mea, spuse el, îmbrăţişând-o strâns. După ce voi juca în Hamlet, voi pleca la Roma, ca să joc într-un film. Am nevoie de bani pentru Nina. Aşa va fi mereu. Oamenii se vor întreba de ce îmi dedic dpar un sfert din viaţă teatrului, dar n-am ce face.

— Bietul meu Tarquin, spuse ea şi mângâindu-i obrazul, se sărutară cu tristeţe, în lumina lunii…

Ajunse acasă într-o stare nostalgică şi-i găsi acolo pe aproape toţi prietenii Charmei. Un disc cânta ultimele melodii în vogă şi un cuplu dansa frenetic pe holul puternic luminat.

— Nu-i aşa că sunt veşti minunate? auzi pe cineva spunând. Charme se căsătoreşte. Ea şi cu norocosul ăsta s-au decis azi să facă asta.

Căsătorită? Charme?

Ruan privi ameţită în jurul ei, încă cu gândul la ceea ce tocmai îi spusese Tarquin.

— Eu… am fost plecată toată ziua. N-am ştiut de logodnă, spuse Ruan, stând lângă scări.

— Simon întotdeauna a avut un farmec aparte, spuse aceeaşi persoană.

Urmară râsete, după care se auziră pahare ciocnindu-se.

— Pentru ei! Fie ca cei doi să lumineze mereu acest oraş!

Simon? Simon şi Charme?

Ruan se sprijini de balustradă şi ar fi putut râde de presupunerea că sora sa vitregă avusese o clipă de gând să renunțe la moştenitorul unei afaceri impresionante, pentru a merge să trăiască în sălbăticia Cornwallului. Acum, i se părea mai mult ca oricând că cei doi nu erau deloc potriviți, Charme atât de îndrăgostită de viața ei strălucitoare şi seriosul Talgarth, atât de stăpân pe propriul lui destin.

Ultima oară când îl văzuse fusese la magazinul unde lucra ea. Intrase şi se uitase printre lucrurile expuse, alegând în cele din urmă o păpuşă din porțelan cu o rochie delicat lucrată şi o pălărie asortată. Ruan ar fi vrut să-i spună că Charmei i-ar fi plăcut mai mult o bijuterie sau o cutie cu pudră, dar se abținuse.

Bărbatul se uitase prin toate colțurile magazinului şi apreciase bunul-gust în decorarea lui.

— Văd că faci publicitate pieselor jucate în localitate, observase el, privind afişul din geam. Se pare că mergi deseori la teatru. De câte ori vin la vilă, niciodată nu eşti acolo.

— Întotdeauna mi-a plăcut teatrul, spuse ea, simțindu-se mereu în defensivă când vorbea cu acest bărbat. Şi e foarte incitant când actori mari vin în localitate.

— Ai grijă, Ruan, unul dintre ei s-ar putea să-ți arunce praf de stele în ochi şi s-ar putea să fie foarte dureros.

De atunci, niciodată nu-l mai văzuse, dar de câte ori îşi amintea cuvintele lui, cădea pe gânduri.

În următoarele două săptămâni, merse mai des la teatru şi într-o seară, chiar intră în cabina actorilor. Ajunsese să se înțeleagă bine cu Ann Destry.

— Să ştii că noi întâlnim tot felul de oameni, spuse ea, când rămase singură cu Ruan. Se ştie că fetele îşi fac iluzii în privința actorilor şi noi râdem de asta, dar tu eşti diferită, Ruan.

— Ei bine, mulțumesc. Să ştii că nu alerg după Tarquin.

— Şi eu şi Buck ştim asta. Ştim ce simte el pentru tine. Pentru ceilalți e minunatul Quin Powers, dar pentru noi e un bun prieten. Ruan, nu eşti deloc genul de fată care să vrea o aventură cu un bărbat, dar trebuie să te gândeşti că Tarquin nu-ți poate oferi mai mult. Crezi că ai putea deveni amanta lui?

Era o întrebare la care Ruan, chiar şi în singurătatea minții sale, refuza să răspundă. De câte ori era cu Tarquin, uita de toate şi era conştientă doar de faptul că-l face să râdă, că-l face s-o îndrăgească şi să caute să petreacă din ce în ce mai mult timp cu ea. Atunci era momentul în care se gândea că nu mai era mult până la plecarea actorilor şi simțea că Tarquin vrea să-i ceară să meargă cu el la Roma.

Treaba asta se citea în ochii lui, în săruturile pe care i le dădea. Voia să se sfârşească singurătatea lui… o voia pe ea.

Erau amândoi trişti în duminica în care merseră la Stratford şi se opriră să mănânce de prânz la un han pitoresc. Acolo, Tarquin sugeră să-l lase să-i facă o poză.

— E pentru albumul tău de amintiri? întrebă ea, dorind să fie veselă şi senină.

Dar privirea lui se întunecă.

— Draga mea, dacă alta era situaţia, ştii bine că nu te-aş fi părăsit niciodată… O luă în braţe şi o sărută.

— Tarquin, hai să plecăm de aici, spuse ea pe nerăsuflate. Mai sunt oameni care au venit în grădină… te rog!

— Te rog? râse el. Regulile trebuie respectate, nu-i aşa?

— Ce… reguli?

— Cele ale convenienţei, draga mea. Sau poate te temi de dragostea mea subită?

— Eşti crud!

— Dragostea e crudă.

O luă apoi de mână şi o scoase din grădină, mergând alături de ea până la intrarea în restaurantul hanului, unde erau câteva tufe de violete. Se uită sobru la ele, după care o privi pe ea şi apoi îi privi ochii, de aceeaşi culoare ca florile.

— De ce să ne prefacem că ne e bine dacă suntem prieteni? întrebă el. Când ne uităm unul la altul, Ruan, parcă ceilalţi oameni nu există. Negi asta, micuţa mea vrăjitoare cu ochi violeţi?

— Nu… Nu putea nega nimic când ochii vorbeau în numele ei. Dar ceea ce simt mă sperie puţin, Tarquin.

— Ah, Ruan, crezi că eu nu mă sperii? Crezi că nu mă sperie faptul că trebuie să-mi iau rămas-bun de la cineva care se pare că îmi aparţine doar mie? Cineva pe care dacă o părăsesc acum, poate găsi dragostea în braţele altui bărbat? O îmbrăţişă. Vreau să vii cu mine la Roma, spuse el. Nu mai pot face faţă singurătăţii. Vreau foarte mult. Am nevoie de tine, ca să umplu singurătatea din viaţa mea.

Cuvântul singurătate o făcu pe Ruan să se decidă în privinţa răspunsului. Ştia că bucuria pe care i-ar oferi-o ar face-o să uite păcatul în care ar trăi. Îl sărută ca să evidenţieze răspunsul atât de simplu.

— Draga mea, spuse el şi o îmbrăţişă şi mai strâns.

O apropie de pieptul lui şi o sărută cu tandreţe. Ruan deveni conştientă doar de sărutările lui, doar de cuvintele lui melodioase, şoptite la ureche. Nu

mai conta nimeni pentru ea şi Ruan ştia că, în afară de mama ei, acum moartă, nici ea nu mai contase pentru nimeni până să apară în viaţa ei Tarquin.

Plecară de la restaurant şi merseră cu maşina spre Teatrul Memorial situat pe malul râului, unde opriră.

— Ultima oară când am fost aici am jucat rolul lui Mercutio, din Romeo şi Julieta, spuse Tarquin.

— Îmi doresc să te fi văzut, spuse Ruan zâmbind, privind cu mândrie şi admiraţie bărbatul de lângă ea. Povesteşte-mi mai multe despre asta. A fost incitant să joci aici la teatrul Memorial?

— Minunat. Mi-a făcut mare plăcere să joc rolul lui Mercutio, dar aş fi fost foarte prost în rolul lui Romeo. Chicoti. Romeo este prototipul băiatului visător, etern îndrăgostit, iar un actor care se respectă ar trebui să nu-l mai joace după ce atinge vârsta de douăzeci şi patru de ani. Oare tu ţi-ai dat seama, Ruan, că am treizeci şi patru de ani?

— Bănuiam, spuse ea, senină.

— Nu te deranjează? O luă de mână. Eşti atât de tânără, dar n-ai putea juca rolul Julietei. Oare visezi şi tu la un Romeo al tău?

— Eu îl prefer pe Petruchio.

— Dar n-ai temperamentul lui Kate, cu toate că ceva din farmecul ei se regăseşte şi la tine…

— Spui acelaşi lucru fiecărei Kate din viaţa ta?

— N-au fost prea multe, de-a lungul timpului.

— Ştiu, spuse ea cu tristeţe, amintindu-şi de Nina, care întotdeauna va fi o piedică în calea fericirii sale şi a lui Tarquin.

Se plimbară o oră prin împrejurimi, admirând exponatele din teatru – costume vechi şi decoruri – şi Ruan se bucură de explicaţiile pe care Tarquin i le dădu pentru fiecare lucru care o interesa.

— Vino, spuse el la un moment dat. Hai să mergem să vizităm casa memorială a Annei Hathaway, ca o pereche de turişti, după care vom merge să petrecem seara la Mill Loft, cu Buckley şi Ann.

Merseră în tăcere la maşină şi ajunseră să viziteze casa în care a locuit soţia lui Shakespeare. Avea o grădină mare, plină de verdeaţă şi de floarea-soarelui. Totul era vechi şi bine păstrat şi nici chiar vizitatorii care intrau şi ieşeau din această casă nu reuşeau să tulbure pacea şi autenticitatea acestui loc unde au trăit cu pasiune cei mai mari scriitori din toate timpurile.

Când soarele începu să apună, Ruan observă că pe Tarquin îl recunoscuseră câţiva turişti care acum îi cereau autografe. Îl privi cum le semna vederile şi broşurile de la muzeu şi cum vorbea lejer cu ei.

O femeie tânără îl privea cu ochi strălucitori, admirativi, şi Ruan îşi aminti de ea, când îl cunoscuse pe Tarquin. Oare şi ea arătase la fel, gata să-l adore? Oare de asta venise la petrecerea Charmei? De asta o alesese pe ea, pentru că era inocentă, gata să-l idolatrizeze şi să nu se amestece în viaţa lui?

Oh, devenise sensibilă. Doar nu se aştepta ca Tarquin să spună: iată, aceasta e fata pe care am ales-o pentru a împărţi viaţa cu ea!

Bărbatul se apropie de ea şi, văzând-o îngândurată, întrebă:

— Iubito?

Ruan îi zâmbi.

— Spune-mi, cum e să fii admirat de femei, oriunde mergi?

— Cum mă simt când văd că ar vrea să mă taie în bucăţele, să mă împartă şi să mă păstreze ca suvenire?

Ruan râse şi Tarquin o îmbrăţişă şi merseră aşa, legaţi unul de altul, spre maşină. Când o ajută să urce, îi sărută părul şi-i spuse:

— Nu e nimeni ca tine, Ruan, atât de luminoasă şi de veselă ca o floarea-soarelui!

Plecară, lăsând în spate apusul de soare care arunca ultimele raze de lumină peste câmpiile înverzite, împânzite de flori. Pe rămurele, păsările cântau şi preţ de câteva clipe, Ruanei i se păru că aude un cuc.

— Pune-ţi o dorinţă! spuse ea. Am auzit un cuc.

— Copilă! râse el. Gata, mi-am pus una. Să-ţi spun?

— Nu, nu se va îndeplini, dacă o spui.

— E pe jumătate îndeplinită, draga mea nimfă.

Ruan ştiu imediat despre ce era vorba şi, privindu-l cu dragoste, îşi aşeză capul pe umărul lui.

Se întunecase deja când ajunseră la Mill Loft, unde trebuia să-i întâlnească pe Ann şi pe Buckley, pentru cină.

Ruan privi cerul, când ieşi din maşină.

— Oh, uită-te la stele. Sunt atât de liniştite, atât de îndepărtate, încât mă înspăimântă puţin.

— Ce fată ciudată! spuse Tarquin.

— Pun pariu că nu spui asta tuturor fanelor care te adoră.

— Fanele mele care mă adoră, aşa cum le spui tu, n-ar ieşi pe jumătate adormite din maşina mea, făcând observaţii deplasate cu privire la stele.

— Atunci, se află acolo sus cu un scop anume?

— Ai vrea să-ţi demonstrez asta?

— Şi să-i lăsăm pe Ann şi pe Buckley să ne aştepte?

— Putem spune că ni s-a stricat maşina.

— Hm, nu cred că ar fi corect…

Bărbatul o privi cu duioşie şi o luă în braţe.

— Draga mea, oh, iubita mea, e oare drept din partea mea să te fac să renunţi la casa ta, la şansa de a întâlni pe cineva care să-ţi dea numele?

— Te iubesc, spuse ea simplu. Nu mă tem de viitor, iar casa familiei St. Cyr n-a fost niciodată acasă pentru mine. N-am aparţinut niciodată acelui loc, nu aşa cum vreau să-ţi aparţin ţie.

— Iar eu, micuţa mea, aş vrea să te leg de mine cu un inel de aur. Sunt sigur în privinţa sentimentelor pe care le port pentru tine, Ruan, din cauza vârstei pe care o am şi din cauza căsătoriei mele. Dar tu, oare, eşti sigură de sentimentele tale? Sau e doar praf de stele…?

Inima ei o luă la goană… fii atentă… praf de stele în ochi… durere…

— Nu! spuse ea, îngropându-şi dintr-o dată capul în curbura gâtului lui. Nu sunt sigură decât de ceea ce simt atunci când sunt în braţele tale. Mă faci să mă simt binevenită, mă faci să mă simt folositoare. Nu mai e nimeni pentru care să însemn ceva. Nimeni care să mă vrea…

— Atunci, înseamnă că încurci singurătatea cu dragostea, Ruan?

— Sărută-mă, spuse ea, şi vei găsi singur răspunsul.

Era târziu când Ruan ajunse acasă. În hol era aprinsă lumina şi în salon era cineva. Când îşi făcu drum spre scări, se auzi o voce:

— Tu eşti, Ruan? urmă o pauză, ca şi cum Charme s-ar fi uitat la ceasul din perete. Vino o clipă. Vreau să vorbesc cu tine.

Ruan se aştepta la mustrări de câteva zile, încă de când prietenii surorii sale vitrege o văzuseră plimbându-se împreună cu Tarquin.

Când intră, Charme stătea pe una dintre canapelele moi, foarte elegant îmbrăcată într-o rochie albastră, scurtă. Ruan o admira mult pentru frumuseţea ei şi ar fi vrut ca şi sufletul să se potrivească înfăţişării, pentru că astfel, zilele petrecute la vilă ar fi fost mult mai bune şi mai senine pentru ea.

— Pe unde ai umblat? întrebă ea. E foarte târziu, şi nu e prima oară când te furişezi în casă la ora asta.

— Nu mă furişez, spuse Ruan. Pur şi simplu intru pe uşa din spate ca să nu mă întâlnesc cu tine sau cu tatăl tău.

— Oh, deci te ascunzi.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. Presupun că deja jumătate din Avendon ştie de aventura ta cu unul din actori.

Ruan îşi ţinu respiraţia câteva clipe. Deci, Charme credea că are o relaţie cu acel bărbat. Hm, nici n-o mira. Era doar geloasă pentru că un actor faimos o preferase pe sora ei insignifiantă în locul său.

— Nu crezi că te faci de râs dacă ai o relaţie cu un bărbat mult mai în

vârstă decât tine? Mai ales cu un actor care poate suci mințile oricărei fete prostuțe și simple, promițând lucruri pe care nu le va duce la îndeplinire? Eu și cu tata am vrea să nu ne faci probleme. Este o limită a promiscuității pe care atât eu cât și el am încercat să te facem să n-o atingi, mai ales că s-a știut dintotdeauna că semeni cu mama ta…

— Eu n-aș mai continua discuția asta în locul tău, izbucni Ruan. O să-ți învinețesc un ochi dacă o mai vorbești de rău pe mama. Poți spune ce vrei despre mine, oricum sunt obișnuită cu asta. Nu înțeleg însă ce e atât de vinovat în faptul că am petrecut cu Tarquin cele mai plăcute și mai interesante ore din viața mea. E unul dintre cei mai desăvârșiți actori și nu un băiat șters, mare moștenitor de companie!

— Se vede că ești nebună după el! pufni sora ei. La cât de naivă ești și neinteresantă pentru alți bărbați, nu mă mir că te-a putut fermeca așa ușor. Și parcă cei mai buni actori jucau la Stratford. Ce s-a întâmplat? De ce a venit la teatrul nostru?

— A jucat la Stratford înainte de a avea libertatea să-și aleagă propriul teatru. Teatrul acesta îi place, pentru că aici e un loc intim unde își poate juca rolurile… Ruan se opri, pentru că sora ei ridică din sprâncene, sarcastic. Oh, n-avea sens să vorbească cu ea despre asta. Pe Charme n-o interesa teatrul și cuvântul „intim” avea pentru ea doar un înțeles.

— Și ce o să faci când eroul tău va pleca de aici? Știi bine că nu te va lua de soție. Nu te potrivești lumii în care trăiește el. Te vrea doar aici, în locul în care pentru el nu poți reprezenta altceva decât o distracție.

Oh, cât de mult i-ar fi plăcut să-i poată spune ce are de gând să facă. Dar nu va spune nimic. Când va veni momentul potrivit va pleca fără să spună ceva cuiva, fără niciun regret, înțelesese acum, mai mult ca oricând, cât de mult nu era dorită acolo, cât de geloasă devenise sora ei pe ea, pentru că o prefera în locul ei un mare actor.

Era clar că Charme nu era îndrăgostită de Simon Fox. Altfel de ce ar mai fi geloasă pe ea, pentru că poate alege pe cine dorește? Se ridică în picioare, înaltă și amenințătoare.

— Proasto! spuse ea, disprețuitoare. Să nu cumva să intri în belele și apoi să vii alergând la mine sau la tata. N-o să te ajutăm. Pentru bărbatul ăsta ești doar o distracție. Uită-te la tine! Ai părut răvășit, nicio trăsătură de femeie, buze roz, de școlăriță, sau poate au fost sărutate de arată așa?

— Oh, nu trebuie să te temi de nimic, Charme. Nu voi veni la tine, dacă voi avea nevoie de ajutor. Mai repede aș apela la un străin.

Se întoarse și plecă în camera ei. Trebuia să fugă cât mai repede din această casă, unde era tratată ca o orfană. Trebuia să…

Îşi aminti ce-i spusese Tarquin:

— Te vreau. Nu pot să mai fac faţă singurătăţii mele. Am nevoie de tine…

Oare dacă avea nevoie de ea, o şi iubea?

Capitolul 4

Vineri era o zi mohorâtă, care anunţa încă de dimineaţă o ploaie grea. Ruan venise la muncă îmbrăcată într-o rochie mov şi cu părul prins la spate într-o panglică de aceeaşi culoare cu rochia. Ochii aveau o strălucire curajoasă, senină.

— Se pare că va fi furtună, spuse colega ei de muncă. Asta e problema cu ţara în care trăim. După câteva zile de căldură, trebuie să plătim preţul. Mă doare mereu capul înainte de o astfel de vreme. Tu n-ai nicio senzaţie ciudată?

— Mm, spuse Ruan, care despacheta nişte obiecte pe care şeful lor le adusese de la o licitaţie. Sper să plouă înainte de căderea serii. Vreau să merg la teatru.

— Se joacă Hamlet în seara asta, nu-i aşa?

— Da, spuse Ruan, zâmbind oarecum tristă. Aşeză pe un suport un bibelou înfăţişând un cavaler călare pe un armăsar.

Nu e minunat? Leonard ia lucruri din ce în ce mai drăguţe. Îţi place, Kay?

— E frumos, spuse tânăra, dar prefer lucrurile mai moderne. Oare de unde le-a luat pe astea?

— Cred că de la Heniwy-in-Arden.

— E păcat că astfel de obiecte frumoase trebuie să părăsească locuinţele proprietarilor lor. Dar cred că sunt nevoiţi să le vândă, din moment ce au atâtea cheltuieli cu menajere şi servitori. Cred că acasă la tine e peste tot lux, nu-i aşa? Adică, aveţi servitoare şi bucătari şi sora ta nu munceşte…

— Nu e sora mea, spuse Ruan.

— Da, ai dreptate. Nu semănaţi deloc, oricum. A spus când a fixat nunta? Ce norocoasă, să. Pună mâna pe un băiat care va moşteni o avere înfloritoare!

— Bănuiesc că voi citi data din ziarul local, ca toată lumea, spuse Ruan. Nu ne facem confidenţe.

— Mereu m-a frapat cu superioritatea ei. Mi se pare oricum foare

frumoasă. Părul blond e natural, nu-i aşa?

— Fiecare fir! spuse ea. Uite, Key, vine un client. Ocupă-te tu de el. Ştiu că îţi plac mexicanii, îi făcu ea semn cu ochiul.

Dimineaţa trecu fără niciun eveniment important, iar când veni pauza de prânz, Key plecă să mănânce la restaurant, iar Ruan rămase la magazin, citind o revistă şi preferând să-şi mănânce acolo sandvişurile. Nu obişnuiau să închidă în pauza de masă, preferând să petreacă acest timp pe rând, în magazin. Era totuşi plăcut acolo şi nu era deloc o corvoadă pentru niciuna dintre ele.

Ruan citea o revistă ilustrată când cineva intră în magazin. Ridică privirea şi văzu un băiat care abia ducea un coş plin cu violete parfumate.

— Domnişoara Perry? întrebă el.

— Da…

— Atunci, am nimerit bine. Poftim. Puse coşul cu flori pe biroul ei şi lângă el o cutie frumos împachetată. La mulţi ani, domnişoară.

— Dar nu e ziua mea, spuse ea, uimită.

Dar băiatul plecase şi ea rămase singură cu darurile. Căută în coşul cu flori după un bilet, dar nu găsi nimic. Despachetă cutia şi găsi înăuntru o sticlă cu parfum de violete, unul franţuzesc, extrem de scump. Lângă acest parfum, exista o felicitare, cu un scris inconfundabil:

”Pentru cea mai dulce fată, cu ochii mai frumoşi decât o întreagă grădină de violete. Ne vedem diseară, frumoasa mea nimfă. Până atunci, pe curând!

Tarquin.”

Lacrimi îi împăienjeniră ochii. Ce drăguţ din partea lui să-şi amintească de ea în ziua aceea, când era atât de ocupat cu rolul solicitant al lui Hamlet, ultimul rol jucat în teatrul din Avendon! Timp de trei seri la rând avea să joace acel rol, până marţi, când trebuia să meargă la aeroport, unde se făcuseră toate aranjamentele pentru plecarea lor. Încă nu găsise niciun prilej potrivit să-i spună de asta tatălui său vitreg.

Se parfumă din sticluţă şi privi cu drag florile de violete, care aveau petale catifelate şi pline de culoare. Îşi aminti grădina prin care se plimbaseră duminica trecută şi vorbele pe care i le spusese, că dragostea e crudă.

— Ce e cu astea? întrebă Key, care, intrând în magazin, privi coşul cu flori.

— Le-a trimis un prieten. Minunate, nu-i aşa?

— Şi parfum? Mm, sunt de la… Hamlet?

— Da.

— Îl iubeşti la nebunie, nu-i aşa, Ruan? Oare e înţelept să te vezi în continuare cu el? O să te doară foarte mult atunci când va pleca.

Ruan nu spusese încă nimănui că va pleca. Era în preaviz şi şeful ei ştia asta, fără însă să afle şi motivul renunţării sale la slujbă. Leonard Wells ridicase nepăsător din umeri, spunând că asistenţii de magazin erau uşor de înlocuit în Avendon, dar Ruan ştia că Key s-ar fi supărat dacă ar fi aflat de plecarea ei.

Ar fi vrut să-i spună în acel moment, dar începură să intre clienţi, deoarece după-amiezile erau întotdeauna aglomerate la magazin. Aproape de ora cinci fură mai libere, iar Key merse în spate să aducă ceai şi nişte prăjituri. Când aceasta plecă, cerul fu brăzdat de un fulger, după care se auzi o bubuitură puternică. Începuse ploaia. Curgea în rafale şi aerul rece de afară evidenţia şi mai mult parfumul violetelor.

Ruan îşi puse capul în podul palmelor, privindu-le visătoare. Zâmbi când îşi aminti cum unul dintre clienţi crezuse că sunt de vânzare şi oferise un preţ foarte bun pe ele.

Ce drăguţ din partea lui Tarquin să i le trimită în această zi atât de ocupată pentru el! îi vorbise zile întregi cu atâta însufleţire şi speranţă despre seara aceasta. Era foarte emoţionat, dar Ruan ştia că avea să iasă bine. Ştia că avea să joace un rol exemplar. Se sperie de încă un tunet. Furtuna se dezlănţuise de-a binelea. Merse la întrerupător să aprindă lumina, deoarece se făcuse întuneric în magazin. Dar exact când să apese, un fulger lumină strada şi se auzi apoi o bubuitură în depărtare, aproape de râu. Îşi dădu seama că mâna începuse să-i tremure şi inima îi bătea nebuneşte. Prin ferestrele pline de apă, văzu cum oamenii ieşiseră din restaurantul vecin ca să vadă mai bine ce se întâmpla.

— Credeţi că a fost trăsnit ceva, domnule Lyons? întrebă ea, ieşind în pragul magazinului.

— Da, spuse el. Ascultă, vin pompierii!

Toată lumea se privea neliniştită. Ploaia se oprise, dar în aer plutea o ameninţare sumbră.

— Ruan, veni Key, alergând. Se spune în restaurant că a fost trăsnit teatrul!

— Nu, nu se poate! Tarquin e acolo! exclamă Ruan, încă nevenindu-i să creadă. Repetă piesa cu toţii, nu se poate!

— Uite ce e, ia pelerina asta pe tine şi du-te să vezi. Ştii cum se stârnesc zvonurile astea. Poate e vorba doar de exteriorul teatrului…

— Nu, nu teatrul, oh, Doamne! Ruan tremura când îmbrăcă pelerina. Ai grijă de magazin…

— Nu-ți face griji în privința lui…

Începu din nou să plouă încet, dar Ruan alerga ca o nebună, fără să țină cont de vântul care-i răvășea părul și de lacrimile care-i spălau obrajii. Nu era conștientă decât de teama care-i făcea corpul să tremure…

Peluza din fața teatrului era plină de spectatori și pompierii se chinuiau să-și facă drum spre acoperișul în flăcări. Se auzi o bubuitură înăuntru și încă o ambulanță sosi.

— Se spune că cineva e grav rănit înăuntru, zise un bărbat. Bietul de el.

Ruan auzi și își făcu loc prin mulțime. Era peste tot miros de haine ude, de fum de incendiu. Toate astea se amestecau cu dorința de a-l vedea pe Tarquin, de a-i auzi vocea plăcută.

Rămase în fața unei ambulanțe, reținută de mulțimea pe care polițiștii n-o lăsau să treacă. Un băiat povestea cum văzuse că trăsnise clădirea și toată lumea părea agitată în jur.

— Te rog, se adresă Ruan unui polițist, pot trece? Am prieteni în teatru.

Bărbatul se uită la ea, îi văzu fața palidă, îngrijorată, și spuse:

— Îmi pare rău, domnișoară. Cad părți din acoperiș și toată lumea trebuie să rămână pe loc, până se liniștesc lucrurile.

— Cine… a fost rănit?

— Nu pot să vă spun, domnișoară.

În același timp, doi asistenți ieșiră cu o targă pe care un bărbat era înfășurat într-o pătură. Erau urmați de Buckley Hoit și de Valentinova și în urma lor ieși și Ann Destry. Aceasta privi zăpăcită mulțimea și, zărind-o pe Ruan, veni spre ea fără să ezite.

— Prietena mea trebuie să vină cu mine, îi spuse ea, rugătoare, polițistului. Logodnicul ei este cel rănit!

Știuse asta. Știuse încă din momentul în care auzise bubuitura. Ann o luă de mână și o duse la mașina lui Buckley. Oare de ce trebuia să i se întâmple tocmai lui una ca asta? Lui, care dinte toți oamenii n-ar face nimănui niciun rău? De ce?

— Ann? Ochii ei vorbeau de la sine.

— S-a întâmplat totul atât de repede, spuse ea. Stăteam cu toții pe scenă când s-a auzit o bubuitură puternică. Atunci, am văzut cum bucăți din acoperiș se prăbușesc peste noi. Cele mai mari aveau să cadă peste Valentinovna, dacă Quin, cu reacțiile lui prompte n-o acoperea cu trupul lui și n-o ferea de ele. Ea a fost astfel doar zgâriată, pe când el s-a lovit la cap și la coloană.

Parcă fără să-şi dea seama ce face, Ruan intră în maşină şi pe tot drumul spre spital se gândi doar la ploaia care acum cădea mai des pe pământ. Nu putea să se gândească la Tarquin. Cel puțin nu în starea în care era acum. Şi-l amintea vesel şi plăcut, aproape îndrăgostit de ea cu o seară în urmă, când cinaseră la lumina lumânărilor şi-i spusese cuvinte frumoase.

— Nu te neliniști prea tare, spuse Ann, când ajunseră la spital. Ştiu că Tarquin e un bărbat puternic, la fel cum e şi un actor puternic. Va rezista, crede-mă. Hai să vedem ce spun doctorii. Să vedem cât de grav a fost rănit.

Cuvintele acestea trimiseră fiori în trupul Ruanei. I se părea că trăieşte un coşmar, un coşmar din care părea imposibil să se trezească. Tarquin al ei, neînfricatul actor, se afla acum la mila unor cuțite şi a unor doctori care încercau să-l salveze. Inconştient, acum trăia drama vieții lui… şi a ei.

Buck le aştepta pe sală. Încercă, de dragul Ruanei, să nu pară foarte îngrijorat. Totuşi, disperarea se simțea în vocea lui.

— Pe Val o opresc peste noapte. Are câteva contuzii. Bietul Tarquin a suferit cel mai mult. Va intra curând în operație. Au trimis la Londra după cel mai bun chirurg. Are nevoie de o operație pe creier… Să fii curajoasă, draga mea, îi spuse el Ruanei, luându-i mâinile în ale lui. Fii curajoasă şi pentru el. El nu poate fi acum aşa, pentru că nu e în stare.

— Ştiu. E o capelă la subsol, spuse ea. Ştiu asta, pentru că în acelaşi spital a fost şi mama acum cinci ani, înainte să moară. Voi merge acolo să mă rog. Bănuiesc că nu-l poate vedea nimeni, nu-i aşa?

Buck dădu din cap în semn că nu.

— Bine, atunci mă duc.

Merse şi se rugă în capela frumos decorată, nutrind speranțe mari pentru însănătoşirea lui Tarquin.

Operația avu loc la ora nouă seara. După două ore, bărbatul fu trimis în camera lui, iar asistenta le spuse că va rămâne inconştient pe parcursul nopții şi cu siguranță şi pe parcursul zilei următoare. Fură sfătuiți să meargă acasă, pentru că n-aveau cum să fie de folos la spital.

— Vino cu noi la hotel, o rugă Ann.

— Nu, trebuie să merg acasă. Nu mi-am anunțat tatăl vitreg unde mă duc, aşa că trebuie să ajung acolo. Cu toate că e posibil ca Charme să fi aflat de incendiu şi să fi bănuit unde sunt.

— Quin ne-a spus că sora ta nu e prea drăguță. Poate ar fi mai bine să vii cu noi…

— Nu, e mai bine dacă merg acasă, mulțumesc oricum.

Adevărul era că ştia că doar acasă, în singurătatea camerei sale, va putea fi lăsată să plângă în voie după Tarquin al ei.

Ajunse la vilă pe o ploaie măruntă şi deasă. Când intră în camera ei, îl găsi pe Taffy adormit pe pat. Acesta se trezi imediat ce aprinse lumina şi o privi jucăuş.

— M-ai aşteptat, micuţule? întrebă ea şi lacrimi amare îi brăzdară obrajii. Ai simţit că ceva nu era în regulă?

Îl luă în braţe şi se îndreptă spre fereastră. Era neliniştită şi tristă, dar îi făcea totuşi bine să aibă un sufleţel lângă ea. Sora ei vitregă sau tatăl acesteia niciodată nu se preocupaseră pentru ea. Doar în Taffy putea găsi un sprijin în casa aceea.

Privi cerul acoperit de nori grei. Ce noapte splendidă ar fi trebuit să fie! Tarquin trebuia să strălucească într-un rol memorabil. În loc de asta, însă, acum zăcea pe un pat de spital, bandajat şi luptând cu moartea.

— Noapte bună, prinţul meu, şopti ea. Fie ca întunericul să aibă grijă de tine!

A doua zi, Ruanei i se permise să-l vadă câteva clipe pe Tarquin. Buck îi spusese asistentei că era logodnica lui.

— Nu te-ar fi lăsat să intri, altfel, îi spuse Ann. Lasă doar rudele la el. N-are pe nimeni apropiat, şi nimeni nu ştie de soţia lui. El are acum nevoie de tine, Ruan.

Fata intră şi-l văzu palid, inert, şi bandajat. Se aşeză pe un scaun, lângă patul lui, fără să îndrăznească să-l atingă, cu toate că şi-ar fi dorit să-i sărute obrajii slăbiţi.

Niciodată în viaţa ei nu-l mai văzuse cu ochii închişi, niciodată nu-l văzuse atât de liniştit. Era un bărbat cu adevărat frumos. Toate trăsăturile păreau sculptate de un mare artist şi totuşi… acesta era bărbatul care voia s-o ia pe ea, o fată atât de simplă, cu el la Roma. S-o introducă într-o lume în care ea nu se regăsea.

Îşi ţinu respiraţia când bărbatul deschise ochii. Privi deconcentrat în jur, fără niciun semn că ar recunoaşte ceva.

Ruan nu se alarmă. Îi spusese asistenta că timp de câteva zile nu va recunoaşte pe nimeni, din cauza contuziei pe care o avea.

— Bună, dragule, zise ea.

Bărbatul o privi cu ochi goi, după care închise pleoapele şi căzu din nou într-un somn adânc.

Asistenta veni în linişte lângă patul lui şi spuse:

— Întotdeauna dorm mult după operaţie. Somnul îi vindecă.

Când plecă de la spital, Ruan se plimbă pe malul râului. Era trist să vadă teatrul, înconjurat de pancarte pe care se anunţa că va fi închis pe durata reparaţiilor.

Ruan trebuia să se întâlnească mai târziu cu Ann, să ia ceaiul la restaurantul Lemon, dar mai întâi se gândi să treacă pe la magazin, să vadă cum se descurcă Key.

Aceasta era cu Leonard şi-i şopti că o nouă fată avea să-i ia locul de luni.

— De ce nu mi-ai spus că pleci?

— Am vrut să fac asta… spuse ea, gândindu-se că toată viaţa ei fusese pusă în mâinile lui Tarquin şi a plecării cu el la Roma. Acum, totul era dat peste cap şi probabil avea să dureze săptămâni până avea să se facă bine. Între timp, rămăsese şi fără slujbă. Dar nu se impacientă. Avea bani pentru următoarea lună şi ar fi drăguţ să poată merge la Tarquin, la spital, de câte ori dorea.

— Leonard a dus coşul tău cu violete afară, în curte, spuse ea. Ploaia l-a stricat.

— Nu mai contează, spuse Ruan.

— Uite aici parfumul, zise ea şi i-l dădu, privind pe furiş la şeful său. Îmi pare rău că nu mai putem sta de vorbă. Sper să se facă bine prietenul tău.

— Toată lumea speră…

— Domnişoară Perry, spuse Leonard, venind lângă ea. Ne pare rău că pleci. Ai fost o angajată devotată. Întotdeauna ne-ai oferit ce ai avut mai bun în tine. Sper să-ţi fie bine şi de acum încolo. Îi scutură mâna şi-i dădu apoi un plic colorat.

— Vă mulţumesc, domnule Wells, spuse fata, acceptând plicul în care erau ultimii bani care i se datorau. Mi-a făcut plăcere să lucrez aici…

Rămaseră apoi amândoi, ezitând să plece în direcţii opuse.

Leonard vorbi, în cele din urmă:

— Am angajat o fată drăguţă, interesată de antichităţi.

— Oh, bine. Sunt sigură că va fi potrivită aici. La revedere, domnule!

Ruan merse îngândurată în restaurant, unde o găsi pe Ann aşteptând-o. Vorbiră despre lucruri generale, neîndrăznind să înfrunte temerile în legătură cu situaţia prezentă.

Ann îi povesti de Grecia şi de o reprezentaţie pe care a dat-o acolo, cu Tarquin.

— Era un teatru atât de frumos şi de impunător, iar luminile te făceau să te simţi un zeu, atunci când se îndreptau spre tine.

— Cred că Grecia e minunată spuse Ruan, visătoare.

— Este, într-adevăr, dar Atena este foarte zgomotoasă şi aglomerată. Am fost uşuraţi când am revenit în Anglia. La Londra, parcă era mai multă linişte. Nouă, oamenilor de scenă, ne plac foarte mult luminile şi agitaţia, dar de multe ori simţim nevoia să ne retragem în linişte, ca să medităm.

— Şi ce se întâmplă atunci când vă plictisiți şi de linişte? întrebă Ruan, temătoare.

— Ce s-a întâmplat, draga mea, ți-e frică de ceva anume? Crezi că eşti doar un joc pentru Tarquin? Că se va plictisi la un moment dat de tine şi te va lăsa baltă? Ruan, nu trebuie să te gândeşti la asta. Ann o bătu pe mână şi observă inelul strălucitor. De la Tarquin?

— E un inel al prieteniei, spuse ea.

— Al prieteniei? Oh, draga mea, eşti mult prea umilă. N-ai fi niciodată o actriță bună. Dragostea e un sentiment de care trebuie să te bucuri, nu să-l consideri ca pe o favoare pe care ți-o face un bărbat.

— Nu ştiu ce să spun, Ann. Simt că nu mă potrivesc lui.

— El aşa consideră, draga mea. Te vrea pe tine pentru ceea ce eşti. Părerea mea e că nu trebuie să-ți faci griji din cauza asta. Nu faci decât să te superi singură, fără rost. A fost o greşeală să se căsătorească cu Nina. Mai ales când cariera lui începea să se dezvolte.

— Cine ştie, poate că el aparține acelei femei. Poate că ceea ce i s-a întâmplat aseară ar trebui să-mi dea de gândit că locul meu nu e lângă el.

— Ce tot spui? Oh, crede-mă, Quin a fost dintotdeauna un actor extraordinar, dar în viața de zi cu zi nimic nu i-a mers bine. E destul că a avut neşansa de a se căsători cu cine nu trebuie.

— Eu cred totuşi că aparține acelei femei. Că eu sunt o piedică între ei.

— Te gândeşti prea mult la asta. Nu trebuie să crezi că nu-i porți noroc. El are nevoie de cineva ca tine.

— Eu… nu ştiu. Astăzi, la spital, când m-a privit, parcă nici nu m-a văzut. Eram o străină pentru el.

— O vreme, cu toții vom fi nişte străini pentru el, spuse ea. Trebuie să te obişnuieşti cu asta. Dar nu va dura mult.

Ruan mai rămase câteva minute de vorbă cu Ann, după care, când sosiră câțiva colegi de teatru de-ai ei, plecă. Merse îngândurată acasă şi când ajunse, sună la spital, de unde o asistentă o informă că Tarquin făcea progrese mari şi sigure. Puse receptorul în furcă şi simți o bucurie care o invadă. Sora ei vitregă o privea de la baza scărilor.

Era elegantă ca întotdeauna, cu pantaloni drepți, bluză de mătase şi tocuri cui.

— Am auzit un zvon amuzant azi, începu ea. Ştiai, draga mea că Tarquin Powers este un bărbat însurat? Sau poate a ținut secret asta?

— Da, ştiam, oftă Ruan, dându-şi seama că în curând tot Avendonul avea să ştie.

— Semeni cu mama ta, nu-i aşa? îți poate suci mințile orice bărbat. Sper

că n-ai uitat ce ți-am spus acum câteva seri. Eu şi cu tata nu vrem scandaluri la uşa noastră.

— Nu-ți face griji. Chiar acum voi merge şi voi închiria o cameră în oraş. Spune-i tatălui tău că a fost mereu atât de drăguț cu mine, cât i-ai permis tu!

— Oh, ce naivă eşti! Mai bine i-ai spune tu! Tare aş vrea să văd reacția tatei. Ce proastă eşti să crezi că ai putea atrage un actor! pufni ea, răutăcioasă. Nici nu ți-a trecut prin cap că eu şi cu tata am fi putut aranja o partidă mult mai bună pentru tine.

— La cine te referi?

— Oh, l-ai cunoscut. E un bărbat care a călătorit mult şi acum, când în sfârşit a revenit în țară, a cumpărat o casă pe care vrea s-o împartă cu o soție.

— Doar nu vorbeşti de Eduard Talgarth?

— De ce nu?

— Dar am crezut…

— Ce ai crezut? Că am de gând să renunț la Simon ca să conduc o vilă undeva în Cornwall? După cum i-am spus şi lui Eduard, tu eşti cea care se potriveşte într-un peisaj cu stânci şi castele, nu eu. Poate te-ar fi cerut de soție până acum, dacă nu i-ai fi dat de înțeles că nu te interesează persoana lui.

— Mie… nu-mi place aroganța lui, spuse Ruan, încă uimită de ceea ce auzise. Oh, dacă ar fi ştiut mai devreme că tatăl ei vitreg ar fi dat-o pe mâna oricui, doar ca să scape de ea, ar fi plecat cu mult mai înainte din acea casă! Mă bucur că a plecat din Avendon! spuse ea.

— Hm, nu ştiu ce e aşa de atrăgător la tine. Poate doar bărbaților în vârstă le placi. Prietenii mei nu te-au considerat niciodată frumoasă, cu toate că părul n-are o culoare nepotrivită, doar că nu e deloc aranjat…

— Mi se potriveşte aşa cum e, spuse ea.

— Şi ție, şi se pare că şi actorului acela… Spune-mi, e separat de soția lui?

— Nu, ea e invalidă.

— Oh, înțeleg…

— Ba nu, Charme, nu înțelegi nimic. Între mine şi Tarquin e doar o prietenie sinceră, nimic altceva.

— Hm, părerea mea e, Ruan, că ai face mai bine dacă ți-ai găsi un bărbat cu care să te măriți şi ai uita de prietenul ăsta al tău, însurat deja.

— Cineva ca Eduard Talgarth, care crede că dragostea poate fi cumpărată?

— Tu n-ai putea înțelege prețul ei! pufni Charme, după care ieşi, trântind uşa în urma ei.

Capitolul 5

În spital era aprinsă doar o lumină în noaptea aceea, cea din sala de aşteptare. Ruan stătea singură acolo, pentru că Ann şi Buckley plecaseră la Londra pentru câteva zile. Acum, nu mai putea face altceva decât să se roage şi să spere că Tarquin se va reface.

— Domnişoară Perry!

Era chirurgul care-l operase pe Tarquin, Hugh Strathern.

— Mereu ai fost aici, nu-i aşa, ai stat în aşteptare. Ei bine, intră, domnişoară, să vedem dacă vocea ta ajunge până la el. Ştiința poate face orice, dar nu şi să joace rolul unei femei în viața unui bărbat.

Aşa că Ruan, în sfârşit fericită că putea ajuta cu ceva, intră în camera lui Tarquin şi-i vorbi acestuia toată noaptea despre profesia lui, despre rolurile pe care le jucase. Vocea ei plăcută şi înceată părea să fie auzită de bărbat, care la un moment dat şopti un nume de femeie, dar nu al ei, ci al Ninei.

Când se făcu dimineață, chirurgul veni în camera lui şi stinse lumina, scoțând-o şi pe ea de acolo şi luând-o să bea o cafea cu el.

— Aseară a avut un fel de criză, spuse el. Se simte vinovat pentru boala soției lui şi se pare că doar la asta se gândeşte, înțelegi, draga mea?

— Nu chiar. Te rog, spune-mi tot.

— Ei bine, Powers a suferit o fractură de craniu şi se recuperează foarte greu de pe urma ei. Se pare că deocamdată îşi aminteşte doar ce a trăit înainte de a te cunoaşte pe tine. Se gândeşte la soția lui şi de aceea a strigat-o aseară. Te-am adus la patul lui ca să-l liniştești, să-l faci să înțeleagă că eşti acolo, chiar dacă te credea Nina. Există o şansă să-şi revină complet şi să uite cine eşti şi ce ai însemnat pentru el.

— Vrei să spui că din pricina sentimentului acesta de vină m-a îndepărtat din viața lui?

— E ceva pentru care trebuie să fii pregătită.

— Oh, dar e îngrozitor ce spui…

— Dacă nu te recunoaşte atunci când te vede, sunt slabe şanse de a-şi aminti vreodată că te-a iubit. Se pare că pentru el, tu ai o parte din vina pe care o simte şi din cauza asta te îndepărtează din viața lui. Dacă va fi aşa cum cred eu, te sfătuiesc să nu mai rămâi lângă el, să te chinui singură.

— Şi ce să fac? Unde să mă duc? Eu şi cu Tarquin voiam să plecăm împreună la Roma…

— Crezi că acolo ați fi fost cu adevărat fericiți?

Ruan ezită să răspundă.

— Îl iubesc, asta e tot ce știu.

— Și dacă și el o să știe asta, tot vei mai pleca?

— Da, spuse ea, dacă mă mai vrea. Îl privi pe chirurg în ochi. Crezi că fac rău, că n-ar trebui să merg, pentru că Nina e posibil să intervină între noi?

— În mod inevitabil. Și asta nu din cauză că ea și-ar putea reveni. Am sunat la clinica din Los Angeles… Nu se va face bine, dar bărbatul ăsta te va considera mereu cea pentru care a greșit față de soția lui.

Ruan nu putea spune nimic. Tăcea și-l privea pe bărbatul din fața ei.

— Ești tânără, continuă doctorul. Găsește-ți un alt loc unde să stai, alt bărbat pe care să-l iubești… Acum, ai nevoie de odihnă. Du-te acasă și mâine, când vei reveni, o să mă gândesc la ceva pentru tine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Uite ce e, și eu am fost îndrăgostit. Mi-am iubit soția foarte mult, dar am pierdut-o când a născut-o pe fiica noastră. Yseult este un copil singuratic, Trebuie să se întoarcă de la studii din Franța și mă gândeam că… poate ai putea petrece vara cu ea.

— Oh, deci nu mai e nicio speranță în ceea ce-l privește pe Tarquin?

— Nu cred, copila mea. Dar e posibil să fie mai bine așa.

— Chiar dacă doare foarte rău?

— Orice reparație implică durere, spuse el.

— Mai ales inima mea prostuță, nu-i așa?

— Uite ce e, vom vedea cum va reacționa în continuare, bine? Dacă în continuare nu te va recunoaște, atunci te sfătuiesc să accepți ce-ți propun, și anume să-i ții companie pe vară fiicei mele. Te va ajuta să uiți.

— Îți mulțumesc, ești un om tare bun.

Se despărțiră după ce-și spuseră cuvintele acestea. Ruan stătea de o săptămână la un motel din oraș și încercările tatălui ei de a o aduce înapoi acasă fuseseră inutile. Plecase pentru totdeauna din viețile lor și acum trebuia să se descurce pe cont propriu.

În continuare, merse la spital în mod regulat, dar nu mai intră la Tarquin, așteptând momentul în care chirurgul o va lăsa din nou s-o facă. Dar el nu repetă gestul din acea noapte. Și pe măsură ce Tarquin își revenea și-și amintea toată viața lui personală și profesională, ea rămânea undeva în umbra conștiinței lui, parcă refuzând să iasă la iveală. Când Ann îi povesti despre colegii lui și-i aminti pe toți, dar când pomeni numele de Ruan, el întrebă dacă era cumva vreo colegă nouă, pe care n-o știa.

Se terminase totul cu asta. Definitiv și irevocabil.

Ruan ştiu asta chiar înainte de a primi invitația pentru prânz de la Hugh Strathern. Se aranjase pentru acea ieşire în oraş, spunându-şi că nimeni nu trebuia să-şi dea seama cât de greu îi era să-l uite pe Tarquin Powers.

— A fost drăguț din partea ta, domnule Strathern, să vii tocmai din Londra ca să ieşi la cină cu mine, spuse ea.

— Oh, plăcerea a fost de partea mea.

Comandară băuturi, după care bărbatul, privind-o cu ochi cunoscători, o întrebă:

— N-ai plâns? Asta ar ajuta.

— Nu sunt genul de persoană care să plângă, spuse Ruan. Şi nu regret că l-am cunoscut şi iubit pe Tarquin. Dar n-o să pretind că e uşor să uiți un om ca el. Nu e la fel de uşor cum ar fi să uiți o fată ca mine…

— Nu trebuie să gândeşti aşa. Să ştii că de obicei cele mai puternice sentimente sunt împinse în adâncul conştiinței.

— Atunci, crezi că în timp…

— Da, într-o zi, e posibil să-şi amintească de tine, dar în prezent trebuie să accepți că eşti doar o străină pentru el. Te-ai gândit la sugestia mea de a petrece vara cu Yseult şi de a o supraveghea pentru mine?

Chelnerul veni şi luă comanda, după care Ruan vorbi:

— Eu mă gândeam să mă duc la Londra, să-mi găsesc acolo o slujbă permanentă.

— Dar cu siguranță intenționezi să-ți iei o vacanță înainte, nu-i aşa?

— Ultimele două săptămâni au fost vacanța mea, spus ea.

— Oh, perioada asta cu greu se poate numi vacanță. Uite ce e, Ruan, să ştii că nu-ți ofer slujba asta din milă. Am nevoie de cineva care să se ocupe de fiica mea şi dacă nu vei dori să faci asta, voi găsi pe altcineva. Dar probabil va fi o doamnă în vârstă, de care fiica mea nu se va bucura la fel de mult ca de tine.

— Eşti foarte convingător, domnule Strathern.

— Cred că vrei să fii convinsă. Ei, haide, o să-ți prindă bine timpul petrecut la țară. Iar prietenia necondiționată a fiicei mele va fi ca un medicament pentru tine. Te asigur.

— Crezi că Yseult mă va plăcea?

— Hei, eu te plac, iar ea. E fiica mea. Mm, uite, vine mâncarea. Arată delicios.

— Într-adevăr, spuse Ruan, când gustă din friptura ei. Şi unde îşi va petrece fiica ta vara?

— Ah, într-un loc minunat şi plin de legendă. Pământul regelui Arthur şi al cavalerilor săi.

— Ah, vorbeşti de Cornwall! zâmbi ea.

— Exact, Cornwall. Yseultei îi place la nebunie locul acela. Avem acolo o casă frumoasă şi când vin la sfârşit de săptămână, ieşim în larg cu iahtul. Avem şi un prieten care stă la câteva sute de metri de noi şi cu care ne înţelegem foarte bine. O să-ţi placă la nebunie acolo. E un loc foarte potrivit pentru o fată visătoare ca tine. Plaje cu nisip fin, castele vechi, legende. Ei, haide, poţi rezista poveştilor mele?

— Nu ştiu ce să fac. Sper din tot sufletul ca Tarquin să-şi amintească de mine, dar dacă plec…

— Uite cum facem. Mâine, te vei duce la el şi dacă te va recunoaşte, atunci uită că am menţionat vreodată ceva de Cornwall. Dar dacă habar n-are cine eşti, atunci te forţez să accepţi propunerea mea.

— E un ultimatum?

— Da, trebuie să ai pe cineva care să facă alegerile în locul tău, spuse el. Şi dacă acela nu sunt eu, atunci cine? Uite ce e, ştiu că te va durea mult mai mult mâine când nu te va recunoaşte, dar există un remediu pentru asta.

— Cornwall?

— Exact. Şi dacă vrei să ştii când trebuie să pleci, asta e vinerea viitoare. Yseult se întoarce mai devreme de la şcoală, pentru că a avut o răceală puternică şi vreau să respire cât mai repede aer curat de mare. Restul serii îl petrecură discutând despre diverse lucruri. Când o conduse la motel, o întrebă dacă vrea cu adevărat să-l vadă în ziua următoare pe Tarquin.

— Da, spuse ea, hotărâtă. Vreau să-mi mai dau şi mie şi lui o şansă, domnule Strathern.

— Ar fi mai bine dacă mi-ai spune Hugh, o rugă el.

— Bine, atunci, Hugh să fie, conveni ea. Voi fi deci însoţitoarea de vacanţă a Yseultei, dacă Tarquin nu mă vrea.

— Aşa să fie, draga mea. Noapte bună. Ţinem legătura.

— Da. Noapte bună!

Era o dimineaţă frumoasă când ajunse la Londra. Zâmbea încontinuu, pentru că nu ştia ce să facă dacă nu se prefăcea că-i e bine. Hugh o aşteptă şi o duse la cumpărături prin oraş, după care merseră să mănânce.

Nu încercă s-o consoleze, pentru că era în zadar. Ea şi cu Tarquin se întâlniseră zilele trecute şi bărbatul n-o recunoscuse. Asta fusese sfârşitul a tot ce trăiseră împreună, iar acum, Ruan trebuia să ia totul de la capăt.

— Să ştii că am anunţat-o pe fiica mea de tine şi a fost foarte încântată că am găsit o tânără drăguţă pentru a-i ţine companie. Abia aşteaptă să-ţi arate împrejurimile şi mai ales să mergeţi la St. Avrell.

— St. Avrell? E aproape de casa ta?

— E cam la cinci kilometri distanță. De ce? Cunoşti locul acela? Ah, probabil din cauza fetei aceleia care a fost găsită moartă pe plajă. Se spune că s-ar fi strangulat singură cu părul ei negru, incredibil de lung.

Ruan îşi ținu respirația. St. Avrell era locul unde pretendentul la mâna Charmei avea o casă. Nici nu se mira că era ceva atât de sinistru relaționat cu el…

— Aştepți cu plăcere vacanța asta?

— Da, chiar o aştept.

Îşi spusese, înainte de a pleca de acasă, că trebuie să uite de Tarquin. Trebuie să uite că a existat vreodată în viața ei. Cu toate gândurile astea însă, îi venea greu să nu creadă că la un moment dat, când se va face bine, el va pleca la Roma fără ea, fără să-şi amintească vreodată de ochii ei pe care i-a plăcut cândva atât de mult…

— O să vin peste o lună, îi spuse Hugh, când o conduse la trenul care avea s-o ducă în Cornwall. Cheia de la casă e la doamna Lovibond, cea care are grijă de casă pentru mine. Ea şi fiul ei locuiesc chiar aproape de casa noastră, aşa că nu te vei simți izolată de lume. Am avut grijă ca banii să ajungă în contul tău, aşa că vei avea destul cât să poți cheltui împreună cu fiica mea. Acum, crezi că ai uitat ceva?

— Nu cred. Am înțeles bine, că Yseult va fi adusă acasă de o măicuță de la şcoală?

— Da, ea o va însoți, aşa că n-ai cum să n-o recunoşti. Să ai grijă să se bucure de soare şi de apă şi de prăjiturile din Cornwall, zâmbi el.

— O să fiu sora ei mai mare. Sunt familiarizată şi cu bărcile, aşa că pot să ies cu…

— Nu! cuvintele lui fură foarte dure. N-o să ieşiți singure în larg! Jem Lovibond va merge cu voi. Apele de la țărm sunt foarte capricioase şi nu te vei putea descurca. Să mergeți întotdeauna cu Jem. Insist!

— Bineînțeles, spuse ea, punând o mână pe brațul lui, ca să-l încredințeze că aşa va face. O să fac exact ce-mi spui să fac. Nu te teme de asta, bine?

— Bine, Ruan, am încredere în tine. O să-mi scrii?

— Da, o să vrei să ştii ce face Yseult.

— O să vreau să aflu şi ce faci tu, de asemenea. Trebuie să fi ghicit că te apreciez.

— Da, şi îți mulțumesc pentru asta.

— Nu fi politicoasă! Nu sunt atât de bătrân încât să nu simt nevoia să sărut o fată, spuse el. Mai ales una atât de specială ca tine.

— N-aş vrea să stricăm prietenia, Hugh!

— Şi tu crezi că un sărut ar strica-o?

— Cu siguranţă, spuse ea. Încă n-am depăşit ce a fost între mine şi Tarquin şi, sinceră să fiu, nu cred că voi trece aşa uşor peste asta, cum nu cred nici că voi mai fi în stare să mă mai îndrăgostesc vreodată. De asta plec, Hugh. Plec ca să uit, dar nimeni şi nimic nu-mi poate oferi garanţia că aşa se va întâmpla.

— Domnul să fie cu tine, fata mea, spuse el. Se spune că dacă traversezi râul Tamar, intri într-o altă lume. Cine ştie, Ruan? Poate acea lume e cea care ţi se potriveşte.

Când trenul se puse în mişcare, începu să plouă încet. Ruan se uită pe fereastră şi se gândi că de fiecare dată când ceva important se întâmpla în viaţa ei, afară cerul plângea…

Capitolul 6

Ţinutul Cornwall era unul extraordinar de fascinant. Cabana, parcă vrăjită, se afla suspendată pe un deal înalt, de unde se zăreau stâncile şi marea. Camerele erau mobilate şi dotate cu tot ce era necesar, într-un spirit cu adevărat pitoresc.

Jem Lovibond fusese destul de drăguţ s-o ajute pe Ruan la cumpărăturile necesare şi să aranjeze casa pentru venirea Yseultei.

— Eşti cam tânără ca să ai grijă de fiica doctorului, observase el într-o zi. Dar sunt sigur că domnişoara te va plăcea. Acum, dacă nu mai e nimic de făcut, o să plec, dar te rog să mă anunţi de câte ori ai nevoie de mine.

— Mulţumesc, Jem, spuse ea, zâmbindu-i. Toată lumea din împrejurimi e la fel de drăguţă ca tine?

— Pe aici, cu toţii suntem prietenoşi, spuse el convingător, după care plecă.

Ruan respiră din plin aerul sărat şi-şi dădu seama că-i va plăcea acolo. Marea se auzea din casă şi era sigură că va adora ca sunetul ei s-o adoarmă seara.

În următoarele câteva ore îşi făcu de lucru aranjând casa, punând flori proaspete în fiecare cameră şi pregătind biscuiţi cu unt.

Când termină, privi în jur satisfăcută. Totul era proaspăt şi parfumat de la flori, iar în aer plutea şi un miros de prăjituri proaspăt scoase din cuptor.

Se uită la ceas. Era ora cinci şi jumătate. Se aşeză pe un fotoliu şi, cu o ceaşcă de ceai în mână, se gândi la Tarquin. Probabil că Ann era acum cu el

la spital, vorbeau despre teatru şi despre planurile de nuntă ale Annei, vorbeau despre orice altceva în afară de ea. Lacrimi fierbinți îi împăienjeniră ochii. Nu! Nu trebuia să se gândească la el. Nu mai trebuia s-o facă, fiindcă nu putea suporta atâta tristețe. Nu trebuia să mai rămână acolo, ca să se gândească la el… Mai bine ar ieşi la o plimbare! Sări în picioare, îşi trecu o perie prin păr, îmbrăcă o jachetă şi ieşi afară. Un vânt se pornise dinspre plajă şi-i bătea rece în obraz, aducând prospețime şi miros de mare.

Porni pe cărarea care trecea prin fața casei familiei Lovibond. Acolo era mama lui Jem, care tăia mentă din grădină.

— Ai ieşit la o plimbare? strigă ea.

— Da, e o seară plăcută. Ruan se opri pe loc, privind masa de flori din care abia se zărea doamna Lovibond. Îmi place foarte mult grădina dumneavoastră.

— Eşti drăguță că spui asta. Femeia o privi şi adăugă: ai grijă la valuri. Vor fi din ce în ce mai mari.

— Ştiu să înot, zâmbi Ruan.

— Da, dar nu cunoşti valurile de aici. Pot răsturna o ființă atât de delicată ca tine.

— Cu siguranță, fu de acord Ruan, care plecă de lângă ea, amuzată de grija pe care i-o purta femeia.

Merse pe plajă şi se minună de frumusețea acelor locuri vechi, care vorbeau încă de legende demult apuse. Pescăruşii se întâlneau peste tot şi aduceau cu ei nostalgie şi tristețe, iar valurile mari se spărgeau de țărm cu zgomot.

Era linişte şi pace peste tot, dacă nu ascultai zgomotul valurilor şi strigătele pescăruşilor. Timp de câteva clipe, Ruan se gândi că este singură în totalitate, până când, aşezată e nisip, zări un cal şi un călăreț venind în galop pe țărm. Rămase foarte liniştită, privind ființele care păreau întunecate în soarele care apunea. Apoi, nu ştie din ce motiv, simți nevoia să se ridice… exact când calul se apropia de ea.

Mişcarea ei bruscă îl sperie şi acesta se ridică în două picioare, scoase un nechezat prelung şi fu aproape să-şi arunce călărețul din şa.

— Cine naiba e acolo?

La fel de rapid pe cât arăta de puternic, călărețul, prinzând frâiele cu putere în mâini, îşi controlă calul şi-l potoli. Era ceva ciudat în privința celor doi. Păreau parcă ieşiți din peşteră pentru a pune stăpânire pe plajă, la apusul soarelui.

Ruan se holbă la bărbat. L-ar fi recunoscut oriunde. Dar aici părea în elementul lui, în mijlocul unei pustietăți fascinante.

— Deci ne întâlnim din nou, spuse el, privind-o amuzat. Până la urmă, ai venit să vezi ținutul în care locuiesc. Ce te-a adus aici, Ruan? Cu siguranță, nu dragul de mine. Bărbatul zâmbi şi se apropie de ea. O privi provocator şi o întrebă: o să dai mâna cu mine, ca să nu cred că eşti doar o nimfă răsărită din mare, o iluzie de farmece adusă cu scopul de a-mi speria calul care astfel poate m-ar arunca din şa?

— Mereu spui lucruri ciudate, domnule Talgarth, zise ea, încercând să-şi potolească părul, luat pe sus de vânt. Trebuie să mă întorc şi mai bine ai face şi tu asta, dacă nu cumva vrei să te surprindă valurile mari.

— Unde stai? întrebă el.

Ea nu voia să-i spună, dar ştia că n-avea să scape aşa uşor de el.

— Stau aici, în Pencarne, ca însoțitoare de vacanță a fiicei unui… prieten de-al meu.

— La una dintre cabane? întrebă el, arătând cu mâna spre cele de pe dealuri.

— Da, zise ea. La cea anumită Rock Haven Cottage.

— Ah, e interesant, atunci. Acum bănuiesc că mai bine te-ai grăbi acasă, înainte de a te lua pe spinarea lui Sabie.

Fata plecă de lângă el, auzindu-i râsul. Când se apropie de casă, privi în urmă şi-l văzu îndepărtându-se în galop. Deci, în direcția aceea era St. Avrell. Cu siguranță, va avea mai multe întâlniri cu acest om. Inima începu să-i bată repede când îşi aminti vorbele Charmei:

Vrea pe cineva cu care să-şi împartă castelul; te-ar fi cerut pe tine de soție, dacă nu i-ai fi arătat atât de dur că-l displaci."

Dintr-o dată, se simți înfricoşată. Oare dacă era adevărat ceea ce -i spusese Charme, era posibil ca acest bărbat să încerce s-o cucerească? Oare era ceva firesc pentru el să urmărească o fată simplă ca ea, s-o curteze pentru a o lua de soție?

Nu, era o nebunie ce gândea. De parcă Eduard Talgarth putea câştiga ceva dacă se căsătorea cu ea! Iar ea trebuia să-şi scoată din cap aceste temeri nelalocul lor. Până la urmă, nu mai erau în vremuri apuse. Acum, în zilele acestea moderne, o femeie n-avea de ce să se teamă de un bărbat!

Intră în casă şi găsi pe masa din bucătărie o farfurie acoperită. Când dădu şervetul la o parte, zări peşte prăjit şi o plăcintă cu mere, care mirosea înnebunitor. Lângă ele, era lăsată şi o floarea- soarelui, pentru ca Ruan să-şi dea seama că familia Lovibond i le trimisese.

— Ce drăguți sunt! îşi zise ea, aşezându-se la masă şi bucurându-se de mâncare, încercând să uite de bărbatul întunecat care nu-i lăsa gândurile în pace.

Se urcă în pat la ora nouă în acea seară, citind puțin dintr-o carte pe care o găsise în camera Yseultei. Ruan încercase să-şi golească mintea de toate gândurile care-i treceau prin cap. Marea, acum liniştită, parcă îi şoptea: Dormi şi visează! Dormi şi visează!

În ziua următoare, avea să o întâlnească pe Yseult. Va merge cu un taxi în portul Perryn, de unde feribotul o aducea acasă pe fiica doctorului. Era nerăbdătoare s-o cunoască, să vadă dacă era aşa cum îi vorbise despre ea tatăl ei.

Închise ochii şi încercă să adoarmă, ascultând marea. Nu înțelegea de ce, dintr-o dată, toată scena din acea seară îi reveni în minte. Se părea că fiecare detaliu al acelei întâlniri i se impregnase în amintire. Parcă mirosea din nou marea şi auzea strigătul pescăruşilor. Şi parcă şi acum privea armăsarul bine întreținut şi chipul întunecat al călărețului pe care ar fi vrut să-l uite… dacă ar fi putut.

Eduard Talgarth era un bărbat care nu a visat niciodată cu orele, un bărbat care a fost activ în fiecare clipă a vieții sale şi care a fost amuzat de fiecare detaliu pe care l-a văzut în jurul lui. Un bărbat atât de diferit de Tarquin.

Tarquin… îi şopti numele şi ațipi.

Ruan îşi duse mâna la frunte, pentru a-şi feri ochii de soarele orbitor. Feribotul ajunsese la mal şi acum pasagerii erau aşteptați să coboare din clipă în clipă, după ce erau verificate paşapoartele şi actele.

Acolo, pe țărm, Ruan aştepta o şcolăriță cu păr roşu, însoțită de o călugăriță. Minutele treceau grăbite şi pasagerii începuseră să debarce. Într-o clipă, Ruan zări o femeie înaltă, îmbrăcată în haine de călugăriță şi lângă ea o fată care, imediat cum ridică privirea spre ea, îşi dădu seama că era Yseult. Tânăra o observase în acelaşi timp şi, după ce o privise cu atenție câteva secunde, se întoarse spre măicuță, căreia îi spuse ceva. Apoi reveni cu privirea la ea, zâmbind. Măicuța însă o privi pe Ruan cu neîncredere, măsurând-o din cap până-n picioare.

Rochia Ruanei era de culoarea pepenelui roşu, scurtă, fluturând uşor în briză. Părul răvăşit era prins la spate într-o coadă stufoasă. Era subțire şi mlădioasă, parcă desprinsă dintr-o poveste cu prințese.

Sora Grace se apropie de ea.

— Tu eşti domnişoara Perry? întrebă femeia. Cea care trebuie să aibă grijă de tânăra Yseult?

— Da, soră. Vă asigur că tatăl ei, domnul Strathern, are încredere deplină în mine.

— Eşti foarte tânără. Nu eşti cu mulți ani mai mare ca Yseult. Cum vă

veți descurca? Voi două, singure, într-o cabană din vârful dealului.

— Cabana nu e izolată, soră, spuse Ruan zâmbind, însă zâmbetul nu-i fu întors. Este foarte aproape de o cabană a unei doamne şi a fiului ei, doi oameni drăguți, care muncesc pentru domnul Strathern.

— Femeia se ocupă de gătit?

— Ei bine, nu, gătesc singură. Ruan începea să se simtă enervată. Sunt în stare să fac asta, soră. Tatăl Yseultei nu mi-ar fi încredințat această slujbă, dacă aş fi fost o iresponsabilă.

— Bărbații nu judecă întotdeauna bine caracterul unei femei, spuse ea, explicit. Sunt înşelați deseori de un chip drăguț.

— Nu sunt o oarecare, spuse Ruan, privind-o şi pe Yseult, care se uita la cele două cu ochi mari, verzi, crezând poate că totul era un joc. Dar Ruan ştia că nu e aşa, ştia că măicuța nu glumea când arăta că n-are încredere să lase copilul pe mâna unei tinere. Ar fi trebuit să se îmbrace mai sobru, dar se gândise doar la a-i face pe plac Yseultei, care-i scrisese atât de încântată tatălui ei că abia aşteaptă vacanța de vară.

— Te rog să mă ierți dacă îmi fac griji, spuse sora Grace, privind cu afecțiune copilul. Yseult nu s-a simțit foarte bine în ultima perioadă şi la şcoală ne-am făcut griji pentru ea. Îmi dau seama că tatăl ei trebuie să fie un om ocupat, dar chiar şi aşa…

— Domnul Strathern v-a scris cu siguranță la şcoală să vă înştiințeze că o tânără va avea grijă de fiica lui. Cu siguranță, el e cel care trebuie să ia deciziile astea şi n-aş dori ca tinerețea mea să fie o piedică pentru dumneavoastră.

— Poate crezi că sunt prea exigentă? întrebă sora Grace, care zâmbi în cele din urmă. Poate că îmi iau atribuțiile prea în serios şi mă aştept ca aşa să facă fiecare persoană pe care o întâlnesc. După cum ai spus, domnul Strathern este în măsură să decidă cu cine va petrece vacanța fiica lui. Poate că eşti asistentă medicală, domnişoară Perry?

— Nu, munca mea are legătură cu antichitățile.

— Dar pari foarte tânără, spuse femeia, zâmbind. Se întoarse spre Yseult şi zise: să fii copil bun şi să porți mereu o pălărie când stai în soare. Ai grijă când înoți, bine? îmi promiți?

— Dragă soră Grace, nu mai fi aşa de scorțoasă, spuse copila, zâmbind. Ruan mi se pare foarte drăguță şi amuzantă şi mă bucur tare mult că tata s-a gândit s-o aducă pentru a petrece vacanța cu mine.

— Bine, atunci aşa rămâne. Ia spune, unde ți-e valiza? Ai acolo toate lucrurile şi broderia.

— Broderia! spuse Yseult, făcând o grimasă.

— Un copil drag, dar foarte încăpățânat, spuse sora Grace. Vei fi fermă cu ea, domnişoară Perry? Nu e bine ca un copil să primească tot ce doreşte şi să facă mereu cum îi convine, mai ales în zilele astea când se pare că părinții nu mai sunt atât de autoritari ca pe vremuri. Yseult nu prea ascultă de nimeni, mai ales când vine vorba de înot. S-o supraveghezi cu atenție.

Are obiceiul să facă cele mai grele răceli.

— I-am promis tatălui său că voi avea mare grijă de ea, spuse Ruan. O iubeşte foarte mult şi vrea să aibă o vacanță minunată.

Yseult se întoarse, cărându-şi bagajul. Avea picioare lungi şi zvelte, un păr roşu-aprins, şi ochii verzi ai tatălui său.

Cele trei merseră afară din port şi sora Grace le întrebă dacă se duc imediat acasă.

— Nu, m-am gândit că ar fi mai bine să prânzim la un local drăguț, aici în port, după care să vizităm împrejurimile. Vrei să mergi cu noi, soră Grace? întrebă ea, din politețe.

Măicuța spuse, cu regret, că nu putea. Abia aştepta să ajungă acasă, la sora ei care nu se simțise prea bine. Când în sfârşit se urcă într-un taxi, Yseult spuse:

— E o femeie bună, dar… Oh, de ce toți oamenii buni trebuie să fie de modă veche?

— Pentru că ei văd doar ce trebuie să facă şi uită să se distreze. Fără ei, să ştii, viața noastră ar fi foarte săracă. Ruan luă valiza Yseultei şi spuse: vom merge să mâncăm într-un loc numit Camelot.

— Mie îmi plac oamenii de modă veche, spuse Yseult. Dar mai ales cei care au apărat cauze nobile, cum a fost, de exemplu, sir Lancelot… Tot ținutul ăsta e învăluit în legende cu regele Arthur şi Cavalerii săi.

— Să înțeleg că sir Lancelot e favoritul tău? zâmbi Ruan.

— Desigur, spuse ea. E unul dintre cei mai curajoşi. Ia spune-mi, cum l-ai întâlnit pe tata? M-am bucurat foarte mult când mi-a spus că a găsit o tânără pentru mine. Eşti foarte drăguță. Ai o legătură cu tata? Ar fi extraordinar să fie aşa. Bărbații se deşteaptă când e o femeie lângă ei, care să facă lucrurile cum trebuie.

— Serios? Ruan nu se putea opri din râs. Oh, Yseult, dar nu e aşa. Tatăl tău l-a operat pe unul din prietenii mei şi i-a salvat viața. Aşa ne-am întâlnit. Eu aveam nevoie de o slujbă şi el mi-a sugerat să încerc să fiu compania ta pentru vară.

— Poate s-a gândit că am putea fi una compania celeilalte, nu? Tata e foarte drăguț, uneori. E genul dur. Îmi plac bărbații autoritari, care par să schimbe lumea. Intenționez să mă căsătoresc cu unul asemenea, atâta timp

cât nu-l deranjează că am părut roşu.

— Este foarte frumos părul tău şi în acelaşi timp foarte neobişnuit, spuse ea.

— Fetele de la şcoală îmi spun că semăn cu ghimbirul. Ba chiar m-au poreclit fata-ghimbir.

— Pe mine nu m-ar deranja treaba asta. Ghimbirul miroase foarte bine, iar bărbatul tău autoritar va avea nevoie de o fată spirituală lângă el.

— Eşti drăguţă, Ruan. Îmi vorbeşti de parcă aş fi mare.

— Eşti pe cale să devii mare, nu-i aşa?

— Mda, dar vârsta de şaisprezece ani e una foarte complicată. Ies din hainele de şcolăriţă când abia ştiu să fac calcule corect şi încep să fiu curioasă în legătură cu tot ce mă înconjoară. Înainte, obişnuiam să citesc poveştile Mesei Rotunde ca pe nişte fabule. Acum, ştiu că sunt poveşti de dragoste.

— Dar asta nu face viaţa mai incitantă? zâmbi Ruan.

Yseult încuviinţă din cap, după care chicoti, încântată.

— Oh, o să ne distrăm de minune în vacanţa asta, spuse ea.

— Aşa vom face. Găsesc acest ţinut ca o lume aparte, diferită de tot ceea ce am întâlnit până acum.

— Aşa e, Ruan. Vei vedea, aici se poate întâmpla orice.

— Sunt sigură de asta, spuse ea, privind cu plăcere casele mici cu acoperişuri drepte şi străduţele înguste şi înconjurate cu straturi de flori.

Prânziră în restaurantul numit Camelot şi apoi, când ieşiră, Yseult puse întrebarea inevitabilă:

— De unde eşti? Tata te-a cunoscut la Londra?

Ruan dădu din cap în semn că nu, apoi, trăgând aer în piept, îi povesti de Avendon, încercând să nu se gândească la bărbatul care făcuse din acel loc un paradis pentru ea.

— Îţi place să mergi la teatru? întrebă Yseult, inocentă.

— Da, întotdeauna mi-a plăcut să merg, spuse ea. Acum, ce-ai zice dacă am merge să-ţi cumperi o pălărie de paie, cu o panglică verde, asortată cu ochii tăi?

— Accept doar dacă îţi iei şi tu una, spuse Yseult.

Ieşiră din magazin, fiecare purtând o pălărie de paie şic.

— Cât mă bucur că nu mai e cu noi sora Grace, spuse Yseult, în drum spre ţărm.

Lăsaseră valiza la hanul unde mâncaseră, iar acum se plimbau râzând pe plajă. Un bărbat de lângă o barcă le privea cu atenţie şi când se apropiară de el, Yseult exclamă:

— Oh, uite, e un prieten de-al tatei! Mă întreb oare ce face aici, în portul Perryn?

Şi Ruan se întrebă acelaşi lucru, mai ales că recunoştea bărbatul care le privea atât de insistent.

— A călătorit pe mare, spuse Yseult în şoaptă. Acum a renunţat la asta şi s-a stabilit cu dragostea lui.

— Trebuie să-l iubească la nebunie, dacă l-a aşteptat cât a călătorit peste tot, spuse Ruan, gândindu-se la ce aflase despre el de la sora ei.

— Oh, dar nu vorbesc de o fată, spuse ea. Dacă ar fi iubit o fată, ar fi luat-o cu el pe mare.

— Atunci, despre ce anume vorbeşti? întrebă Ruan.

— Trebuia să ajungă sculptor, dar tatăl lui a murit falit – a fos mare amator de jocuri de noroc, aproape o legendă în Cornwall – iar Eduard Talgarth a trebuit să plece pe mare ca să recâştige averea familiei. Şi a reuşit să facă asta! A cumpărat casa părintească şi chiar câteva obiecte de valoare – tablouri, portrete. E un om foarte hotărât şi incitant, spuse ea.

— Incitant? întrebă Ruan, privindu-l cum se apropia de ea şi de Yseult.

Călca hotărât. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni moderni şi o cămaşă lejeră, dar chiar şi aşa, părea desprins dintr-un alt secol, dintr-o altă lume. Vântul îi răvăşea părul, iar ochii îi străluceau în soare.

— Se spune că are un diavol în el, şopti Yseult. În fiecare Talgarth e unul.

— Micuţa Yseult! spuse el. Te-am cunoscut anul trecut, când ai venit la St. Avrell cu tatăl tău. Îi întinse o mână şi fata, îmbujorată, i-o strânse.

— Bună, domnule Talgarth…

— Nu hotărâsem să-mi spui Eduard?

— Ba da, dar am crezut că poate ai uitat.

— Nu uit niciodată persoanele pe care doresc să mi le reamintesc. Se întoarse apoi spre Ruan, care-l privea tensionată.

— Aceasta e însoţitoarea mea, Ruan Perry, spuse Yseult.

— Domnişoara Perry şi cu mine ne-am cunoscut deja. Nu ţi-a spus? întrebă el, amuzat. Dintr-o întâmplare ciudată a destinului, ne întâlnim din nou şi sunt extrem de curios să ştiu cum a ales să vină tocmai în Cornwall, dintre toate locurile.

— Pentru că tatăl meu a rugat-o să facă asta, spuse Yseult privind de la unul la altul, cu ochi curioşi. Ruan a avut un prieten care a fost foarte bolnav, iar tata l-a operat. Ea i-a fost foarte recunoscătoare şi a acceptat să aibă grijă de fiica lui, peste vară.

— Ce gest generos din partea ta, domnişoară Perry, şi ce plăcut pentru

Yseult să te aibă pentru ea toată vara. Oare prietenul acesta al tău este cineva pe care-l cunosc? Pe care să-l fi văzut cât am stat la Avendon?

— Bănuiesc că… îl ştii, de când sora mea te-a dus la Teatrul Masca. E cel care a jucat într-o piesă a lui Shakespeare.

— Ah, actorul chipeş!

— Da, spuse ea, jenată de privirea lui. O credea, cu siguranță, una dintre cele mai naive femei pe care le cunoscuse vreodată.

— Deci, s-a simțit rău? S-a îmbolnăvit?

— A fost foarte grav rănit când teatrul a fost trăsnit, în timpul unei furtuni. Priceperea domnului Strathern l-a salvat.

— Şi tu ai venit în Cornwall.

— După cum vezi, domnule Talgarth. Ridică bărbia în fața bărbatului care o avertizase că praful de stele aruncat în ochi avea s-o rănească foarte rău.

— Ruan, eşti foarte secretoasă, interveni Yseult. Nu mi-ai spus că-l cunoşti pe domnul Talgarth.

— A fost o întâlnire trecătoare, spuse bărbatul. Poate domnişoara Perry n-a vrut să-şi amintească de ea. Oricum ar fi, e plăcut să vă întâlnesc, pentru că mă simțeam cam singur.

— Acum nu mai eşti, zâmbi fata. Ce cauți aici, în port Perryn, chiar în ziua în care am ajuns acasă? Ți-a scris cumva tata că vin?

— Nu, spuse el. N-am ținut legătura cu tatăl tău.

— Atunci, eşti un vrăjitor. Vrăjitorii au întotdeauna ochi albaştri.

— Şi bărbi lungi şi albe, spuse el.

Yseult râse.

— Toată lumea spune că bunica ta putea să prevadă viitorul. Ea a spus că familia va pierde castelul pentru mulți ani.

— Doar pentru că îşi cunoştea bine fiul şi ştia pasiunea lui pentru cărțile de joc. O privi pe Ruan. Oare i-ai spus domnişoarei Perry despre diavolii din Talgarth, care pot fi exorcizați doar dacă fiecare bărbat al familiei se îndrăgosteşte de o fată cu inima pură?

— E o poveste intrigantă, spuse Ruan. Dar tu o crezi, domnule?

— Am călătorit mult şi am văzut destule lucruri ciudate, şi încep să mă întreb dacă ar fi înțelept ca ultimul Talgarth să-şi ia o soție. Una iubitoare.

— Oh, sunt sigură că n-o să ai nicio problemă să-ți găseşti una, spuse Yseult. Mi-ar fi plăcut tare mult să te întâlnesc atunci când aveai nouăsprezece ani, spuse ea.

— Oh, atunci plecam pe vas în prima mea călătorie. N-am fi făcut altceva decât să ne luăm rămas-bun.

— Oh, dar dacă aş fi fost fata care te-ar fi iubit, nu m-ai fi luat cu tine?

— Pe atunci, draga mea, nu eram comandantul propriei mele nave.

— Îți e dor de mare? De asta ai venit în portul Perryn? Ca să admiri bărcile?

— Da, mă agăț de amintiri, ştiind că zilele care vor urma nu vor fi niciodată la fel de bune ca cele pe care le-am trăit.

Ruan îl privi îngândurată pe acest bărbat care avea marea în ochi. Părea s-o roage tacit să accepte să le fie prieten.

— Trebuie să vă împăcați voi doi, spuse Yseult. Haide, Ruan, fii fată bună şi dă mâna cu Eduard. N-o să ne invite la castel dacă n-o să treceți peste ce v-a supărat pe amândoi. Castelul este minunat şi atât de ciudat.

— Aşa e? murmură Ruan, întinzând mâna pe care Eduard i-o luă şi i-o strânse hotărât.

— Ce inel ciudat, ai! observă el. Pot să mă uit la el?

Ruan i-l dădu, reticentă.

— Mda, exact cum credeam, spuse bărbatul. Este un talisman care trebuie să te apere de ghinion.

Ruan îl privi repede, încercând să ghicească dacă bărbatul îşi dăduse seama de unde îl are.

— Pot să-l încerc şi eu? întrebă Yseult, dornică. E atât de neobişnuit!

— Nu. Eduard dădu din cap şi luă mâna stângă a Ruanei. E un inel magic care şi-ar pierde proprietățile dacă altcineva l-ar purta. Am eu un inel la castel pe care ți-l voi da, micuța mea, când veți veni amândouă să cinați acolo, cu mine.

— Ce fel de inel? Yseult părea încântată de ideea de a primi unul de la el.

— Unul de prințesă, ca cel purtat de prințese.

— Oh, îmi va plăcea la nebunie. Ai călătorit mult?

— Da, am călătorit mult şi am văzut multe, iar acum m-am întors în St. Avrell, ultimul dintre Talgarth.

— Eşti un bărbat tare norocos că ai putut să faci exact ce ai vrut, spuse ea.

— Nu chiar tot ce am vrut, zâmbi el. Ia spuneți-mi acum, ce planuri aveți pentru această după-amiază? Să stați la soare, să beți un ceai, după care să vă întoarceți acasă?

— Eşti un vrăjitor, spuse Yseult. Probabil că în călătoriile tale ai învățat cum să citeşti mințile.

— Poate, zâmbi el, apoi către Ruan: s-o citesc şi pe a ta?

Tânăra zâmbi uşor.

— O s-o citesc eu pe a ta, domnule Talgarth. Nu prea ştii ce să faci şi nu te-ar deranja să petreci după-amiaza împreună cu noi. Sunt sigură că Yseultei i-ar face mare plăcere.

— Iar ție nu?

— Din moment ce ştii să citeşti minţile, ar trebui să cunoşti răspunsul la întrebarea asta. Îşi întoarse privirea de la el. Oare nu înțelegea că ea nu era o fetiță ca Yseult, căreia i-ar face plăcere compania lui?

Rămaseră pe plajă să se plimbe, iar la un moment dat, se aşezară pe nisip şi Ruan se întinse lângă ei, acoperindu-şi faţa cu pălăria şi lăsându-l pe Eduard s-o încânte pe Yseult cu poveştile lui marinăreşti, pe care se pricepea să le spună cu atâta măiestrie.

Capitolul 7

Eduard cunoştea o terasă pitorească, unde merseră să bea un ceai cu frişcă, după care le sugeră să le conducă acasă.

— Am cu mine trăsura, dacă vă face plăcere să mergeți acasă printre dealuri, după moda veche. Când vorbi, o privi pe Ruan.

— Te-am văzut conducând una dintre cele mai grozave maşini sport, spuse ea, gândindu-se cu plăcere la ce spusese el.

— Ai şi fost în maşina mea, nu-i aşa, domnişoară Perry?

— Un bărbat trebuie să trăiască prins de realitate, spuse el. Dar asta nu înseamnă că nu se poate bucura de o plimbare cu barca sau de una cu şareta.

— Mie mi se pare irezistibil, spuse Yseult. Ne-ar face mare plăcere să venim cu tine!

— Domnişoară Perry? întrebă el. Ştii că o să-ți facă plăcere, de ce nu cedezi?

— Trebuie să trecem pe la restaurantul Camelot, ca să luăm valiza Yseultei.

Bărbatul încuviință şi, după un sfert de oră, se aflau la drum printre colinele pitoreşti. Poneii alergau voioşi şi Ruan se bucura de aerul proaspăt şi sărat. Bărbatul le arătă ruinele unei mănăstiri de pe deal.

— Pare bântuită, nu? Vorbea serios. Se spune că în castelul meu este o fantomă, un strămoş de-al meu din Franța, care stă pe stânci, privind marea, aşteptând un vapor care nu mai vine niciodată. Legenda spune că o aşteaptă pe iubita lui din Franța, dar aceasta a fost prinsă într-o revoltă şi nu s-a mai întors niciodată la el.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— S-a căsătorit cu o fată de aici, zâmbi Eduard. Au avut o fiică ce a devenit soția unui Talgarth. Astfel, castelul a ajuns în familia noastră.

— E un loc fabulos, exclamă Yseult. Ruan, pare ca şi cum ar fi desprins dintr-o poveste cu domnițe şi cavaleri.

— Tu şi cavalerii tăi! zâmbi Ruan.

— Toți tinerii au un vis cu Tristan sau Hamlet, spuse bărbatul, înțepând-o pe Ruan cu privirea. De obicei, depăşesc faza asta.

Ruan îşi dădu seama imediat ce voia să spună, că dragostea ei pentru Tarquin fusese un vis şi trebuia să rămână aşa.

Te înşeli! M-a iubit! Ar fi vrut ea să-i spună.

Bărbatul însă îşi feri privirea şi, mai mergând puțin, opri când drumul făcu o cotitură.

— Uite, murmură el şi priviră un deal din apropiere. Se spune că acolo e harpa Diavolului. Vreți să mergeți să ascultați nişte muzică?

Se dădură jos cu toții şi urcară dealul, unde într-adevăr vântul sufla neobişnuit, cântând nişte acorduri doar de el ştiute. Era ca şi cum o mână invizibilă cânta la o harpă.

— Oh, îmi place locul ăsta, spuse Yseult. Dar n-aş veni niciodată aici noaptea. Atunci, totul mi se pare înspăimântător.

— Căderea nopții transformă toate lucrurile. Chipul unui iubit apare diferit, ochii unei fete se încarcă de mister…

Căderea serii arunca limbi de foc pe toată întinderea şi ochii lui Eduard jucau în lumină când o priveau pe ea. Ruan se simțea tulburată de împrejurări şi de prezența acestui bărbat.

— E dramatic, nu-i aşa? întrebă el, şoptit. E ca într-o scenă de teatru…

— Oh, trebuie să faci asta?

Yseult plecase de lângă ei, ca să mângâie poneii. Erau singuri acum şi nimeni nu le putea auzi conversația.

— Spune-mi ceva. Tarquin Powers ți-a spus înainte sau după ce ai început să-l iubeşti, că are soție?

— Cum… de ştii că era căsătorit?

— Am făcut cercetări şi am aflat.

— Dar nu te-a privit treaba asta!

— O spui cu emfază.

— Ai venit la Avendon ca prieten al surorii mele vitrege.

— Asta înseamnă că nu Charme îl interesa pe Powers? Dacă ar fi fost aşa, atunci interesul meu ar fi rămas în picioare?

— Cred. Ea a fost cea care te-a adus la Avendon. Iar puțini bărbați aduşi de Charme la vilă se uitau şi la mine, dacă ea era acolo.

— Tarquin Powers s-a uitat la tine.

— Asta a fost diferit. Ne-am întâlnit la teatru şi deşi ştiu că ceva în privinţa mea i-a reamintit de soţia lui, a fost o magie că s-a întâmplat. A fost o întâlnire romantică.

— Vrei să spui cu asta că eu nu sunt capabil de romantism, ci doar de comerţ?

— Şi mă înşel, domnule Talgarth?

— Nu întru totul. N-am fost niciodată bărbatul care să creadă într-o dragoste supremă. Nu prea e timp de visare pentru un bărbat care merge din port în port, ca să-şi construiască propriile nave. Viaţa este prea dramatică, prea împovărătoare, spuse el. Dar să ştii că un singur lucru n-aş face, chiar aşa dur cum sunt. N-aş face niciodată o femeie să mă iubească, dacă aş şti că nu-i pot da numele meu… Ah, de asta ai fugit tu, Ruan? Pentru că ţi-a cerut să devii amanta lui?

— Îl… iubeam. Nu mi-ar fi fost ruşine cu asta.

— De asta ai fugit? insistă el.

— Nu, m-a uitat după operaţie. Nu mă mai recunoştea. Nu-şi amintea momentele petrecute împreună. Domnule Talgarth, e un subiect delicat pentru mine, de ce te interesează?

— Pentru că eşti tânără şi n-ai puterea de a te apăra singură. Eşti ca micuţa Yseult.

— Ei bine, zâmbi ea, e bine de ştiut că eu şi Yseult ne putem bucura de protecţia ta. Vei fi ca un fel de unchi pentru noi.

Yseult aţipise în trăsură şi Ruan merse la ea râzând. Continuară în linişte drumul către casă şi când ajunseră, Eduard opri în faţa cabanei şi luând-o pe fată în braţe o duse înăuntru, urmat de Ruan, care luase bagajul. Când o depuse pe canapea, Yseult se trezi.

— Oh, s-a terminat ziua noastră minunată?

— Vor mai fi altele, îi zâmbi Eduard. Promit.

— Când vom veni la castel?

— O să trimit vorbă prin Medevil. Ţi-l aminteşti? Este omul meu de încredere. A fost marinar până ce m-am lăsat de treaba asta şi a venit la castel ca să lucreze pentru mine.

— Mi-a spus că i-ai salvat viaţa, că şi-a pierdut o parte din piciorul stâng din cauza unui rechin şi că şi le-ar fi pierdut pe amândouă, dacă n-ai sărit în apă, cu un cuţit în dinţi.

Eduard râse.

— Oh, Medevil s-ar fi descurcat într-un fel sau altul, spuse el. Vine de pe o insulă unde oamenii se spune că au şapte vieţi. Oricum, căuta perle când

a fost atacat de rechin.

— Apărătorul perlelor, zâmbi Yseult.

— Da, ar fi putut să fie asta, spuse el. Noapte bună, draga mea. Medevil va veni cu un mesaj pentru voi atunci când mă voi întoarce dintr-o vizită la Londra. Trebuie să-l văd pe căpitanul unui vas de-al meu.

— O să te întâlnești și cu tata, cât vei fi la Londra?

— Cred că da. Îi sunt dator cu un prânz, zâmbi el.

— Atunci, îi poți spune că o plac foarte mult pe Ruan și că n-are de ce să-și facă griji?

Eduard o privi pe Ruan.

— Veți fi bine până mă voi întoarce? întrebă el.

— Domnule Talgarth, n-avem nevoie de un paznic. Ne vom descurca perfect. Spune-i lui Hugh asta.

— Hugh?

— Domnul Strathern, spuse ea, când o luă de braț și merse spre ușă. Era întuneric peste tot afară din casă și Ruan credea că avea s-o sărute. Nu-și dădea seama cum ar putea împiedica una ca asta…

— Te simt cum tremuri, spuse el. La ce naiba te gândești? Că vreau să te sărut?

— Oh, ești o brută! spuse ea. Faci tot ce poți ca să mă simt jenată.

— N-ar trebui să-mi arăți atât de brutal că nu mă placi. Are efectul unei provocări. Încerc din răsputeri să te conving de contrariu. O luă de bărbie și o forță să-l privească. Ia spune-mi, ce te face să mă displaci atât de mult? Faptul că nu mă pricep să spun dulcegării, chipul meu asprit de vreme, sau faptul că te-am avertizat în privința lui Powers?

— Cred că trebuie să te simți foarte satisfăcut că ai mereu dreptate.

— Adică mă displaci din cauza a toate trei motivele? Ei bine, n-am cum să le schimb, să știi. Crezi că nu mi-am dat seama, încă din momentul în care am intrat în casa lui St. Cyr, că ești ținută acolo din milă? Am venit puțin cam târziu…

— Ce vrei să spui?

— S-ar putea să mă fi plăcut mai mult, Ruan Perry, dacă aș fi fost primul bărbat care să-ți arate puțină bunătate.

— Contează dacă te plac sau nu?

— Ne vom vedea foarte mult în următoarele săptămâni, spuse el, iar eu am nevoie de prieteni la fel de mult ca și tine. Haide, Ruan, nu mereu cer cuiva să-mi acorde puțină prietenie.

— Oamenii sunt atât de complicați, spuse ea.

— Vrei să spui că nu e ușor să mă placi?

— Trebuie… Să-mi acorzi timp.

— Hugh Strathern a avut nevoie să-ți ceară asta?

— Hugh a fost prezent când am avut nevoie de un prieten, şi a fost bun cu mine.

Se crispă când mâna lui îi atinse părul.

— O să-ți spun noapte bună acum şi o să te las în pace. Asta vrei, nu-i aşa?

— Sunt obosită şi… a fost o zi lungă.

— Ar trebui să te simți uşurată că voi fi plecat o săptămână la Londra. Cine ştie, poate îți voi aduce un cadou de acolo… Şi acum, la revedere. Bărbatul se îndepărtă şi Ruan rămase locului în întunericul terasei, până când auzi copitele delicate ale poneilor şi trăsura îndepărtându-se.

Vocea Yseultei o surprinse:

— Am făcut ciocolată caldă! Vino să bei până nu se răceşte.

Ruan zâmbi la gândul că o fată dornică de viață o aştepta să vorbească cu ea. Intră şi o găsi în sufragerie.

— Cu cine vorbeai afară? întrebă ea. Şi de ce nu mi-ai spus că-l cunoşteai pe Eduard? De ce eşti atât de secretoasă?

— N-am crezut că era important, spuse Ruan, sorbind din ceaşca ei. Mâine vom merge să înotăm, apoi vom face un picnic pe plajă.

— Mm, sună bine. Apoi, cu ochi visători: crezi că Eduard mă va aştepta trei ani, până voi creşte? Cred că este singur şi mi-ar plăcea foarte mult să devin stăpâna castelului lui.

— Nu cred că tatăl tău ar fi de acord să iei de soț un bărbat de două ori mai mare ca tine.

— Dar vârsta nu e importantă atunci când doi oameni țin unul la altul. Bărbații mai în vârstă sunt mai buni şi pot învăța o fată despre viață. Cred că dacă aş încerca, l-aş face pe Eduard să mă aştepte…

— Nu vei face nimic de genul ăsta! sări Ruan. Nu pot să-ți permit să flirtezi cu domnul Talgarth. Tatăl tău nu m-ar ierta niciodată pentru asta.

— Eşti atrasă de tata?

— Îl plac foarte mult, spuse ea.

— Dacă îl placi, nu înseamnă că eşti atrasă de el.

— Yseult, nu ştiu de unde îți vin prostiile astea în minte, dar trebuie să încetezi să te mai gândeşti la ele. Totul este pregătit în camera ta, aşa că e timpul să te duci la culcare.

— Oh, te doare atât de mult să vorbeşti despre lucruri romantice din cauză că nu-l poți uita pe bărbatul de care ai fost îndrăgostită?

— Eu… nu voi mai discuta acest subiect, Yseult! S-a terminat. Trebuie

să uit!

— Era foarte frumos?

— Da. Ruan o ridică pe Yseult în picioare. Acum, hai sus cu tine. O să rămân să spăl ceştile şi apoi voi merge şi eu în camera mea.

— Ruan?

— Ce mai e acum, domnişoară curioasă?

— Mă bucur că tata te-a ales pentru a avea grijă de mine în vara asta. Tu eşti diferită de toate profesoarele mele, ba chiar de toţi adulţii care mă înconjoară. Tu şi cu Eduard mă tratați ca pe un adult. Ce spui? îți place de el? îl găseşti interesant? Mi se pare că e ceva incitant la el. Ce crezi că-l face să fie aşa?

— Cred că alura de pirat. E un bărbat care nu se încrede în regulile şi convenţiile pe care le au ceilalţi oameni.

— Cum ai ajuns să-l cunoşti?

— A venit la Avendon să-mi curteze sora. Charme este foarte strălucitoare, dar prea cu capul pe umeri pentru a accepta un om venit din Cornwall care să-i dicteze ce şi cum trebuie să facă. A ales să se logodească cu altcineva, dar sunt sigură că domnul Talgarth n-a fost atât de rănit.

— Oh, eşti prea dură cu el, protestă Yseult.

— Sunt sigură că rezistă, zâmbi Ruan. Poate va fi salvarea lui să întâlnească o femeie care nu e fascinată de farmecul lui de pirat.

— Ah, deci recunoşti că are farmec?

— Ce bărbat nu are, atunci când vrea? Şi acum, domnişoară, în pat cu tine. Ai ochii prea mari pentru faţa ta.

— Din cauză că mi-i deschizi spre dramă şi mister, spuse ea. O îmbrăţişă, cu afecţiune. Te plac foarte mult, Ruan. Eşti ca o domniţă care trebuie salvată.

— De la ce ar trebui să fiu salvată?

— De la a te fi îndrăgostit de omul nepotrivit.

Ruan simţi durere în inimă. Cum să-i spună acestei copile că atâta timp cât ea şi Tarquin s-au iubit, dragostea lor a fost una de poveste. Dar dragostea lor a fost oprită de un destin care a fost deasupra lor. S-au iubit într-un timp greşit. S-au cunoscut prea târziu pentru a-şi cânta iubirea…

Fiecare zi din săptămâna care urmă, fu plină de cântecul păsărelelor, de aerul sărat al mării şi de zgomotul valurilor care te invitau să faci o baie. Ruan şi Yseult se trezeau cu mult înainte ca doamna Lovibond să le pregătească micul dejun.

Marea a fost calmă şi liniştită până sâmbătă, când valurile au devenit tot mai mari din cauza vântului puternic.

— O, strigă Yseult, ieşind din apă, sunt foarte ameninţătoare, dimineaţa asta!

Ruan râse în timp ce mânca o plăcintă cu mere, acoperită cu zahăr brun.

— Mergem să vizităm Mawgan-in-Vale? propuse ea. Am petrecut o săptămână întreagă doar în apă şi aş vrea să văd oraşul de la poalele dealului.

— Da, hai să facem asta, spuse Yseult, încântată. S-ar putea să plouă, dar ne putem lua pelerinele.

Merseră acasă, unde Ruan făcu sandvişuri, umplu o sticlă cu cafea şi, după ce adăugă câteva prăjituri, porni împreună cu Yseult la drum.

Localitatea era micuţă şi pitorească, casele mici şi colorate dându-i un aer primitor. Străzile erau înguste şi încadrate de straturi de panseluţe, ale căror petale semănau cu aripile unor fluturaşi.

Ziua trecu frumos pentru ambele fete. Se plimbară încântate pe străzile localităţii şi, după ce făcură un popas pentru a-şi mânca sandvişurile, merseră la poştă, să cumpere vederi.

— Eu o să trimit două în Franţa şi una tatei, spuse Yseult. Tu cui o să trimiţi?

Ruan studie vederile colorate şi se gândi la Ann Destry, dar era posibil ca ea să nu se mai afle la Avendon. Dacă Tarquin ieşise din spital, ea şi cu Buckley părăsiseră deva Avendonul, cu el. Aveau planuri pentru o nouă piesă. Tarquin avea o vilă la Roma…

— Le-am cumpărat ca să le păstrez, spuse ea. Mawgan-in-Vale este un loc atât de frumos. Vreau să mi-l amintesc.

După ce se mai plimbară puţin prin împrejurimi, observară că cerul se întunecase. Dar nu apucară să iasă din localitate, şi o ploaie grea se porni şi le udă din cap până-n picioare, lipindu-le hainele de corp.

— Uite, acolo! strigă Yseult, zărind o moară părăsită, care se găsea în apropiere.

Merseră şi se adăpostiră în ea şi priviră cum ploaia, ca o cascadă, cădea din cer parcă fără oprire. Din când în când, fulgere se zăreau în depărtare, ameninţând că ploaia va dura parcă o veşnicie.

Dar se opri în cele din urmă şi fetele porniră spre casă, ude, dar abia aşteptând să se adăpostească şi să bea un ceai cald, în haine uscate.

Cerul era limpede acum, norii se răspândiseră şi peste tot parcă se aşternuse o strălucire de argint. Ajunse pe culmea dealului, priviră cabana atât de dragă Yseultei şi aproape nu le veni să creadă: se dărâmase. Furtuna fusese prea puternică pentru ea şi o distrusese, transformând-o într-un maldăr de lemne şi cioburi.

Yseult scoasei un ţipăt şi vru să alerge spre ea, dar Ruan o prinse de

mână şi o opri.

— Nu mai avem ce face. În plus, uite, e cineva acolo. Şi vine spre noi.

— E… Medevil, spuse Yseult şi-i făcu semn cu mâna servitorului lui Eduard Talgarth.

— Stăpânul m-a trimis să vă iau la ceai, spuse el, dar se pare că veți rămâne şi peste noapte la castel. Poate chiar mai mult. Ploaia v-a distrus adăpostul. Şi plus de asta, a mai fost şi o avalanşă de pietre.

— Oh, dar oamenii din vale sunt bine? întrebă Ruan.

— Desigur, avalanşa n-a fost atât de puternică şi cea mai mare parte a ei s-a oprit aici. A fost bine că n-ați fost înăuntru. Şi acum, vă voi duce la stăpânul meu.

— Dar lucrurile noastre sunt în cabană. Trebuie să le luăm.

— Domnul Jem se va ocupa de asta, spuse bărbatul. Dar acum tremurați, şi stăpânul va fi furios pe mine dacă nu vă duc imediat la castel. Haideți, acum. Ne aşteaptă trăsura.

— Da, hai să mergem la castel, spuse Yseult, luând-o de mână pe Ruan. Eduard va afla ce s-a întâmplat şi va şti ce să facă. Va avea el grijă de noi.

Bărbatul le conduse la trăsură şi, după ce le ajută să se aşeze confortabil, porniră.

— Oh, Ruan, gândeşte-te ce emoționant! Vom fi oaspeți la castel! spuse Yseult, care îşi mai revenise din şocul inițial.

Ruan exact la asta se gândea. Ce nu-i plăcea, era că trebuia să-l suporte şi pe proprietarul castelului. Bineînțeles, ar fi putut găsi cazare în localitate, dar asta ar fi însemnat s-o dezamăgească pe Yseult şi nu voia să facă una ca asta, mai ales după şocul pe care-l avusese când îşi văzuse cabana distrusă.

— O să faci imediat cum ajungem o baie fierbinte, bine? îi spuse ea Yseultei. Nu vreau să răceşti.

— O să fiu bine, spuse ea, scuturată de câteva strănuturi.

Medevil se întoarse spre ele.

— Amândouă aveți nevoie de o baie fierbinte şi de un ceai cu scorțişoară şi lămâie. Goni poneii. În curând vom ajunge la castel şi veți avea parte de toate astea.

Capitolul 8

Castelul era situat pe câteva stânci, amenințător sub cerul de seară, cu turnuri înalte şi ziduri înnegrite de vreme. Era parcă răsărit din mare şi din

legende demult apuse.

Ruan rămase fascinată în fața unui edificiu atât de impunător, dar se crispa imediat cum îl zări pe Eduard Talgarth îndreptându-se impetuos către trăsura lor.

— Ai fost foarte inspirat că mi-ai adus tu însuți oaspeții, spuse el, privind către fete. Doamne Sfinte! exclamă el, când le zări mai bine pe acestea. Parcă ați fi o pereche de pisici ude! Oare Medevil v-a trecut printr-o piscină înainte de a vă aduce aici?

— Ne-a prins o furtună şi cabana noastră a fost distrusă. Medevil a spus că putem sta cu tine aici, zise Yseult, aproape pe nerăsuflate.

— Voi erați în cabană? întrebă el, privind-o repede pe Ruan.

— Am fost toată ziua prin Mawgan-in-Vale. Ne-am adăpostit într-o moară părăsită când a început furtuna. Când am ajuns acasă, am descoperit că fusese distrusă cabana şi Medevil, care tocmai venise să ne ia la ceai la castel, ne-a adus aici. Sper că… nu te superi?

— Să mă supăr? Păru înfuriat câteva secunde. Drept cine mă iei, domnişoară Perry? Un sălbatic? Un om cu inimă de piatră? Mă bucur foarte mult că am un acoperiş solid pe care vi-l pot oferi şi vouă.

— Mulțumim, spuse ea, politicos.

— Cu plăcere. O privi pe Yseult şi zâmbi. O să treceți peste asta, zise el. Haideți acum, ieşiți din trăsură. În castel arde un foc minunat şi Medevil vă va pregăti nişte băuturi cu rom, în timp ce Jancey va pregăti băile şi camerele pentru voi. Vă vom usca şi încălzi imediat.

Bărbatul o ridică pe Yseult din trăsură şi, când o lăsă jos, aceasta fugi imediat în castel prin uşa pe care el o lăsase deschisă. Eduard îi întinse o mână şi Ruanei, dar aceasta o ignoră. Însă când sări din trăsură, din cauză că pământul era încă ud, alunecă şi ar fi căzut dacă Eduard n-ar fi prins-o.

Acesta începu să râdă încet.

— Se pare că ai un obicei din a ateriza în locuri pe care ai dori să le eviți. Acum, cere-mi să te eliberez.

— Vrei să spui să te implor? Când vorbi, îşi simți inima bătând ca cea a unei păsări prinse într-o capcană.

— Da, vreau să te aud cum ceri puțină milă de la un bărbat de piatră.

— Domnule Talgarth, sunt îngrijorată în privința Yseultei şi vreau să mă asigur că ajunge în pat repede. Nu e atât de puternică şi a avut o răceală grea înainte de a veni aici în vara aceasta.

— Bine, o să fac un târg cu tine. Dacă îmi spui Eduard, îți voi da drumul.

— Te porți ca un adolescent!

— Nu mai mult decât tine, Ruan. Mă tratezi ca pe un bărbat periculos, când de fapt sunt doar unul cu inimă bună.

— Normal, spui tu?

— Da, zic eu. Nu trebuie să te laşi indusă în eroare de figura mea de pirat. Sunt, înainte de toate, un om obişnuit, pe care probabil îl placi în secret.

— Te asigur că nu e deloc aşa!

— Draga mea, ce repede negi şi cât de uşor spui că nu mă placi. Oare să te fac să mă placi?

— Îţi pierzi timpul!

— Vocea ta are un tremur nervos, iar ochii mari îmi trimit un alt mesaj decât cel pe care vrei să-l laşi să se vadă. Oare ai jurat că nu te vei mai îndrăgosti niciodată doar fiindcă ţi-ai fript aripile din prima încercare? Să ştii că asta ni se întâmplă tuturor, la un moment dat.

— La fel cum ţi s-a întâmplat şi ţie, cu Charme?

— Ah, sora ta frumoasă, spuse el, ţinând-o în continuare în braţe. Ar fi fost o doamnă perfectă la castel, nu-i aşa? Toate camerele vechi ar fi primit decorurile dorite de ea şi în puţin timp, aici ar fi devenit un loc de spectacol. Toate vechiturile moştenite de la bunica ar fi fost scoase de acolo şi toată lumea m-ar fi plăcut pentru alegerea făcută. Ce păcat că o astfel de poveste romantică n-a putut fi dusă până la capăt! M-ai fi plăcut dacă ţi-aş fi devenit cumnat, Ruan?

— Din moment ce am părăsit casa lui St. Cyr, n-ar mai fi contat pentru mine.

Braţele lui erau strânse în jurul ei, şi n-aveau de gând s-o elibereze.

— Deci, n-ai de gând să te mai întorci la ei?

— Niciodată.

— Şi unde te vei duce, când vara se va sfârşi?

— La Londra.

Ochii lui o priviră cu atenţie.

— Hugh Strathern locuieşte acolo.

— Aşa e, domnule Talgarth.

— În cazul ăsta, mai bine te-aş lăsa să te duci la copilul lui, ca să nu faci un atac de nervi în braţele mele. Dar mai e ceva.

— Ştiam că trebuie să mai fie ceva.

— Te rog să te simţi ca acasă în castelul meu. Sunt sigur că ai imaginaţia şi inteligenţa de a-l aprecia aşa cum se cuvine. Te rog să te simţi liberă să-l explorezi şi nu lăsa ca distrugerea cabanei să te întristeze.

În timp ce vorbi, o eliberă şi ea merse alături de el, înăuntru.

Holul era mare şi impunător şi flăcările din şemineul care domina

salonul trimiteau culori calde pe toți pereții. Pe jos era un covor mare, înflorat, iar mobila tapițată, veche, dădea un aer princiar încăperii. Yseult era cuibărită într-un fotoliu şi zâmbi celor doi când se apropiară de ea.

— Mă simt de parcă aş fi o domniță salvată în castelul lui Lancelot, spuse ea.

Bărbatul râse şi zise:

— Tocmai i-am spus Ruanei că puteți rămâne la castel cât de mult doriți. Grădinile, încăperile şi plaja sunt ale voastre pentru a le explora cât doriți. Dar vă sfătuiesc să nu vă aventurați în apă când marea e agitată. Stâncile din St. Avrell sunt foarte periculoase.

O privi pe Ruan.

— Te rog să te aşezi. Medevil vă va aduce imediat băuturile promise, iar eu mă duc să vorbesc cu menajera mea.

— Nu-i aşa că aici totul e fascinant? întrebă Yseult, când Eduard părăsi camera. Uite, vezi pictura aceea? I-a fost lăsată de bunica lui. Şi vasul acela? E o machetă pe care Eduard a construit-o cu mâna lui, bucățică cu bucățică. Anul trecut, când am venit aici cu tata, nu mi-am închipuit niciodată că voi şi locui aici vreodată.

— Vom rămâne aici doar până la refacerea cabanei, o avertiză Ruan.

— Da, dar asta va însemna o săptămână sau două, spuse tânăra, cu ochi sclipitori. Ți-a spus Ruan, aşa cum ar trebui. De ce nu-l placi? E atât de bun cu noi! Te prefaci că nu-l placi? Oamenii mari fac deseori asta.

— Sunt oameni pe care simți că-i cunoşti după o oră, iar alții pentru care îți trebuie mult timp ca să te decizi dacă îi placi sau nu. Eduard Talgarth se purta foarte cinic la Avendon şi părea o copie fidelă a oamenilor superficiali cu care sora mea vitregă obişnuia să iasă. Aici însă, e diferit, dar nu mă pot decide care este adevăratul Eduard Talgarth.

— Ei bine, eu cred că în Cornwall se simte mai în largul lui decât în oricare altă parte, spuse ea.

Ruan privi îngândurată focul şi încercă să nu se mai gândească la bărbat. Medevil sosi cu băuturile. Aducea pe o tavă două cești în care, după miros, se simțea rom, lămâie şi condimente.

— Nu strâmba din nas, domnişoară Yseult, spuse el repede. Băutura asta va alunga răceala. E ca o poțiune magică. Să nu lăsați nicio picătură în cană.

După ce fetele băură romul, sosi şi Eduard, care le duse pe cele două în camerele lor. În scurt timp, făcură baie şi erau îmbrăcate în cămăşi de noapte călduroase.

— Oh, Ruan, lasă-mă să dorm cu tine, o rugă Yseult. Camera mea arată cam înfricoşător. Nu cred că e bine să dorm singură acolo, în prima mea

noapte la castel.

— Atunci, sari în pat, spuse Ruan, chicotind de teama ei.

Yseult se urcă în pat şi chiar în acel moment, Jancey intră în cameră aducând mâncare pe o tavă.

— Nu-ți place camera ta? întrebă ea, privind-o pe Yseult.

— E cam mare şi nu pot să nu mă gândesc la fantoma din castel.

— Fantomele nu-ți vor face rău, fata mea. Ele sunt plăsmuite din superstiții şi umbre. Oamenii sunt cei care provoacă necazurile astea.

— Îmi cer scuze dacă venirea noastră ți-a dat mai mult de lucru, spuse Ruan. O să fac eu curățenie în camerele noastre şi o să te ajut şi la bucătărie, dacă mă laşi.

— Nu e nevoie de tine la bucătărie, spuse femeia. Nu pari mai mare ca Yseult în cămaşa asta de noapte. Şi n-a fost vina ta că v-a fost distrusă cabana. Ne vom descurca noi cu toate. Acum, mâncați-vă cina până nu se răceşte.

Menajera ieşi şi cele două începură să mănânce cu poftă.

— Ştii, nu prea îmi place femeia asta. E cam dură şi camera mea e mare şi…

— Parcă spuneai că îți place la nebunie castelul. Dacă nu vrei să mai rămânem aici, putem închiria ceva în oraş…

— Oh, nu, o să mă obişnuiesc, promit. Dar trebuie să recunoşti că Jancey nu e deloc prietenoasă. Cred că Eduard o ține aici doar pentru că e o bucătăreasă bună.

— Probabil ai dreptate, fu de acord Ruan.

— Hm, crezi că Eduard va veni să ne spună noapte bună?

— Sper că nu!

— Oh! Yseult o privi pe Ruan şi izbucni în râs. Te intimidează!

— Mă intimidează orice bărbat care ar putea intra şi m-ar vedea în cămaşă de noapte. N-ar îndrăzni… dar nu mai spuse nimic. Ştia prea bine că Eduard Talgarth ar îndrăzni să facă asta şi poate chiar mai mult.

Ruan deveni foarte atentă la fiecare zgomot de pe hol; de aceea, când Jancey intră să le ia tava şi farfuriile, fu bucuroasă să afle că Eduard le transmisese prin ea o noapte bună şi că Yseult avea să primească în ziua următoare mesajele de la tatăl său, iar domnişoara Perry o veste importantă.

— Mă întreb ce ar putea să-ți spună mâine dimineață? spuse Yseult după ce ieşi menajera.

— Vom vedea. Şi eu sunt la fel de curioasă. Să închid lumina?

— Dacă trebuie…

— Oh, închide ochii şi vei vedea că o să adormi imediat.

Întunericul se lăsă în cameră şi totul păru mai misterios.

Castelul acela era vechi de peste două sute de ani era construit pentru o familie mare, dar iată că în el nu erau decât un bărbat singur, câțiva servitori credincioşi şi un cal, al stăpânului. Eduard Talgarth o avertizase pe Ruan cândva că, dacă avea să vină vreodată în casa lui, avea s-o lase să afle ce fel de om este el, cu adevărat. Şi aşa se şi întâmplase: Ruan aflase despre el că este un bărbat singur, sarcastic şi destul de trist ca să se căsătorească cu oricine doar pentru a avea companie. Poate că în călătoriile lui prin toată lumea nu găsise pe nimeni pe care să poată iubi cu adevărat.

Se trezi în dimineața următoare cu poftă de viață şi complet revigorată după ziua care trecuse. Razele soarelui pătrundeau delicat înăuntru şi, deşi era devreme, Ruan simți nevoia să se trezească de-a binelea şi să plece să exploreze împrejurimile.

Încercă să facă zgomot cât mai puțin, în timp ce se îmbrăcă şi se spălă. Nu voia s-o trezească pe Yseult, care cu siguranță avea să mai doarmă o oră sau două. Îi va prinde bine un somn prelungit, după tot ce îndurase ziua trecută.

Coborî uşor scara care ducea în salon. În şemineu focul nu mai ardea, dar asta nu însemna nici pe departe că încăperea nu avea un aer la fel de încântător ca seara trecută. Acum, mobila veche şi bine păstrată se vedea mult mai bine. Totul era lucrat cu măiestrie şi delicatețe şi preț de câteva clipe, Ruan privi macheta vasului pe care i-o arătase Yseult seara trecută şi despre care-i spusese că fusese confecționată de Eduard însuşi. Ieşi apoi în curtea castelului şi observă o poartă şi un gard înalt, chiar lângă edificiu. Intră în spatele gardului şi observă cu încântare o grădină bine îngrijită, unde parfumul trandafirilor aproape te sufoca. Se găseau acolo flori de toate culorile şi undeva, într-un loc mai retras, exista o băncuță. Oare Eduard obişnuia să vină aici? Oare exista romantism în acest bărbat, care părea dur şi neînduplecat? Probabil. Era totuşi un om care lucrase cu mâinile lui acel vapor delicat, lucru care însemna că putea culege flori şi se putea ocupa şi de lucruri romantice. Ruan urmă o alee care traversa grădina şi observă că ducea la plaja din spatele castelului.

Marea era foarte agitată în acea dimineață. Ruan privi imensitatea de apă şi pentru câteva momente avu impresia că vede o focă înotând printre stânci. Dar nu, nu era o focă, era chiar Eduard, cel care le avertizase cu o seară înainte, pe ea şi pe Yseult, să nu se aventureze în apa agitată. Dar se pare că el nu ținea cont de acest avertisment. Bineînțeles, era un bărbat călit şi experimentat. Ruan îl privi cum iese la suprafață, după care intră din nou în apă. Oh, dacă n-avea să mai iasă niciodată? Dacă era prins de un curent şi se

lovea de stânci? Dacă n-avea să mai apară niciodată?

Minutele treceau cu greu şi Ruan privea cu încordare locul în care se scufundase Eduard.

Dar o voce se auzi în spatele ei. Era chiar el, care ieşise prin altă parte din apă. Fredona o melodie şi se îndrepta spre ea, cu un prosop în mână, îmbrăcat deja în pantaloni şi tricou.

— Bună. Eşti matinală.

— Şi tu, spuse ea.

— Sunt obişnuit să înot dimineața devreme. Deseori înotam prin locurile pe unde mergeam. Iar astăzi, trebuie să recunosc, apa este minunată!

Se aplecă spre ea şi, înainte ca Ruan să-şi dea seama ce face, îi luă o petală din păr.

— Trandafir, spuse el. Să înțeleg că mi-ai vizitat grădina?

— Sper că… nu te-a deranjat.

— Să mă deranjeze? Mi se pare că mă crezi un ciudat, Ruan. Oare ai rămas plăcut surprinsă când ai văzut ce grădină frumoasă are căpcăunul? O privi curios. Poate nu crezi, dar îmi plac foarte mult lucrurile astea. Îmi place să plantez flori, să prelucrez metal, să sculptez. Urma să devin sculptor, dar pe calea asta aş fi făcut mult mai greu rost de bani. O privi cu atenție. Oare te şochează o astfel de afirmație?

— Nu în împrejurările date, îl încredință ea. Am auzit că acest castel a căzut pe mâna străinilor şi că ai binevoit să-l recuperezi de la ei.

— Ei bine, fiecare avem câte ceva de făcut în viață. Fiecare avem propriul drum pe care trebuie să-l urmăm, fie că vrem sau nu. Uneori, avem impresia că am găsit tot ce am căutat de o viață, dar dintr-o dată apare o furtună care tulbură şi strică vraja.

Inima Ruanei începu să bată repede.

— Seara trecută ai trimis vorbă prin menajeră că ai ceva important să-mi spui. E despre Tarquin, nu-i aşa?

— Da. A mers să-l vadă pe Hugh Strathern pentru o consultație finală şi acesta l-a întrebat dacă se pregăteşte să facă un film. Powers i-a spus însă că are de gând să meargă în America, pentru a-şi vedea soția.

Urmă o tăcere intensă, profundă, întreruptă doar de zgomotul ritmic al valurilor. Totul se sfârşise între Ruan şi Tarquin. El fusese pentru ea ca o petrecere la care Ruan niciodată nu visase să participe. Cu toate astea, o făcuse, dar visul se terminase acum. O străbătu un fior şi simți cum Eduard o prinde de braț.

— Vino să luăm împreună micul dejun. O să-l pregătesc chiar eu, sus în turn. O să vezi că va fi delicios.

Merseră unul lângă altul spre castel, Ruan crispată şi intimidată de prezenţa acestui bărbat masiv lângă ea, iar el doar amuzat.

— Ruan, spuse el la un moment dat, ştiu că nu mă placi, dar am de gând să-ţi cer o favoare.

Tânăra îl privi cu atenţie. Şi cu teamă. Intrau acum în grădina parfumată.

— Oh, oare la ce fel de favoare te gândeşti? întrebă el, amuzat. Din privirea ta, pot spune că eşti de părere că ar fi ceva prea îndrăzneţ pentru a fi transpus în cuvinte. Ce crezi că e? Un sărut, sau o cerere în căsătorie?

— Bineînţeles că nu!

— Atunci, de ce mă priveşti atât de ciudat? Mă poţi plesni dacă îţi cer un sărut, iar dacă îţi propun să te căsătoreşti cu mine, poţi spune oricând că nu doreşti asta.

— Te rog să încetezi cu tachinările. Ai să-mi spui despre ce favoare e vorba?

— Tachinări? întrebă el. De ce nu crezi că te-aş putea săruta, Ruan Perry? Alţi bărbaţi au vrut s-o facă.

— Fără îndoială că îţi place să spui prostii, domnule Talgarth. Cu siguranţă, trebuie să fii curios. Te simţi îndatorat să ştii de ce lui Tarquin i-a plăcut compania mea şi de ce Hugh vrea să mă revadă. Ei bine, o să te asigur că n-am fost sărutată niciodată de tatăl Yseultei.

— Dar lucrurile stau diferit în privinţa actorului, nu-i aşa?

— Nu… vreau să vorbesc despre asta, spuse ea, atingând fără băgare de seamă o tulpină de trandafir. Imediat, un ac o înţepă şi Eduard, fără să stea pe gânduri, îi luă degetul şi-i supse sângele.

Ruan îl privi fascinată. Ştia că, dacă vreodată avea să fie în apropierea lui când avea s-o muşte un şarpe, ar face la fel.

— Trandafirii sunt foarte periculoşi, zise el. Chiar şi eu m-am înţepat cu câteva seri în urmă. Vezi, atingerea buzelor mele nu e chiar de nesuportat, nu-i aşa?

— Mulţumesc, spuse ea, îmbujorată. Îşi retrase mâna dintr-a lui. Acum nu te mai pot refuza în privinţa acelei favoruri, nu-i aşa?

— Chiar dacă ar fi o cerere în căsătorie?

Privirea ei şocată îl făcu să râdă.

— Nu te îngrijora, draga mea. N-aş vrea niciodată o fată îndrăgostită de un alt bărbat. N-ar avea sens să îmi bat capul cu aşa ceva.

O conduse spre intrarea în castel. Pe scări, Ruan se sperie de ceva care fugi pe lângă picioarele ei.

— E doar Tinker, spuse el, motanul pe care l-am avut pe vas şi care a ajuns aici, cu mine, la fel cum a ajuns şi Medevil. Hai în atelierul meu. Am

acolo o bucătărie improvizată. O să pregătesc micul dejun pentru amândoi.

Intrară în cameră şi Ruan fu absorbită de decorul plin de băncuțe, ustensile şi sculpturi. Privirea îi căzu repede pe cea mai reprezentativă dintre ele, un cap de om, o sculptură care-l înfățişa chiar pe Eduard.

— Priveşte-l. E făcut de mine, o încurajă el. Ouă cu şuncă şi pâine prăjită? întrebă.

Fata încuviință din cap şi privi obiectul lucrat cu măiestrie. Se vedea că talentul lui era nemărginit.

— Eşti foarte iscusit. E foarte reuşit, spuse ea.

— Am nevoie de un model mai frumos… îți place pescăruşul?

— Oh, da, spuse ea, privind sculptura din lemn. Îți plac lucrurile sălbatice, nu-i aşa?

— Pari surprinsă. Sunt mai atras de sălbăticie decât de blândețe. Bănuiam că ți-ai dat seama de asta.

— Nu e uşor să-mi dau seama de preferințele tale. Nici până acum nu ştiu despre ce favoare ai pomenit.

— Serios? întrebă el. Hm, bănuiesc că altcineva în locul tău ar fi ghicit imediat. Aş vrea să-mi pozezi.

Fata îl privi cu neîncredere. Eduard însă n-o luă în seamă. Transfera ouăle prăjite pe o farfurie, şi pregătea acum şunca, în timp ce pâinea se prăjea şi cafeaua fierbea în ibric, umplând camera cu o aromă îmbătătoare.

— Dar eu nu sunt frumoasă. De ce ai vrea să-ți pozez?

— Pentru că eşti interesantă. Nu eşti ca un diamant, ca o şampanie la gheață, ca o orhidee argintie.

— Charme?

— Da, ea e toate lucrurile astea.

— Bietul de tine. N-ai reuşit s-o aduci la castel, nici să-ți pozeze şi nici să-ți devină soție. Ruan râse. Şi eu ce aş fi? Un substitut?

— Tu eşti reprezentanta violetelor sălbatice, a unui izvor care curge, a unui pin aromat. Vreau să te sculptez reprezentând o domniță ce îşi caută prințul.

— Nu! spuse ea. Refuz!

— Te porți copilăreşte.

— Şi tu eşti crud!

— Ah, acum sunt crud, Ruan?

— Da. Vrei să surprinzi durerea şi tristețea pe care le simt eu.

— Recunosc că ai ceva în tine care mă intrigă, dar nu e ceva trecător, ca adolescența, ci e ceva cu care te-ai născut. Mai ai multe de învățat despre bărbați. Şi mai ai şi mai multe de învățat despre mine, spuse el.

Şunca începu să sfârâie în tigaie şi bărbatul se întoarse s-o scoată.

Ah, deci acest bărbat cu suflet de piatră voia să facă o sculptură care să i se potrivească lui, gândi Ruan. Bine, atunci, îi va face pe plac.

— Când vrei să încep să-ți pozez?

— Mâine, dacă eşti sigură că vrei s-o faci, spuse el, pregătind farfuriile şi turnând cafeaua în căni. Să ştii că nu intenționez să încep nimic dacă nu pot termina.

— În felul ăsta, o să-ți răsplătesc ospitalitatea cu care ne-ai primit aici pe mine şi pe Yseult, spuse Ruan. O să închei astfel un târg bun, aşa cum îți place ție să faci.

— Crezi că încerc să închei târguri pentru orice?

— Şi nu-i aşa, domnule Talgarth? Cred că eşti în stare chiar să-ți şi cumperi o soție.

— Ştiu că aş putea, dacă aş alege varianta asta. În călătoriile mele, am văzut femei care puteau fi cumpărate cu perle sau chiar cu păsări de curte. Cum ți se pare una ca asta?

— Dacă ar trebui să fiu cumpărată, aş prefera să fiu cumpărată cu o perlă, spuse ea, ştiind că bărbatul o tachinează. Şi oricum, aici suntem în Anglia, nu în vreun ținut barbar.

— Şi nu crezi că se întâmplă şi în lumea noastră civilizată astfel de lucruri?

— Eu tind să cred în dragoste, domnule Talgarth. Nu-mi pot imagina că fericirea ar putea dura fără dragoste.

— Asta te-a făcut fericită?

— O vreme, da, am fost foarte fericită.

— Ți s-a părut că eşti în Rai?

— Dacă vrei să spui şi aşa…

— Poate că într-o zi, Ruan, ochii ți se vor deschide spre un lucru mai real.

— A fost real, spuse ea, cu îndârjire.

— Un vis ni se pare real, dar când ne trezim, realitatea înseamnă altceva. Iar în cele din urmă e mult mai uşor să ne bucurăm de realitate, decât de un vis.

— Oh, n-ai înțelege!

— Oare? întrebă el. Mă întreb de ce crezi una ca asta. Mai vrei cafea?

— Da, te rog.

— Îmi face plăcere că îți place cafeaua mea.

— Sunt foarte însetată, asta e tot!

— Oh, ai nevoie de o bătaie, pentru obrăznicie. Ochii îi străluciră când îi

dădu ceaşca. Într-una din zilele astea…

— Va trebui mai întâi să mă prinzi, domnule Talgarth.

— Asta şi intenționez să fac. Şi atunci, vei fi bătută sau sărutată.

Inima Ruanei vibră la auzul acestor vorbe, dar când îl privi, nu putu citi nimic pe fața lui. O făcea însă să simtă fiori pe şira spinării, fiindcă ştia că este un bărbat care se ține de cuvânt!

Capitolul 9

Zgomotul valurilor şi țipetele pescăruşilor păreau să fie o parte reprezentativă a acestui loc. De câte ori cobora pe plajă, Ruan se gândea la ce-i spusese Tarquin despre copilăria lui, la clipele în care, ca băiat, alerga după scoici şi înota în apele învolburate, privind acest castel şi gândindu-se că era stăpânit de fantome.

Era ciudat. I se părea că peste tot unde ar merge, imaginea lui o va urmări.

— Crezi că mie îmi e uşor, draga mea nimfă? păreau să şoptească valurile. Crezi că mi-e uşor să-mi iau rămas-bun de la tine?

Dar el nu simțise nicio durere când îşi luase rămas-bun de la ea. Iar acum, îi despărțea un ocean.

Ruan nu era doar un oaspete la acel castel. Acum era şi un model pentru Eduard, şi-i părea bine că bărbatul o lăsase şi pe Yseult să ia parte la şedințe.

Fusese o problemă îmbrăcămintea pe care trebuia s-o poarte. Eduard considerase că hainele salvate de Medevil din cabana doctorului erau prea moderne, aşa că-l pusese pe acesta să aducă un cufăr din podul castelului, iar când capacul fu ridicat, ambele fete scoaseră exclamații de emoție. Era plin de lucruri din mătasea cea mai fină.

— Este un cufăr pe care trebuia să-l duc unui căpitan stabilit pe o insulă. Acesta voia să se căsătorească cu o tânără, dar când să-l debarce, mi s-a spus că nu mai e nevoie, fiindcă mireasa lui dispăruse cu un alt bărbat. Vezi dacă ți se potrivește ceva, Ruan.

Tânăra îngenunche lângă cufărul în care Yseult scotocea deja cu exuberanța unui copil.

— Nu-i aşa că e minunat? întrebă Yseult, când scoase un batic verde.

— Nu aşa se poartă, zise Eduard, care i-l aranjă pe umeri. Uite, acum arăți ca o dansatoare.

Yseult zâmbi şi dansă prin cameră, veselă.

— N-ai vrea să-ți pozez şi eu? întrebă ea, privindu-se în oglindă.

— N-ai sta liniştită nici măcar o secundă. Aş face un corp cu mai multe mâini şi picioare, în felul ăsta. O să aşteptăm până o să mai creşti şi o să devii mai responsabilă.

— Ca Ruan? întrebă ea privind-o cu ciudă pe însoțitoarea ei, care acum se uita cu atenție la o bucată de mătase verde, cu nuanțe de roz.

— Cred că aş putea face din asta un fel de rochie grecească, fu ea de părere şi-l privi pe Eduard.

— Da, poți purta asta, zise el, după care plecă să-l cheme pe Medevil, cerându-i să aducă o sticlă cu vin în atelier. N-am deseori oaspeți, şi ar trebui să sărbătorim ocazia asta.

Medevil zâmbi, părându-i bine că oaspeții îl distrau pe stăpân.

Probabil că în acel castel era multă liniște de obicei, gândi Ruan. Era îndepărtat de celelalte case şi Eduard spusese că pierduse de mult legătura cu oamenii din sat. Plecase pe mare la nouăsprezece ani şi mult timp castelul nu fusese locuit de nimeni, nici chiar de străinul care-l cumpărase. Dintr-o dată, Eduard se întorsese acasă, ca să cumpere casa părintească şi să reîntregească averea de familie.

Curând, Medevil se întoarse cu sticla de vin şi cu pahare şi Eduard turnă băutura.

— Nu strâmba din nas, îi spuse el Yseultei. Vinul acesta e păstrat de bunicul meu pentru mine. E unul dintre cele mai vechi şi mai apreciate în Anglia. Bunicii mei obişnuiau să dea banchete mari în acele vremuri, să primească cel puțin o sută de persoane în salon. Se dansa, se mâncau delicatese şi se beau vinuri alese, ca acesta.

— Cred că era minunat, cu toate candelabrele aprinse şi cu muzica aceea veche… Oh, oare n-ai putea face asta din nou?

Întrebă Yseult, visătoare. Pot ține eu toastul? întrebă ea. Mă laşi?

— Desigur. Rareori am parte de companie, şi două fete atât de frumoase pot primi de la un bărbat posac ca mine orice doresc.

— Dar nu eşti deloc posac, spuse Yseult. Ba chiar semeni cu un Eduard de odinioară.

— Eşti foarte drăguță că spui asta. Acum, haide, ține un toast.

— Vinul a fost să fie, altfel n-ar exista struguri din care să se facă vin. Dragostea a fost să fie, altfel n-ar fi existat femeia, lată!

Bărbatul o privi pe tânără şi ridică paharul zâmbind în cinstea ei, după care-l ridică mai uşor, spre Ruan. Tânăra încercă să-i evite ochii, de aceea, după ce bău o gură de vin, se întoarse să studieze colecția de obiecte pe care o adusese din călătoriile lui şi pe care o avea expusă pe una din mesele din

atelier: bucăți de jad de culori neobișnuite, o pagodă micuță, sculptată în fildeș, un idol cu ochi din rubine și amulete pe care erau înscrise litere micuțe.

Ea își privi atunci inelul și-și dădu seama că în loc de fericire, acesta îi adusese doar ghinion. Oare cum putea un lucru atât de frumos să fie atât de lipsit de noroc…?

— Îmi admiri jadul? întrebă Eduard, venind lângă ea.

— Da, are atâtea nuanțe! spuse ea.

— Așa e. Hai să-ți arăt ceva. Uite, scoase el dintr-un sertar, agrafa asta de jad este veche de sute de ani. Era purtată de dansatoarele care trăiau în templu și doar cele mai iscusite aveau acces la așa ceva. Probabil a fost a unei fete frumoase, care a primit-o pentru măiestria dansului și pentru frumusețea ei de la unul dintre prinți.

Ruan îl privi cu atenție.

— Spune-mi, în vremurile astea, îți dorești ca femeile să mai fie așa?

— Cum? Supuse bărbatului? Ar fi plăcut să ai o sclavă iubitoare, dar eu prefer o fată spirituală, care să se poată bucura de lucrurile mici ale vieții și chiar și de o discuție mai aprinsă. Una care să mă facă să simt iadul, dar să mă și încred în promisiuni îngerești.

Puse apoi agrafa la loc și scoase din același sertar o pereche de centuri din zale, pe care era inscripționat câte un mic Budha.

— Poftim, spuse el Ruanei, dându-i una. Păstrează asta ca pe o amintire de la mine. Apoi merse spre Yseult și-i prinse ușor centura de talie.

— Oh, exclamă tânăra când o văzu. Sări în brațele lui și-l sărută pe obraz. Eduard, ești bărbatul meu preferat! spuse ea. E minunată! Te rog, promite-mi că mă vei aștepta până voi crește! Altfel… voi merge să mă călugăresc!

Bărbatul râse.

— Când vei crește, Yseult, o să-ți amintesc ce ai spus acum. Atunci, vei avea tot ce-ți dorești, crede-mă.

— Oare visele devin realitate? îl întrebă ea.

— Depinde de visele pe care le ai, spuse el, pe ton amuzat. Acum, haideți, e timpul ca tu și Ruan să mergeți la culcare.

— Deja? protestă ea.

— E trecut de ora zece și ești somnoroasă. O privi apoi pe Ruan. Dormiți bine în casa mea? Nu trebuie să vă simțiți înfricoșate de fantoma noastră. După legendă, se spune că bântuie doar un Talgarth, iar eu ocup toate camerele unde ar putea apărea. E un suflet exilat, cam ca mine.

— Dar Cornwall e casa ta…

— Cornwall este locul în care m-am născut, dar niciun loc nu e acasă, dacă inima ta nu e acolo. Acum, o să vă urez amândurora noapte bună. Dacă vreți niște lapte cald, o să-l trimit pe Medevil să vă aducă.

Yseult strâmbă din nas.

— Laptele cald îmi aduce aminte de şcoală, spuse ea.

— Mulțumesc pentru suvenir, spuse Ruan, în timp ce el îşi aprindea o țigară.

— Cu plăcere. Se spune că aduce noroc unei case, dacă dai din obiectele de acolo unui străin – te mai simți ca o străină?

Ruan nu ştiu ce să-i spună. Simți dintr-o dată că, primind cadoul de la el, se obliga să-l placă. Iar ea nu putea face asta…

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, apropiindu-se îngrijorat de ea. Te-am supărat cu ceva? Cu siguranță că nu, Ruan. Eşti imună în privința a ceea ce pot spune sau face, nu-i aşa? Eu sunt doar un bărbat din Cornwall care îți poate citi gândurile.

Chiar acum, ştiu la ce anume te gândeşti.

— N-ai cum să ştii!

— Dar ştiu, Ruan. Te gândeşti la Avendon şi la umilința pe care ai îndurat-o acolo. Mereu ai primit un loc în spate, departe de cineva care să te poată vedea. Apoi ai avut şi tu parte de o poveste care s-a încheiat dramatic, dar acum te simți confuză şi revoltată. Consideri că acum e timpul tău, că nu trebuie să te mai simți respinsă, că e momentul să te simți iubită. E aşa, sau nu?

— Cum îndrăzneşti? Luă privirea de la el. Yseult, eu mă duc la culcare. Vii?

— Tocmai aruncam o privire prin cutia cu mătăsuri. Poți să-mi faci o rochie din bucata asta verde?

— Mâine, draga mea.

— Noapte bună, Ruan, spuse Eduard, intenționat. Vise plăcute.

— Eu… Şi-ar fi dorit să-i poată spune că-l detestă.

— Să nu spui asta, o avertiză el. Ai putea să regreți.

— Eşti incorigibil! spuse ea, enervată, întorcându-se şi ieşind repede din cameră. Ajunsese deja la scări, când Yseult o prinse din urmă.

— Te-ai certat din nou cu el. Nu ştiu cum poți face una ca asta.

— E foarte simplu, spuse Ruan. E cel mai mare diavol pe care am avut ghinionul să-l întâlnesc. A fost atât de mult timp comandant de navă, încât şi acum crede că poate comanda în jurul lui. Bieții oameni! Cred că şi-au blestemat zilele cu el ca şef!

— Eşti amuzantă, Ruan, chicoti fata.

— Mă bucur că îmi apreciezi umorul, dar să ştii că nu sunt amuzantă intenţionat. Cu cât cabana noastră va fi recondiţionată mai repede, cu atât mai bine din punctul meu de vedere. Vom împacheta şi vom pleca imediat de aici.

— Dar s-a purtat atât de drăguţ cu noi, spuse fata. Uite ce curele frumoase ne-a dat. Sper că n-a uitat că mi-a promis şi un inel. Dar poate pe acela mi-l va da când voi creşte. Yseult mergea cu ochi visători.

Intră fiecare în camera ei, spunându-şi noapte bună.

Urcând în pat, Ruan încercă să se gândească de ce nu-l plăcea pe Eduard Talgarth. Oare din cauză că-i tot spunea că iubirea trăită de ea fusese doar un capriciu? Poate exagera şi ea, cine ştie?

Se întinse spre noptieră să stingă lumina şi dădu peste cureaua pe care i-o dăruise Eduard şi pe care o lăsase acolo, când intrase în cameră.

Trebuia să recunoască. Erau unele lucruri la el care-i plăceau. Putea încerca să fie prietenă cu el. Măcar de dragul Yseultei şi al şederii lor la castel. Da, măcar pentru atât, îşi spuse ea şi, fără să ştie, adormi zâmbind, cu gândul la acel bărbat impunător…

Când se terminau orele în care Ruan trebuia să-i pozeze lui Eduard, fetele mergeau să descopere castelul. Găsiră terenul de tenis şi jucară un joc, de amuzament, până când stăpânul domeniului apăru şi le provocă la un meci adevărat. Jucă atât de uşor cu ele, dar pe Ruan şi pe Yseult le epuiză complet, făcându-le să alerge de colo-colo. Trebuiră să fie revigorate cu băuturi reci.

Şi trăsura era la dispoziţia lor, şi Eduard le ducea deseori să vadă ruinele din apropiere. Vizitară castelul Tintagel, unde se spune că fantomele apar la lăsarea serii, ca să păzească locurile străvechi.

Merseră şi la biserica celor şase virtuţi.

— Pe cine ai alege? întrebă. Ruan, pe neaşteptate.

— Speranţa, spuse el. Cu siguranţă, ea le are pe toate celelalte.

— Încrederea şi generozitatea, murmură Ruan. Justiţia, lauda şi bucuria. O femeie care are toate astea ar trebui să fie un înger, spuse ea. Dar cu siguranţă tu nu te aştepţi să găseşti un înger, nu-i aşa, domnule Talgarth?

— Numele meu e Eduard.

— Eduard, spuse ea, ascultătoare.

O privi curios.

— Nu crezi că un înger m-ar dori?

— Dacă te-ar iubi, da, spuse ea, după care merse la Yseult, care era fascinată de o statuetă din piatră.

Într-o zi, le scoase în larg cu barca lui. În timp ce-i explica Yseultei prin câte aventuri trecuse acea ambarcaţiune, Ruan stătea cu picioarele în apă,

bucurându-se de valurile care aruncau stropi pe părul ei răvăşit şi pe pielea ei încălzită de soare.

— Cred că ți-ar plăcea să întorci timpul înapoi şi să mai trăieşti vremea când călătoreai prin toată lumea, nu-i aşa? întrebă Yseult.

— Posibil, spuse el. Apoi, arătând cu mâna: priviți! O focă se ridică pe stânca de acolo!

— Nu e o legendă care spune că sirenele se pot transforma în foci? Ruan se întoarse să-l privească şi ochii lui albaştri o măsurară cu atenție.

— Şi tu arăți ca o sirenă, stând ca acum, zise el.

— Mulțumesc de compliment!

— Dar n-am vrut să fiu amuzant, dacă asta crezi. Sirenele sunt creaturi fascinante şi marinarii sunt mai atraşi de ele decât orice alt bărbat.

Ruan nu ştiu ce să răspundă, aşa că întoarse privirea. Se uită spre focă. Aceasta nu rămase mult pe stâncă şi se scufundă din nou.

— Se pare că sirena a plecat spre lumea ei din adâncuri, observă Ruan, râzând.

— Ca să-şi întâlnească prințul, probabil. Yseult făcu o piruetă, spunând asta. Oh, mi se pare că e cea mai frumoasă vacanță pe care am trăit-o. Oare mâine putem merge la Camelford, unde Regele Arthur a avut castelul?

— Orice doreşti, draga mea, spuse Eduard, cu ochi scânteietori.

— Oh, eşti un bărbat grozav!

Când ajunseră pe uscat, Yseult o luă înainte, ca să adune scoici, iar Ruan fu atrasă de un zgomot venit dintre nişte stânci. Merse să vadă despre ce era vorba şi găsi un pescăruş cu o aripă ruptă.

— Oh, bietul de tine! exclamă ea. Se apropie să-l ridice, dar pasărea, speriată, dădu din aripi.

— Ruan, se auzi Eduard strigând.

— Biata pasăre! E rănită! spuse ea.

— Văd, dar te rog să fii atentă, nu pot fi mereu cu ochii pe tine. O vom lua acasă. Medevil ştie multe despre păsări. Poate o va ajuta să-şi revină. Dar când bărbatul o luă în brațe, aceasta îl ciupi de mână.

Când ajunseră acasă, majordomul luă pasărea în primire şi Ruan se ocupă de rana lui Eduard, care se putea infecta.

— Am o trusă de prim-ajutor în atelier, spuse el şi o luă înainte pe scări. Yseult plecase cu Medevil, să-l ajute cu pasărea.

Bărbatul aprinse lumina în camera întunecată de căderea serii. Scoase apoi trusa dintr-un dulap şi se aşeză pe o băncuță. Ruan era conştientă de prezența lui, în timp ce-i pansa rana şi i-o dezinfecta. Bărbatul nu scoase niciun sunet, deşi cu siguranță rana era foarte dureroasă.

— Ai o atingere vindecătoare, spuse el. Te-ai gândit vreodată să devii asistentă?

— Hugh m-a întrebat acelaşi lucru. Îi aplică pansamentul cu delicateţe. Crezi că ar trebui să mă apuc să fac o carieră din asta? Poate acesta ar fi răspunsul pentru ce ar trebui să fac atunci când vacanţa se va termina şi mă voi întoarce la Londra. Poate aş putea face practică la spitalul în care lucrează Hugh. Am sentimentul că lui i-ar plăcea asta…

— Eşti ataşată de el? Se spune că fetele sunt mai susceptibile în ceea ce priveşte doctorii.

— Cum sunt marinarii faţă de sirene? zâmbi ea.

Dar când îl privi, îi dispăru zâmbetul de pe faţă. Bărbatul o trase spre el şi o privi cu seriozitate. Trăsăturile erau încruntate, ochii îi străluceau.

— Ar trebui să-ţi mulţumesc în felul tradiţional, Ruan? Vocea lui era deosebit de periculoasă. Cu un sărut?

Capitolul 10

Inima îi bătea cu putere în timp ce încerca să se retragă din strânsoarea lui, dar braţele lui erau prea puternice pentru ca să le poată îndepărta. Era ca o trestie, prinsă de vânt… ca spuma care se pierdea în valuri, ca… şi cum s-ar îneca în ochii lui albaştri, în timp ce el îşi apropia capul de al ei, în timp ce încerca să-i şteargă cu buzele protestele ei nerostite…

Buzele lui erau sărate şi când Ruan le simţi gustul închise ochii şi se gândi la mare şi la vânt. Era ca o furtună în faţa căreia era prea slabă ca să nu se supună. Dar reacţia fu egală cu ceea ce stârni el în ea. Îi şterse obrazul cu pumnul.

Eduard începu să râdă.

— Ce faci? încerci să mă pedepseşti pe mine? Sau pe tine?

— Te urăsc!

— De ce? Pentru că încerc să te trezesc din visul în care ai căzut când te-a atins Powers? Oare chiar ai crezut că săruturile lui sunt unicat, încât nu vei mai fi niciodată în stare să răspunzi în faţa altora date de alţi bărbaţi, chiar de mine?

— M-ai forţat să te sărut!

— Şi ţi-a plăcut! Ruan Perry, nu ştii, dar uneori un sărut furat e mult mai dulce ca unul dat. Cine vrea să fie îmblânzit? Nicio femeie şi cu siguranţă niciun bărbat care mai are un strop de vitalitate în el.

— Nu! Tu eşti obişnuit să te joci. Eşti obişnuit cu fete care să facă orice pentru tine. Dar aici nu mai eşti pe insulele pe unde ai călătorit! Iar eu nu sunt o astfel de fată!

— Crezi că ți-ai dat seama cine sunt, nu-i aşa? Aventurierul care timp de cincisprezece ani a bătut lumea în lung şi-n lat şi a acumulat experiență cât pentru o viață. În unele privințe, ai dreptate, dar în toți anii aceştia, cât am călătorit, nici măcar o dată n-am lăsat o fată cu inima frântă. N-am fost nici sfânt, dar nici crud.

Bărbatul se ridică de la masă şi merse la una din băncuțele pe care avea improvizat un bar. Turnă în două pahare vin şi veni cu unul spre ea.

— Uite, asta o să-ți calmeze nervii, spuse el. Bănuiesc că nu se întâmplă des ca un bărbat nesuferit ca mine să te enerveze atât de mult.

— Vin după-amiaza?

— Nu e un timp anume fixat pentru plăcere, Ruan. Iar eu sunt un Talgarth. Bunica mea obişnuia să bea şampanie la micul dejun.

— Bănuiesc că pe ea o moşteneşti.

— Serios? Pentru că şi-a făcut mereu pe plac şi a luat tot ce a fost mai bun de la viață?

— Tu ştii ce vrei şi încerci să obții acel lucru, aşa cum ai vrut castelul şi ai făcut un plan pentru a-l recăpăta.

— Sunt un bărbat încăpățânat. Cu toate astea însă, ştiu foarte bine ce pot cuceri şi ce pot câştiga. Am avut multe vise, dar în mâinile destinului nu-mi pot forța norocul.

— Parcă ai spus că visele nu sunt la fel de satisfăcătoare ca realitatea.

— Nu sunt, Ruan, dacă trebuie să rămână vise. Bău din vin. Poate că şi tu şi eu suntem legați de ele ca de un vas pe care nu-l putem duce niciodată în. Port. Vreau să întind mâna să iau ce doresc să am, dar pentru prima oară în viață mă tem. Cred că mai degrabă aş vrea să păstrez jumătate din vis, decât să-l pierd pe tot. Ştiu că este un compromis pe care nu l-aş fi făcut niciodată în tinerețe. Pe atunci, aş fi făcut orice ca să obțin ce doream. Mâine, n-ar fi contat pentru mine deloc.

— Pentru că întotdeauna puteai pleca în alt loc?

— Încă mai pot face asta. Încă mai pot pleca, luând cu mine jumătatea de vis. Oftă. Viața e făcută din lumini şi umbre, din zi şi noapte… Râzi, Ruan, tocmai l-ai auzit pe Eduard Talgarth sentimental!

Dar Ruanei nu-i venea să râdă. Merse la fereastră şi privi spre marea peste care întunericul cădea treptat. Cât de singuratic trebuie să fie acest loc iarna şi cât de greu trebuie să fie pentru un om care a trăit la tropice să îndure frigul.

Îl privi în timp ce scotea cearşaful de pe statuia pe jumătate terminată.

— Vrei să-mi mai pozezi puțin? Poate reuşesc s-o termin înainte să trebuiască să plecați.

Nu sunt costumată, spuse ea.

— Nu contează. Te rog, stai pentru mine pe băncuța aceea.

Ruan luă poziția familiară de acum pentru ea. În timp ce

Eduard îşi făcea treaba, gândurile ei zburau la Avendon şi la sora ei vitregă. Acest bărbat ar fi putut s-o cucerească dacă ar fi dorit, dar nu, se pare că el iubea pe altcineva.

„Vrea pe cineva cu care să împartă castelul. Oricine ar fi potrivită, chiar şi tu, Ruan."

Aşa îi spusese sora ei, dar Ruan ştia că lucrurile nu stăteau aşa. Acest bărbat era îndrăgostit de cineva care nu-i răspundea la sentimente. De aceea a spus că ar fi poate mai bine să plece.

— Bine, acum te poți relaxa şi pregăti de cină, spuse el, întrerupându-i gândurile.

Coborâră amândoi scările spre salon. Afară, marea devenise agitată şi zgomotul valurilor ajungea până la castel.

— Cum e să fii prins într-o furtună? întrebă Ruan.

— Este înfricoşător, dar şi incitant. Iar când totul trece, simți o bucurie de nedescris că ai rămas în viață. Cu vasul meu am trecut prin multe asemenea furtuni, adevărate ore petrecute în iad. Dar a meritat fiecare minut, pentru că după fiecare furtună, ne trezeam aproape de o altă insulă paradiziacă.

— Vrei să spui că doar după ce trăim pericolul, supărarea, foamea sau durerea, noi oamenii trăim cu adevărat?

— Oh, Ruan, tu ai toate astea în tine. Ai trăit o poveste de dragoste care ai crezut că se va prelungi la nesfârşit, dar când a atins realitatea, a fost atât de fragilă, încât s-a frânt. Să ştii că nu poți trăi la nesfârşit închisă într-o carapace. Nu te poți îndrăgosti doar pe jumătate, aşa cum ai făcut tu.

— Ce vrei să spui?

— Ştii prea bine.

Ştia, dar nu mai voia să audă. Nu mai voia să asculte. Voia doar să ajungă în camera ei. Alergă într-acolo şi se încuie. Dar Eduard n-o urmări. Doar cuvintele o făcură şi nu dispărură în timp ce vântul sufla mai tare şi valurile se ridicau mai amenințător, vrând parcă să ajungă până la castel.

Vântul se intensifică în timp ce Ruan şi Yseult cinară. Eduard nu le însoți, iar Jancey păru supărată când le servi desertul. După cină, rămaseră puțin în salon, dar fiecare pală de vânt izbea sinistru în ferestre.

— Hai să mergem la culcare, spuse Ruan şi merseră împreună pe hol, ca doi copii speriaţi. Uşa biroului lui Eduard era închisă şi nicăieri nu era nicio urmă de Medevil. Un ceas bătu ora zece. Nu era ora şi nici vremea să te plimbi pe dealuri sau pe stânci.

Ruan dormea agitat când nişte zgomote o treziră. Veneau dinspre hol. Uşa se deschise.

— Ruan, dormi? Yseult stătea în uşă, cu răsuflarea tăiată. Am coborât să văd de la ce anume venea zgomotul acela şi Jancey mi-a spus că un vas s-a izbit de stânci. Eduard şi Medevil s-au dus să ajute. E îngrozitor! Oamenii probabil s-au înecat deja!

Ruan sări repede din pat şi se îmbrăcă. Yseult aprinse lumina şi se holbă la ea.

— Arăţi de parcă ai fi plâns, spuse ea.

— Hai jos. Sirenele alea de la ambulanţă se aud tot mai aproape. Cu siguranţă, vor aduce răniţii la castel. Hai s-o ajutăm pe Jancey să pregătească paturile şi ceva de mâncare.

Cele două coborâră şi urmară întocmai sfaturile menajerei, care era calmă şi practică, fiind obişnuită, ca fiică de pescar, cu astfel de dezastre.

Până la miezul nopţii, Yseult adormi pe canapeaua din salon, dar Ruan şi Jancey erau în continuare ocupate cu munca din bucătărie, unde o oală mare cu supă fierbea şi un ibric de cafea era cald.

Masa era aşezată cu aperitive reci şi fuseseră pregătite paturi, în aşteptarea răniţilor.

Veniseră doi pescari să le anunţe că era vorba de o ambarcaţiune privată care se îndrepta spre Anglia, în momentul în care fusese surprinsă de furtună. Nava fusese avariată, dar pasagerii fuseseră salvaţi şi aveau să fie aduşi cu bine la castel.

La o jumătate de oră, sosiră cu toţii, o masă de oameni îngheţaţi, speriaţi, unii plângând din cauza a ceea ce li se întâmplase.

Când fură aduşi în bucătăria călduroasă, Ruan era pregătită cu pături, cafea şi un cuvânt de încurajare. Erau şi doi copii, care fură imediat uscaţi şi duşi la culcare. Le dădu chiar ea să mănânce supă şi-i lăsă dormind, coborând apoi la Yseult, care se trezise şi era acum în bucătărie, împărţind supă şi punând întrebări curioase.

Toată lumea avea chef de vorbă acum, când erau uscaţi şi sub un acoperiş sigur. Ruan împărţea ceşti de cafea şi asculta păsurile tuturor. O femeie îşi pierduse perlele, alta nişte documente, o alta era îngrijorată pentru soarta unui pasager care insistase să rămână cu salvatorii până la venirea echipei de intervenţie.

— Pur şi simplu n-a vrut să lase nava, spuse ea. A spus că va aştepta laolaltă cu toţi ceilalţi.

— Pare foarte curajos, observă Ruan. Mai vreţi un pahar de rom?

— Cafea, draga mea. Oh, voi britanicii răsăriţi de unde nu se aşteaptă omul, nu-i aşa? Bărbatul acela de pe vas… e englez şi cea mai fermecătoare creatură pe care am văzut-o vreodată. Oh, de ce n-am cu treizeci de ani mai puţin?

Făcu cu ochiul şi apoi aţipi uşor în fotoliu, înainte ca Ruan să-i dea o nouă ceaşcă de cafea.

Pe la ora două şi jumătate, toată lumea adormise şi în bucătărie se făcuse linişte. Yseult căsca într-una, dar nu putea fi convinsă să meargă la culcare.

— Trebuie să aştept până se întoarce Eduard. Vreau să fiu sigură că e bine!

— Domnul Eduard este bine, spuse Jancey. E un om al mării.

Femeia începu să-i spună Yseultei o poveste cu unul din fraţii ei, care trecuse printr-o experienţă asemănătoare.

Dar Ruan n-o asculta, conştientă doar de ticăitul ceasului din perete şi de minutele care treceau fără să aducă veşti.

După încă o oră, bucătăria se umplu în cele din urmă de bărbaţi înalţi, care primeau cu mulţumiri cafea şi supă. Ruan împărţea pături în stânga şi-n dreapta şi încerca să-l caute cu privirea pe Eduard, dar nu-l zărea nicăieri. Lângă uşă însă, zări un chip familiar. Privi cu atenţie şi scoase un ţipăt.

— Ruan!

— Tarquin!

Nu-i veni să creadă că e real până nu ajunse prin mulţime la el şi-l prinse de umăr.

— Tu eşti! Ai stat la bord, cu echipajul?

— Bineînţeles, răspunse bărbatul, privind-o cu afecţiune, ca vechiul Tarquin de care se îndrăgostise.

— Mă recunoşti!

— Din momentul în care te-am văzut, spuse el, ca o nimfă, printre toţi muritorii aceştia.

— Dar nu mă ştiai, Tarquin. Nu după ce ai suferit acel accident!

— A fost un lucru foarte ciudat, dar acum, totul mi-a revenit în memorie. Îţi mulţumesc foarte mult, draga mea nimfă.

— Trebuie să-ţi fi fost foarte greu acolo. Tarquin, lasă-mă să-ţi aduc o pătură…

— Nu, lasă, am un pulover şi nu sunt ud. Te rog, mai rămâi câteva clipe. Spune-mi, ce faci aici? Aici e casa lui Eduard Talgarth.

— Da. A fost cu barca de salvare. L-ai văzut?

— Da, a făcut un gest minunat că a ajutat la salvare şi că a adus aici toţi pasagerii. Acum, probabil a rămas cu căpitanul şi cu câţiva poliţişti, pe plajă.

— Mă bucur că e bine, zâmbi ea.

— Nu mi-ai spus ce faci aici, în Cornwall.

— Sunt însoţitoarea de vacanţă a Yseultei, spuse ea, arătându-i tânăra care împărţea supă. Am auzit că ai plecat în America. Domnul Strathern şi Eduard…

— Eduard? întrebă el, ridicând din sprâncene. Erai foarte palidă şi neliniştită până când ţi-am spus că era în regulă. Parcă nu-ţi plăcea bărbatul ăsta, era pretendentul surorii tale vitrege, nu-i aşa?

— Nu, spuse ea, simţind un fior în corp. Ea era doar o distracţie pentru el. Aşa cum am fost şi eu.

— Tu, Ruan?

— Da, pentru tine.

— Dar asta nu e adevărat. Ştii bine că am descoperit atâtea lucruri care ne plăceau amândurora. De câte ori ne întâlneam, parcă era vacanţă. De câte ori ne sărutam, parcă răsărea soarele.

— Dar dragostea e ca o furtună, zise ea. Şi nu jumătate de curcubeu. Dragostea e şi cu rele şi cu bune. Pentru noi, au existat doar orele acelea petrecute la râu. Niciodată n-am privit dincolo de ele.

— N-am putut face asta. Nu atunci.

Îl privi atunci în ochi şi-şi dădu seama de ce s-a întors din America.

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Soţia mea a murit foarte liniştită şi asta a venit ca o uşurare pentru amândoi. Niciodată nu s-a simţit bine.

— Îmi pare rău, Tarquin.

— Dar Ruan, acum putem merge la Roma. Ţi-am mai cerut asta o dată şi ai spus că poţi veni să îmi ţii de urât.

— O însoţitoare de vacanţă? zâmbi ea, privind dincolo de ceea ce se întâmplase între ei, în Avendon. Era un bărbat extrem de frumos, dar acum ştia că prinţul ei o sărutase doar pe jumătate trează.

— Trebuie să-ţi fie foame. O să-i spun lui Jancey să-ţi dea supă şi sandvişuri…

— Ruan…

Dar ea se întorsese cu spatele la el şi i se adresa lui Jancey:

— Bărbatul frumos de lângă uşă vrea nişte supă. Eu mă duc cu mâncare pe ţărm. Eduard e acolo şi cu siguranţă îi e frig şi foame.

Jancey o privi cu afecţiune.

— Oh, eram atât de îngrijorată din cauza lui, dar n-aveam pe cine să rog să meargă la el.

— Mă duc să-mi iau pelerina. Fă un sandviş cu pui şi murături, îi zâmbi ea.

— Da, îmbracă-te bine. E o dimineață rece şi cu siguranță e ceață pe țărm.

Zorii aduceau din ce în ce mai multă lumină, dar ceața era încă deasă. Ruan, în pelerina ei roşie, era uşor de recunoscut venind pe aleea care ducea la plajă. Copacii din împrejurimi păreau ca nişte fantome. Când ajunse la capătul aleii, ceva se mişcă din spatele unuia şi Ruan scoase un țipăt. Era un bărbat care, zărind-o, se înfățişă în fața ei şi o privi cu ochi albaştri ca marea.

El nu vorbi, iar ea îi înmână termosul cu supă, cafeaua şi sandvişurile.

— Ți-am adus ceva ca să te încălzeşti, spuse ea.

— Te-ai adus pe tine, zise el, cu o voce periculos de dulce. Credeam că abia aştepți să depeni amintiri cu vechiul tău prieten. Ce surpriză pentru amândoi, că se afla exact pe vasul ăsta!

— S-a scufundat, Eduard?

— Da. Era prea mic pentru apele învolburate de aici.

— A fost un miracol că pasagerii au fost salvați.

— Un miracol pentru tine, Ruan?

— Pentru mine?

— Şi Tarquin Powers a fost printre ei, nu-i aşa?

— Ştiu. Se apropie de el. Să-ți torn cafea? E tare şi dulce, aşa cum îți place ție.

— Eşti foarte drăguță cu mine. Eşti recunoscătoare pentru că ți-am salvat prietenul?

— Nu…

— Mereu îmi spui nu, mie. Lui ce-i spui?

— Că m-am bucurat că e bine. Eduard! strigă ea, când el o luă în brațe şi o lipi de copac. Eduard!

— Deci te bucuri că e teafăr şi nevătămat, nu-i aşa? Când plecați la Roma? Bănuiesc că memoria i-a revenit şi totul e ca înainte, nu-i aşa?

— Oh, te rog. Toată noaptea am fost îngrijorată din cauza ta. Au fost atâtea lucruri de făcut şi acum eşti crud şi râzi de mine.

— Îngrijorată? Din cauza mea?

— Da, e atât de greu să crezi asta?

— Tu ți-ai face griji şi pentru o muscă. Oh, copilă ciudată! Stai aici cu mine, în loc să-ți petreci timpul cu Powers!

— Da, nu-i aşa că e o nebunie? De ce îmi bat capul să-ți aduc ție cafea,

când el e atât de frumos şi galant şi nu mai e bărbat însurat?

— Aşa e? Eduard o privi periculos. Ei bine, se pare că de acum încolo îi vei duce doar lui cafea. Bănuiesc că dimineața asta faci doar un gest din politețe, pentru că l-am salvat, nu?

— Brută!

— Crezi că îi va părea rău dacă vei avea cu un sărut mai puțin să-i dăruieşti? Toți eroii merită un sărut, să ştii.

— Diavol!

Bărbatul râse şi o sărută. Atingerea buzelor fu ca un paradis, ca o atingere a mării. Ruan uită de toate, chiar şi de fata despre care el îi povestise cu o seară în urmă, în atelierul lui.

— Ruan, mai bine nu i-ai spune lui Powers despre asta.

— N-o s-o fac niciodată. O să plece din castel devreme. Cred că trebuie să ajungă repede la Roma.

— Unde îl vei însoți?

— Nu, eu voi rămâne aici, în Cornwall, ca însoțitoare a Yseultei. Îl privi cu atenție. Spune-mi, cine e fata pentru care ai vrea să pleci de aici? Vreau să ştiu.

— Poate ai dreptul să ştii. Îi netezi părul. E puțin mai tânără ca mine. Are o inimă care-i străluceşte în ochi şi o gură ca un trandafir ce trebuie sărutat. Are un suflet tandru, dar şi aventuros, şi de prima oară când am văzut-o am simțit nevoia s-o aduc la castel, cu mine. Dar la vremea aceea nu putea vedea luna de stelele din ochii ei, aşa că am vrut să aştept ca ea să mă poată iubi.

Făcu o pauză.

— Dacă nu putea să mă iubească niciodată, puteam pleca din nou în larg, pentru totdeauna. Dacă tu, Ruan, nu mă poți iubi, voi pleca pe mare, cu jumătate din visul meu de fericire.

— Eu? şopti ea.

— Da, te iubesc din prima clipă în care te-am văzut.

— Dar ai venit în Avendon pentru a o cunoaşte pe sora mea.

— Am venit să văd o fată numită Ruan. Eram intrigat de numele tău. Ştiam că trebuie să fii o fată la fel de drăguță ca el.

— Dar niciodată nu te-ai purtat cu mine cu afecțiune…

— Nu puteam să-ți arăt asta… Mi-a fost teamă să nu mă respingi… Dacă ți-ar fi păsat…

— Dar îmi pasă!

Vorbele ei parcă răspândiră ceața din jur.

— În dimineața asta, când l-am văzut pe Tarquin, m-a făcut să mă simt

fericită că e teafăr şi nevătămat, dar să aflu că tu eşti teafăr, parcă m-a trezit la viață. Eduard, nu e imposibil să iubesc din nou mai mult şi mai profund, nu-i aşa?

Ochii lui străluceau. Cu tandrețe, o îmbrățişă şi-i sărută părul. Ziua avea să fie una strălucitoare, la fel ca anii care vor urma pentru ei.

— Eduard, îi şopti ea la ureche, ți se va răci cafeaua.

Sfârşit